

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Terçer període



Sèrie P - Número 31

Dimarts, 21 de desembre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 39 i 40, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 39

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats Sr. Jordi Carbonell i Sebarroja (tram. 234-00011/07)
i Sra. Elisenda Albertí i Casas (tram. 234-00012/07) (p. 3)

Sessió núm. 40.1

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005 (tram. 200-00012/07) (p. 4)

Preguntes

al Consell Executiu sobre quina és l'evolució del nombre de persones ocupades en els centres
penitenciaris els darrers dos anys (tram. 310-00245/07) (retirada) (p. 30)

al Consell Executiu sobre quina és l'evolució del nombre de jornades de treball dels interns en els centres
penitenciaris els darrers dos anys (tram. 310-00246/07) (retirada) (p. 30)

al Consell Executiu sobre les concentracions de metalls pesants, dioxines i dibenzofurans al Camp
de Tarragona (tram. 310-00162/07) (retirada) (p. 30)

al Consell Executiu sobre les actuacions que ha dut a terme per impulsar l'Administració Oberta
de Catalunya (tram. 310-00274/07) (retirada) (p. 30)

al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern espanyol pel que fa al Memoràndum de sol·licitud
de reconeixement de les llengües oficials de l'Estat espanyol a la Unió Europea i a la participació
de les comunitats autònomes en la Unió Europea (tram. 317-00088/07) (p. 30)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00089/07) (p. 31)

al president de la Generalitat sobre si comparteix els criteris i les opinions manifestades per alguns
consellers del seu Govern (tram. 317-00090/07) (p. 32)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00091/07) (p. 33)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00092/07) (p. 34)

→

al Consell Executiu sobre el túnel de la Bonaigua, entre el Pallars Sobirà i la Val d'Aran
(tram. 310-00270/07) (p. 35)

al Consell Executiu sobre les mesures relatives a l'accidentalitat a les carreteres de les comarques
meridionals (tram. 310-00331/07) (p. 36)

al Consell Executiu sobre les previsions per a la construcció d'un nou jutjat a Ripoll
(tram. 310-00150/07) (p. 37)

al Consell Executiu sobre la carretera entre Campdevànol (Ripollès), la Pobla de Lillet (Berguedà)
i Guardiola de Berguedà (tram. 310-00151/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre quin percentatge del pressupost del Fons de cooperació local té previst reservar
per a fomentar la constitució de comunitats de municipis (tram. 310-00158/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre la suspensió de la constitució de les taules del tèxtil i de l'automòbil
i la desaparició de la taula de l'electrònica (tram. 310-00161/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre els edificis judicials de la comarca del Barcelonès (tram. 310-00224/07) (p. 41)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005 (tram. 200-00012/07) (continuació) (p. 42)

Projecte de llei

de mesures financeres (tram. 200-00013/07) (p. 62)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 39

La sessió s'obre a les onze del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen el conseller de Justícia, la consellera de Salut i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats Sr. Jordi Carbonell i Sebarroja (tram. 234-00011/07) i Sra. Elisenda Albertí i Casas (tram. 234-00012/07). Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

La sessió s'aixeca a les onze del matí i vuit minuts.

SESSIÓ NÚM. 40.1

La sessió s'obre a les onze del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005 (tram. 200-00012/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 126).

2. Projecte de llei de mesures financeres (tram. 200-00013/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 127).

3. Proposició de llei de derogació de l'article 4 de la Llei 7/2004, de mesures fiscals i administratives (tram. 202-00028/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Designació d'un síndic de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00002/07). Grups parlamentaris. Elecció d'un síndic de la Sindicatura de Comptes.

5. Interpелlació al Consell Executiu sobre la Constitució europea (tram. 300-00765/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

6. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de peatges (tram. 300-00271/07). Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpелlació al Consell Executiu sobre el foment i el desenvolupament de la indústria cultural (tram. 300-00187/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpелlació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'ensenyament, especialment pel que fa a les conclusions de l'Informe PISA (tram. 300-00766/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

9. Interpелlació al Consell Executiu sobre l'avaluació de la qualitat del sistema educatiu (tram. 300-00691/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00693/07). Sr. Antoni Fernández i Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpелlació al Consell Executiu sobre les previsions legislatives en matèria de medi ambient (tram. 300-00720/07). Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpелlació al Consell Executiu sobre els fons europeus per a Catalunya (tram. 300-00738/07). Sr. Manel Ibarz i Casadevall, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les seleccions esportives nacionals (tram.

302-00089/07). Sr. Francesc Homs i Molist, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de l'olimpisme (tram. 302-00086/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 302-00091/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 302-00087/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 302-00088/07). Sra. Núria de Gispert i Català, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment l'aplicada a l'energia elèctrica (tram. 302-00090/07). Sr. Esteve Vilanova i Vilà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

(*Remor de veus.*)

Senyores diputades, senyors diputats, hauríem de fer el Ple, i si no hi ha les mínimes condicions acústiques, es fa difícil.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005 (tram. 200-00012/07)

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra per a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en el sentit que el debat del bloc número 8, que és «Política territorial i ambiental», se substanciï immediatament després del bloc número 3, que és «Gestió pressupostària d'inversions i polítiques sobre el patrimoni». Els portaveus estan assabentats d'aquesta petició? (*Pausa.*) Es pot aprovar per assentiment, doncs? (*Pausa.*) Queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

El primer punt de l'ordre del dia és: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005. El debat es farà d'acord amb l'agrupació proposada a l'Informe de la Ponència i els criteris adoptats per la presidència, escoltada la Junta de Portaveus, con-

forme amb l'article 104.2 del Reglament. Les votacions tindran lloc no abans de dos quarts de dues del migdia i no abans de dos quarts de vuit del vespre, amb el benentès que, si el debat acaba abans, es produiran quan s'acabi el debat.

Abans de començar amb el debat de les esmenes a l'articulat, els grups que ho desitgin poden intervenir per fixar llur posició respecte als treballs fets per la Comissió. Algú demana la paraula? (*Pausa.*) El senyor Homs demana la paraula. Doncs, senyor Homs, té la paraula. El senyor Vendrell també demana la paraula. Algú més demana la paraula? (*Pausa.*) Senyor Homs, té la paraula.

(*Pausa.*)

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, intervinc, fent ús d'aquest dret a torn de fixació de posició global arran de totes les tasques que ja s'han realitzat en aquesta casa en el tràmit d'elaboració i discussió dels pressupostos de la Generalitat per al 2005, amb l'ànim de fer, doncs, una abstracció i una síntesi de continguts i de procediment, que em penso que és procedent ara, en aquests moments, explicitar-ho i expressar-ho en nom del meu Grup, no?

És evident que el nostre Grup Parlamentari ha tingut en aquesta tramitació una posició contrària al contingut dels pressupostos. (*En el sector del públic, unes persones mostren una pancarta que diu «No us haureu deixat l'ètica a casa?»*) Hem tingut ocasió...

El president

Perdoni, senyor Homs... Senyor Homs, s'esperarà un segon, si us plau? Poden fer retirar aquesta pancarta? (*Pausa.*) Els prego que retirin la pancarta, si us plau. Gràcies. Senyor Homs, pot continuar.

El Sr. Homs i Ferret

Sí..., jo no m'he deixat l'ètica a casa, eh?, però sí que estic d'acord que les pensions no contributives s'incrementin i es millorin, eh? Per tant, que ho sàpiguen.

Deia que el nostre Grup Parlamentari ja ha exposat en diverses ocasions la nostra posició contrària i les discrepàncies lògiques que s'han de tenir en un tràmit de discussió d'uns pressupostos, i hem tingut, doncs, moltes ocasions en el procediment del debat, en el Ple i en les comissions, per explicitar que aquests no són els pressupostos que nosaltres, des del vessant de l'orientació política i de la política econòmica que s'impulsaria des de Convergència i Unió, no són els pressupostos que hauríem proposat al país. Són uns pressupostos excessivament expansius, i creiem que són uns pressupostos que desequilibren la despesa pública, de forma que tampoc abasten i resolten els principals problemes que avui té la nostra societat.

Creiem que la línia d'incrementar progressivament els impostos als ciutadans de Catalunya a través de l'increment del cànon de l'aigua o a través de l'aplicació d'una nova figura impositiva com és el recàrrec específic en els carburants, en la fase minorista, o com pot

ser la progressiva i important actualització de les taxes que s'apliquen, configura una línia d'acció politicoeconòmica de progressiva actualització i increment de la pressió fiscal a Catalunya que no compartim.

També, doncs, hem expressat en moltes ocasions també que en l'àmbit de les infraestructures hauríem hagut de ser molt més precisos, hauríem hagut de ser molt més valents, hauríem hagut de ser molt més resolutius a afrontar les principals necessitats que avui té el país en l'àmbit de les infraestructures, i s'hauria hagut d'articular ja la solució d'algunes de les necessitats més bàsiques en l'àmbit de les infraestructures que avui té el país, i hauríem hagut de posar ja en funcionament algunes actuacions dirigides, doncs, a resoldre la demanda de la societat pel que fa al quart cinturó viari, o pel que fa al quart cinturó ferroviari, o pel que fa a l'actuació en l'àmbit del delta de l'Ebre, en l'anella del delta de l'Ebre, o en aspectes com podria ser, per exemple, la millora del desdoblament de l'Eix Transversal, o auto-vies com, per exemple, la que va de Vilafranca a Abre-ra, etcètera –i ara no és el moment de reiterar-ho, no?

Però també en l'àmbit social hem dit al llarg del treball, doncs, de Comissió, i també del Ple, que no creiem que aquests pressupostos tampoc afrontin eficaçment el que hauria de ser una prioritització de la despesa pública, per incidir en les necessitats socials que té el país. En l'àmbit de l'atur, en l'àmbit de l'habitatge, en l'àmbit de la gent gran, en l'àmbit de les famílies amb fills o les persones amb dependència, no creiem que s'actui prou prioritàriament i prou preferentment per escurçar les mancances i els dèficits i els problemes que avui hi han en aquests àmbits. Hauríem millorat, per exemple, algunes coses específiques, com podia ser el complement de les vídues; hauríem actuat d'una forma més profunda en l'àmbit de la millora de l'habitatge, eh?, i en les polítiques que han de permetre, doncs, alterar el marc avui vigent, que dificulta l'accés a l'habitatge assequible; hauríem aprofitat algunes circumstàncies avui existents per poder actuar amb més intensitat en l'àmbit de la sanitat, especialment, doncs, buscant la complicitat de l'acció conjunta del pressupost de l'Estat en el conjunt de l'Estat espanyol i la seva actuació en l'àmbit territorial de Catalunya, com ho han fet altres comunitats, en el cas d'Andalusia, per exemple; hauríem també intentat plantejar un paquet d'actuacions que, efectivament, poguessin incidir d'una forma efectiva i positiva en la millora de la competitivitat de la nostra economia, competitivitat que..., avui mateix, el comissari d'Economia de la Unió Europea ens tornava a recordar que Espanya –i, per tant, l'economia catalana– està perdent competitivitat en el context de la Unió Europea. Per tant, aprofitar aquests pressupostos per poder actuar d'una forma més intensiva i poder, doncs, intensificar i activar moltes més actuacions: en l'àmbit de la recerca, en l'àmbit de la prioritització de les polítiques sectorials, en les polítiques de millora de la formació, en les polítiques que ens han de permetre, al nostre teixit de la petita i mitjana empresa, tenir uns marcs més positius per recuperar aquesta pèrdua de competitivitat.

En definitiva, ara no és el moment tampoc, però hem pogut explicitar en moltes ocasions, en el tràmit d'aquests pressupostos, la nostra discrepància; si més no, la lògica i natural discrepància que ha d'haver-hi en un

procediment, doncs, parlamentari de discussió i d'aprovació d'uns pressupostos entre els grups que donen suport al Govern i els grups que estan a l'oposició.

Ara bé, la nostra sorpresa ha estat que, bé, després d'un intens esforç de treball, que ha donat, doncs, contingut a una munió molt extensiva de moltes esmenes que s'han plantejat en tots els àmbits sectorials i els àmbits de tots els departaments d'aquests pressupostos, la sorpresa és que arribem a aquest debat avui en el Ple, hi arribem amb molta decepció –hi arribem amb molta decepció. I això ens permet potser fer una prèvia reflexió sobre l'estRICTA dinàmica parlamentària que s'ha portat a terme en aquesta cambra fins avui..., sinó fins i tot en l'etapa prèvia: hauríem pogut tenir més diàleg. Aquesta, que és la legislatura del diàleg, perquè en aquesta legislatura es configurarà un consens entorn de la norma bàsica i fonamental que ordena i estructura la nostra societat i les nostres institucions en l'àmbit polític, social i econòmic, com serà l'Estatut d'autonomia per a Catalunya per als propers anys, i això es construirà amb diàleg, per tant, aquesta legislatura és la legislatura del diàleg que ha de fer viable aquest, diguem-ne, consens. Aquesta també serà la legislatura, vull pensar, del diàleg que ens permetrà aconseguir un consens en l'àmbit del finançament, una peça bàsica i fonamental per al futur del país. Per què, en un context tant de diàleg per a aquests compromisos tan fonamentals, no hem pogut explorar unes pràctiques molt menors de diàleg, amb un debat com el que hauríem d'haver pogut tenir en el context dels pressupostos per a l'any 2005?

I la sorpresa nostra ha estat que l'oposició ha proposat més de mil suggeriments al Govern per poder alterar i millorar alguns aspectes del contingut dels pressupostos, amb una munió d'esmenes en tots els departaments, i no n'hem aprovat ni una –ni una. És que no s'ha sabut trobar cap millora puntual en cap de les esmenes que Convergència i Unió ha proposat al Govern per millorar aquests pressupostos? És que no hi ha hagut la capacitat per poder interpretar cap dels continguts puntuals que hem proposat en benefici de la ciutadania, per poder, doncs –per què no?–, reconèixer algunes mancances d'aquests pressupostos i millorar-les? És que tot el que té aquest pressupost és perfecte? És que tots els seus punts són immillorables? És que no hi ha possibilitat, amb el debat polític i amb el diàleg polític, d'introduir millores, millores que puguin tenir el seu efecte en la ciutadania?

Bé, està clar que se'm pot dir que el Govern anterior, en molts tràmits parlamentaris dels pressupostos, tampoc aprovava esmenes de l'oposició. I vostès, que hi van estar vint-i-tres anys, doncs, això segurament ho poden tenir molt present, no? Però jo, en els anys que vaig estar més a prop de l'activitat legislativa d'aquesta cambra i, per descomptat, en els anys que vaig ser responsable del Departament d'Economia, vaig introduir molt diàleg. I, de diàleg amb molts grups d'aquesta cambra, n'hi va haver. I es van aprovar moltes i moltes esmenes de grups parlamentaris d'aquesta cambra. És més, recordo tràmits previs, tràmits previs a la discussió d'aquest Parlament, per tal de poder aproximar posicions. Jo vaig convocar, per indicació del Govern, al Departament d'Economia tots els grups parlamentaris en la

fase prèvia a l'aprovació dels pressupostos, per aproximar criteris i aproximar observacions i plantejaments. I després, al tràmit parlamentari i al tràmit fins i tot de la Comissió, sempre portava com a resultat l'aprovació d'alguna puntual esmena –alguna puntual esmena–, ni que fos tècnica, per poder, doncs, reconèixer l'esforç de la tramitació parlamentària. Doncs, senyores i senyors diputats, arribem a aquesta sessió plenària, i zero...

El president

Honorable diputat...

El Sr. Homs i Ferret

...zero de reconeixement de la tasca feta des de l'oposició. Jo crec que és una ocasió...

El president

Honorable diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Homs i Ferret

...perduda. És una ocasió perduda que lamentem profundament, i només demostra la manca de capacitat i de diàleg que des del Govern tripartit s'ofereix als principals grups parlamentaris d'aquesta cambra, i especialment al més important grup parlamentari d'aquesta cambra.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies. Qui més demanava la paraula? *(Pausa.)* Entenc que el Grup Socialista no demana la paraula, per tant, eh? *(El Sr. Carbonell i Sebarroja demana per parlar.)* El Grup Socialista demana la paraula? Doncs, senyor Carbonell, la propera vegada li prego que estigui amb més atenció. Té la paraula. Més que res, perquè ens fa perdre temps a tots. *(Pausa.)* Si es demana la paraula en un punt com aquest, s'ha de seguir l'ordre de major a menor; llavors, el que no podem fer és estar tota l'estona preguntant qui demana la paraula. Senyor Carbonell, té la paraula.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats, la informació que tenia –perdoneu– era que em pensava que hi havia unes intervencions prèvies dels grups de l'oposició respecte...

El president

Senyor Carbonell, si vol que ens posem a discutir el Reglament, ens posarem a discutir-lo, però em fa l'efecte que li corre el temps.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

No, no...

El president

Té la paraula. *(Remor de veus.)*

El Sr. Carbonell i Sebarroja

...jo m'he disculpat, i reitero la disculpa. No, la meua intervenció també serà molt curta, perquè penso que no cal fer cap intervenció patètica ni recordar el passat, el que passava en aquesta cambra quan es parlava de diàleg.

En tot cas, han de saber les senyores i senyors diputats que el treball que hem fet a la Comissió d'Economia i Pressupostos, malauradament, ha sigut un treball que no l'hem pogut fer del tot, perquè no hem tingut ocasió de conèixer els arguments de les esmenes presentades pels grups de l'oposició. Com vostès ja saben, hi va haver una deixadesa quant a la responsabilitat de defensar les esmenes, i, per tant, ens hem quedat sense l'argument de conèixer el perquè es presentaven aquestes esmenes.

Jo només els vull posar tres o quatre exemples, si us plau, que demostraran el perquè jo entenc perfectament per què no les van defensar, és que eren esmenes indefensables, feien –perdonin l'expressió–, feien riure.

Dos exemples: es demana la instal·lació de dos jutjats a dues zones on no hi ha partit judicial. És clar, això són coses que qualsevol lector una mica atent de la jugada entén que allò no s'ha preparat bé. Es demana que es donin de baixa partides per informatitzar els jutjats de Catalunya. Es demana que es donin de baixa partides per fer front als censos sobre el tema d'immobles que al llarg dels últims anys el Govern de Convergència i Unió va aprovar i va executar. Es demana que es donin de baixa partides per fer front que l'Institut Català de Finances tingui la suficient dotació per fer front a les seves obligacions.

Per tant, el que hem pogut veure és que es proposen actuacions que ja estan previstes al pressupost, es proposa rebaixar partides que saben perfectament que fan riure. I, per tant, jo entenc perfectament que aquestes esmenes no hagin pogut ser defensades.

A nosaltres ens sap greu, i també vull que sàpiguen que els grups que donen suport al Govern, naturalment a la Comissió, una per una, vam defensar la nostra posició del perquè rebutjàvem una per una totes les esmenes presentades per l'oposició. És el mínim que podem fer, vam fer els deures i em penso que els vam fer bé.

Per acabar, dir, senyores i senyors diputats, que el qui els parla està molt satisfet del pressupost del 2005. És un pressupost que jo entenc perfectament que a l'antic conseller d'Economia i Finances li agradaria haver defensat, però la vida és així de dura; l'ha defensat l'actual conseller, que, per cert, ho ha fet molt bé i l'acte del Ple del Parlament així ho constata. I jo penso que són uns pressupostos potents, transparents i que donen solució als problemes del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que no tenia prevista aquesta intervenció,

però a la vista, una mica, del debat que es va produir l'altre dia a la Comissió d'Economia i també al contingut, no pas al to de la intervenció del portaveu de Convergència i Unió en aquest debat, el nostre Grup parlamentari voldria fer ús d'aquest torn, bàsicament per acotar la qüestió i una mica per posar les coses en el seu lloc, perquè, de fet, hi ha hagut un intent d'una certa degradació també d'aquest debat pressupostari i realment jo, sincerament, sentint alguns dels arguments exhibits pel senyor Homs, jo crec que es posa de relleu que l'actual principal Grup de l'oposició en aquesta cambra presenta una clara desorientació que amenaça fins i tot amb descarrilar i a perdre allò que durant molt anys Convergència i Unió ha representat, que és la centralitat política, i també, probablement, el fet de ser un partit molt important actualment i per al futur d'aquest país.

Dic això perquè vostès com el déu Janus tenen tot sovint dues cares i estan demostrant que en ocasions poden ser un partit de govern i en ocasions són un partit instal·lat en el testimonialisme polític. Jo em quedo, francament, amb la Convergència i Unió de la foto de Miravet. És a dir, la Convergència i Unió que aposta per un treball conjunt, que fa una aposta estratègica per un tema fonamental en l'objectiu d'aquesta legislatura que és aconseguir un nou estatut i un millor finançament, i, en canvi, el nostre Grup deplora, sincerament, algunes actituds, com una altra foto, la foto del Saló del Tinell que demostra, senzillament, que el senyor Mas no pot ser, de cara al futur, doncs, probablement, allò que ell i el seu partit desitgen. És a dir, representar els interessos d'un partit que vol governar Catalunya, o quan el senyor Duran Lleida crida, ahir mateix, a la revolta en contra del Govern tripartit de Catalunya. O quan, per exemple, es formulen crítiques al Govern de Catalunya al voltant de les seleccions esportives nacionals i després, bé, s'han fet la foto a Macau. O quan es fa un oportunisme autènticament ciclopí en el tema del català a la Unió Europea i, evidentment, el que s'està és fabricant un pretext perfecte per votar sí al referèndum del Tractat Constitucional, o per exemple la Convergència i Unió que diu «no» als pressupostos de l'Estat i, per tant, dubta entre una aliança amb l'oposició de dretes al Govern espanyol o amb les esquerres democràtiques, que en aquests moments estan fent un esforç solidari per donar estabilitat a un govern com el Govern espanyol.

I, evidentment, la Convergència i Unió de l'espectacle l'altre dia, també, de la Comissió d'Economia i Finances. Jo crec que l'espectacle de l'altre dia tampoc no qualifica i tampoc no és un espectacle, diguem-ne, edificant. Per tant, la pregunta, l'interrogant és: què volen ser quan siguin grans? Volen ser una mena de Peter Pan, que no vol créixer, que no vol evolucionar, en la seva, diguem-ne, oposició una mica pueril en aquests moments. I, per cert, ara que toca fer balanços probablement algú hauria també de fer balanç del que és l'actitud de l'oposició. L'actitud de l'oposició també mereix algun tipus de judici i –repeteix– episodis com els de l'altre dia, i en part, també, alguns dels arguments que avui s'han exhibit ens ratifiquen, particularment al nostre Grup parlamentari, en l'aposta estratègica que va suposar el pacte del Tinell i ens donen la raó als qui defensem, després d'un any d'aquell acord, que era convenient l'alternança política per raons de normali-

tat democràtica, però també per raó d'higiene democràtica.

I, per tant, sincerament, els dic que algunes actituds, sobretot l'altre dia a la Comissió, posen de relleu que la distància, tot sovint en política, la distància que separa alguns de fer el ridícul és sovint molt –molt– curta, no?

Bé, fixem-nos bé quin és el motiu de la queixa que es va expressar l'altre dia i que avui s'ha reiterat. El motiu de la queixa és que no s'acceptem esmenes. Bé, jo recordo que l'any passat es van plantejar gairebé quatre mil esmenes, se'n van acceptar escassament cinc o sis. Per cert, aquest és un tràmit que ara està obert, per tant en la Llei d'acompanyament, el senyor Homs sap perfectament que hi ha algunes transaccions en què s'està treballant i avançant, però, escolti'm, jo podria fer ara un exercici molt fàcil que és el de posar el retrovisor i mirar cap enrere. I, per tant, en aquest exercici de retrospectiva política els recordaria no només l'actitud tancada de la majoria durant molt anys, sinó fins i tot l'actitud prepotent d'alguna majoria absoluta en aquesta cambra que actuava com un autèntic martell hidràulic, que gairebé amenaçava d'arranar-ho absolutament tot.

Podria recordar, fins i tot, alguns exercicis, diguem-ne, de funambulisme polític, perquè vostès, tot sovint, senyor Homs –i vostè ho recordarà–, han estat els reis del «sí» però «no», i del «no» però «sí», i del «sí» aquí, i a Madrid «no»; o del «no» aquí i del «sí» a Madrid. I fins i tot han fet, en ocasions –com deia un diputat d'aquesta cambra ja fa algun temps–, han fet de l'oportunisme polític, n'han fet una doctrina; han fet de l'ambigüitat permanent una norma de conducta i han fet de la continuïtat a qualsevol preu en el poder, n'han fet un dogma.

I, per tant, ara què és el que passa? Ara el que passa és que l'actual majoria no pot acceptar cap de les seves esmenes, poques de les seves esmenes, senzillament perquè no són acceptables –i em perdonaran la tautologia–, senzillament perquè aquest és un bon pressupost. I és un bon pressupost –i ho ha dit el conseller d'Economia i Finances–, ho han dit altres portaveus que representen la majoria en aquesta cambra, perquè aquest és un pressupost que incrementa notablement la inversió. És un pressupost que té una clara deriva social, gairebé el 65 per cent del total d'aquest pressupost. I és un pressupost que fa bo el compromís dels partits en el Govern i del Pacte al Tinell, el compromís de fer de l'educació una prioritat, de no regatejar esforços en les infraestructures, d'assegurar la cohesió social i també de promoure, per exemple –per posar un altre exemple–, l'accés universal de tothom a les noves tecnologies.

Per tant, el que els demano, el que els demano humilment en nom del meu Grup parlamentari, és que proseguim aquest debat, que ho fem amb la màxima cortesia, ara quan entrem a discutir cadascun dels blocs, que ho fem parlamentant, perquè «parlamentar» vol dir, precisament, diàleg i contradicció. I, evidentment, això no és ni un vodevil ni és una opereta ni és un dinar de Nadal, ara que s'escau en aquestes dates, sinó que aquest és el principal debat –el principal debat– que fa un parlament en tot un any.

Aquest és el debat de pressupostos, la Llei més important de l'any, i un debat sobre el futur més immediat d'aquest país. I un debat també per contrastar models, per contrastar alternatives. Per tant, el que se suposa que ha de fer un grup de l'oposició com vostès és oferir, explicar la seva alternativa, i això ho han de fer per al bé del poble de Catalunya, però, si em permeten també, ho han de fer en atenció als seus propis electors, als seus propis votants que així ho esperen.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Partit Popular, el senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que estic una mica desorientat. I jo em pensava que estàvem començant en el debat de pressupostos, i ara no sé si estem en el debat de pressupostos o estem en una lliçó de tècnica política dirigida al Grup de Convergència i Unió, però, bé, intentem tornar al debat de pressupostos.

A veure, senyor Ridao. Jo estic totalment d'acord amb vostè que aquest és el debat més important durant l'any, que aquesta és la Llei més important que es fa. I precisament aquest és el primer tema de preocupació. Quan estem fent el debat més important de l'any i quan estem parlant de la Llei més important que fa el Parlament, quan estem parlant de com gestionarem els diners de tots els catalans, a què els destinarem, això passa sense pena ni glòria: això passa sense pena ni glòria. I alguna part no és culpa, segurament, ni la de la conselleria, ni és culpa d'aquest mateix Parlament, sinó que és culpa de la societat en general. Mentre estem durant aquest mes i escaig fent aquest debat, parlem d'altres debats, fins i tot si parlem de diners, mentre parlem del debat de pressupostos –torno a dir–, de com gestionarem els diners de tots els catalans, en què els invertirem, parlem i té més importància –té més importància– que necessitem més diners, i no estem parlant de com gestionem els que tenim.

I això, que torno a dir, segurament, no és culpa de la conselleria, sinó de tots, és la primera cosa en què –crec que en els debats de futur– hauríem de pensar.

Ja sé que en les intervencions anteriors, doncs, s'ha intentat dir que no, però una cosa que ha sigut molt important en aquest debat de pressupostos –jo diria que la més significativa– ha estat el diàleg. N'hi ha hagut tant que no ens recordem en quin moment l'hem tingut, perquè, com passa normalment en la vida, quan una cosa és normal no te'n recordes; només et recordes de les coses anormals.

I, evidentment, si suposo que no ens recordem que hi ha hagut diàleg és perquè n'hem tingut molt. I la veritat és que, la veritat és que no n'hi ha hagut gens. Ja sé que vostès diuen aquesta cosa –ja ho han dit–, jo em pensava que l'ordre seria un altre i, per tant, anava a dir, després diran, bé, no, ja ho han dit: No, escolti, és que abans tampoc n'hi havia. I a mi què m'explica!

En primer lloc, vull dir, com que jo parlo per part del Grup Popular, vull dir, abans no hi érem, sap? I, en segon lloc –i en segon lloc– jo recordo que vostès van dir –vostès van dir–, jo aquests dies m'estava llegint els discursos del president de la Generalitat en el debat d'investidura i en altres debats, que canviarien l'estil, que ara tindríem un govern dialogant com abans no hi era. Recordo que ho van dir. Van dir moltes coses. Per tant, aquesta excusa de dir: «escolti'm, és que abans no hi havia diàleg», no val. I, a més a més, escolti'm, estem parlant de diàleg, no d'esmenes aprovades i no aprovades, que això un pot entendre –li pot saber més o menys greu–, però un pot entendre perfectament, doncs, que el Govern presenta el seu pressupost i el defensa fins al final, i màxim que els altres no siguem molt brillants, doncs, ell el defensa fins al final i intenta que surti del Parlament tal com ha entrat.

Miri, això és legítim. Home, no dialogar gens ni mica no sé si ja és tan legítim. I ens diran, és que s'ha dit abans, en un intent de ridiculitzar, Dir: «Escolti, és que les esmenes que han presentat no tenien substància, i eren esmenes fins i tot “tontes”».» Home, jo en aquest capítol no voldria entrar, però com que tot ha d'estar pensat alguna n'hi ha per aquí, no? I dic, a veure, per exemple, una sobre la qual crec que s'hauria pogut parlar i crec que tampoc és tan «tonteria». Diu: «El Govern elaborarà, amb caràcter urgent, un programa de desplegament reglamentari de totes les lleis vigents a Catalunya.» No parlen de les seves, no pateixin, parlen de les altres, de les seves. La feina que hi hauria per fer un programa de desplegament reglamentari de les lleis, si no hi han lleis, no? Home, em sembla que és de sentit comú que de les lleis que s'han fet es faci un desplegament reglamentari, es pot aprovar o no, però no em digui que és una «tonteria». O dir: «El Govern promourà un acord nacional amb els agents econòmics i la resta de formacions polítiques amb representació parlamentària que permeti crear a Catalunya un indicador de rendes bàsiques. Home, em sembla que no és cap bestiesa!, ni representa cap alta, ni baixa. Em sembla que és de sentit comú! Es pot aprovar o no, ho torno a repetir, però, si volen, puc anar continuant, eh?

Diu: «El Govern incrementarà els fons destinats...» –aquí sí, parlem de diners– «els fons destinats als plans d'excel·lència turística.» Bé. Estem parlant de diners. És veritat. Però em sembla que al nostre país hi ha un problema amb el turisme..., i que cal potenciar-lo, i que cal millorar-lo. O em sembla que també és de sentit comú parlar –almenys parlar-ne, eh?–, ja que diuen que són uns pressupostos socials, que..., un ajut a les famílies amb fills menors o amb fills entre set i setze anys, un ajut a les famílies de 350 euros, tampoc és... Vull dir, se'n pot parlar, no?

Vull dir..., em sembla –m'ho sembla– que, a més a més, amb aquesta..., ho sospito, eh?, potser la conselleria no ho ha fet, però, per la intervenció que he sentit abans, em temo que el Grup Socialista, sí. Potser la conselleria no ho ha fet, però em sembla que amb aquesta voluntat de diàleg tan ostentosa que vostès han tingut, no s'han mirat ni les esmenes –no s'han mirat ni les esmenes–; cosa que és lògic: quan un està disposat a no dialogar, per què se les ha de mirar? Perquè, si no, no es

podria dir que les esmenes presentades..., n'he citades tres o quatre, n'hi han mil entre els dos grups que estem a l'oposició, no es pot dir que són «tonteries» –no es pot dir que són «tonteries».

Em sembla que ha fallat aquesta metodologia. I, per tant, sortiran d'aquest Parlament, previsiblement, exactament els mateixos pressupostos que van entrar. I que eren uns pressupostos que, per acabar, val la pena recordar-ho, almenys des de la nostra opinió, opinàvem que eren uns pressupostos expansionistes, que creaven nous impostos, que incrementaven la pressió fiscal... El senyor conseller en el debat a la totalitat deia que no, després veus que totes les entitats, associacions, empresaris, etcètera, se'n queixen..., i dius: «Bé. Vés a saber qui té raó, no?» Però em temo que la tenen els altres, perquè, és clar, al conseller li toca dir que no tenen raó, però els altres es queixen i..., i crec que tenen algunes raons.

Són uns pressupostos que vostès han dit, en reiterades ocasions, que són uns pressupostos socials. Tornem a recordar que les conselleries que menys incrementen són precisament les conselleries socials. I són uns pressupostos que incrementen les inversions pagant-les en el futur, i, per tant, generant despesa en el futur, i, per tant, endeutant el país en el futur.

Tenim, exactament com van entrar, els segons pressupostos que presenta aquest Govern. En els primers se'ns va dir que no marcaven polítiques, que no hi havia hagut temps, que eren uns pressupostos de tràmit, i podia ser un argument lògic. En aquests segons no se'ns ha dit això però tenen exactament les mateixes característiques: no marquen polítiques; després dels segons pressupostos continuem sense saber quines són les polítiques del Govern, amb la qual cosa sí que s'ha de reconèixer, com a gran valor d'aquests pressupostos, que són uns pressupostos coherents.

Hauria sigut molt estrany que, quan no sabem per cap costat quines són les polítiques del Govern, els pressupostos ens haguessin indicat quines eren les polítiques del Govern. Almenys en això hi ha coherència, i espero que continuï el debat –que el farem, no pateixin– dialogant, parlant, com es fa normalment tot.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé. De fet, és una novetat que tinguem aquest torn i que prenem aquests posicionaments. Després de tant de temps de discutir els pressupostos, almenys personalment, doncs, ja en nou anys no s'havia trobat amb una espècie d'espectacle que s'està produint aquí, i, potser, jo crec que faltar una mica a la veritat amb els plantejaments que s'han posat sobre la taula.

Escolti, els pressupostos –evidentment ja ho ha dit el senyor Vendrell i té raó– són com es gestionen els di-

ners dels catalans i de les catalanes, i, evidentment, darrere seu hi ha un model de país, hi ha un model polític, hi ha una manera d'entendre, doncs, com volem nosaltres que visquin els ciutadans d'aquest país i quina gestió fem. Això ha passat sempre i és normal. I per això és normal que als pressupostos, doncs, els partits que donen suport als pressupostos que ha presentat el Govern no puguin acceptar totes aquelles esmenes que vagin en contra d'aquell model de país que intenten reflectir aquests pressupostos; normal fins aquí. Passava durant vint-i-tres anys, passa ara durant un any. Passava, passava exactament. (*Veus de fons.*)

Senyor Vendrell, fins i tot passava... Vostè se'n recorda, durant els últims quatre anys, com negociaven els pressupostos amb Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) Vostès feien totes les propostes possibles, abans ja les tenien plantejades. Nosaltres, l'oposició, no participàvem en aquest procés, perquè vostès, molt legítimament, donaven suport a Convergència i Unió, feien les deu, quinze, vint, cinquanta, cent, dues-centes esmenes... –llavors també ho recordo, ja ho deien vostès, que no en complien cap i era veritat–; però, en tot cas, aquesta era la realitat, i aquest era el diàleg que oferia el senyor Homs quan era conseller d'Economia, l'oferia al partit que els donava suport que era el Partit Popular.

L'altre diàleg era una reunió a la conselleria d'Economia, un dia, tots els portaveus, per dir: «–Guaita, farem això, això i... –Ah, d'acord!» I ens n'anàvem. Aquest era el diàleg que vostè plantejava, senyor Homs! És que fins i tot m'ha fet la sensació que la seva intervenció ratllava el ridícul. El ridícul, després del que feia. Feia el que creia, vostè que era convenient, defensant els seus pressupostos, i el diàleg que feia amb nosaltres era assegut als sofàs –molt còmodes, per cert, a la conselleria d'Economia– explicant què feia, les línies mestres del pressupost. (*Veus de fons.*) I s'ha acabat –i s'ha acabat! A l'hora de la negociació, en Comissió i en el Ple, sempre queia alguna esmena, és veritat! Jo recordo que a l'anterior em sembla que eren dues, i a l'anterior, una... (*veus de fons*), i era tècnica, té raó –i era tècnica, recordo que era tècnica.

Home!, però, què vénen a explicar ara? El procés que segueixen tots els parlaments democràtics, que és aquest: qui presenta el pressupost, el defensa, i accepta aquelles esmenes que creu que són compatibles amb allò que defensa, que és el seu model de país! El que feien vostès durant vint-i-tres anys! I prou que ens sap greu; però, en tot cas, era el que estaven fent. No ha passat absolutament res! Res d'anormal! No entenc ara per què tenen aquesta dèria de voler sortir i de voler fer espectacle, sobretot més concretament el senyor Homs –més concretament, que ja el va fer durant la Comissió.

Escolti, el diàleg és exactament el mateix: el que ha de ser. A més a més, vostè, senyor Vendrell, també deia «manca de diàleg». Home, jo crec que no existeix. A la Comissió vàrem explicar els arguments. Deia: «No se'ns han mirat les esmenes.» Senyor Vendrell, no digui això, perquè ens les hem mirades, i ens les hem mirades molt. El fet és que a la Comissió vàrem explicar fil per randa, esmena per esmena –això ja era cada portaveu si en feia un resum o no en feia un resum–, per què dèiem que sí, que no o transacció a cada una de

les propostes de les esmenes; a cada una de les mil esmenes hi havia un raonament i una justificació, i que les vàrem donar en Comissió. És possible que vostès no les escoltessin, perquè a la Comissió, de Convergència i Unió i del Partit Popular n'hi havia un de cada, de tant en tant, hi havia moments en què no hi havia ningú..., bé, perquè devien tenir feina, perquè devien tenir altres qüestions, que jo els les respecto molt, però, en tot cas, aquella era l'argumentació. Vostès hi podien estar d'acord o no, és legítim, estem en democràcia; però, en tot cas, és el sistema que fem nosaltres normalment, i em sembla que és molt important.

I alguna de les lleis que plantejava vostè, senyor Vendrell, ara no les discutirem, ho farem en el bloc, no? Però algunes estaven a la Llei d'acompanyament, i a la Llei d'acompanyament, això sí que el Govern, i em sembla que ho està fent molt bé, fa una llei d'acompanyament, només una llei de mesures fiscals, no tot aquell poti-poti que hi posaven els anteriors governs de Convergència i Unió, que allí hi havia una quantitat d'articles que modificava una quantitat de lleis que no tenia res a veure amb una llei d'acompanyament. Aquesta és una llei curta, concreta, específica, de Llei de mesures fiscals. Llavors no podíem acceptar totes aquelles esmenes que feien referència a modificacions d'altres lleis, perquè evidentment no hi cabien, perquè creiem com ha de ser una llei d'acompanyament.

I la resta igual: si manquen polítiques socials o el que sigui..., jo no entraré ara en la discussió. Quan fem el bloc de polítiques socials, el portaveu que defensis, en nom del Govern, aquestes propostes, veuran vostès que hi ha un reguitzell de polítiques socials, doncs, importantíssim: el que fa referència a salut, a educació, a habitatge... I, és clar, algú ens deia que no fem res d'habitatge. Home!, de veritat que no es poden compartir les coses que fa el Govern o els partits que donen suport al Govern, però dir que aquest Govern no fa res en habitatge..., em sembla que és... (*Veus de fons.*) Perdoni, és el que ha dit, senyor Homs! Ho ha dit aquí claríssimament que en habitatge es podia... (*Veus de fons.*) Perdoni, doncs, no ho sé... (*Remor de veus.*) Bé. És igual si ho ha dit o no ho ha dit, en tot cas, jo interpreto... (*Remor de veus.*) Sí..., sí..., perquè és que no ens posarem d'acord. Jo interpreto que vostè ha dit, llavors em puc equivocar... Jo interpreto que vostè ha dit que en habitatge no es feia res. Bé. Després ho va dir també el senyor Puigdomènech quan va intervenir. Vull dir que és la cantarella que diuen sempre, vostès, en habitatge. És clar, si aquest Govern no fa res en habitatge, ja m'explicarà, doncs, què és el que vol que faci més sobre habitatges. I esperi, veuran el que farà al llarg dels tres anys encara que li queden de Govern.

En definitiva, jo crec sincerament que aquests temps que hem destinat aquí eren sobers, senyor Vendrell i senyor Homs, jo crec que eren sobers –jo crec que eren sobers. Estic segur que els ciutadans que han escoltat això no han entès absolutament res d'aquesta discussió, perquè ara començarem una discussió bloc per bloc dels deu blocs, i després continuarem la Llei d'acompanyament, amb arguments, fil per randa, del perquè no s'accepten les esmenes.

I no s'accepten, pel mateix que passava durant vint-i-tres anys, o pitjor –o pitjor. (*Veus de fons.*) El mateix.

Llavors, en tot cas, nosaltres devíem ser una oposició domesticada, perquè no fèiem aquests espectacles. Potser érem molt més rigorosos i enteníem que era una confrontació de models. I, evidentment, aquell qui defensa un model el porta fins al final, i, a través de la Llei de pressupostos, el porta fins a... Per cert, a la Llei d'acompanyament, jo crec que fins i tot arribarem a fer un esforç de poder consensuar i transaccionar algunes esmenes. (*Remor de veus.*) Quasi, quasi, arribarem al mateix nombre que feien vostès, doncs, els anteriors anys.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. (*Veus de fons.*) Senyor Homs, demana la paraula...

El Sr. Homs i Ferret

Senyor president, per un torn, simplement, de rèplica a les al·lusions que a la meva persona s'han fet, per dos o tres portaveus, esmentant el meu nom en les seves intervencions.

El president

Per ser precisos, senyor Homs, aquest és un debat en què no hi ha torn a favor i torn en contra...

El Sr. Homs i Ferret

No, no..., no demano un torn de rèplica...

El president

No..., deixi'm acabar, si us plau, senyor Homs, entre altres coses, perquè abans hi ha hagut una certa confusió...

El Sr. Homs i Ferret

Per al·lusions.

(*Remor de veus.*)

El president

Hi ha hagut una certa confusió, perquè aquest no és un torn de favor i contra, sinó de posicionament. Vostè ara demana la paraula per fer un torn, i després ja ha matissat el què. Té exactament un minut.

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, senyor president. Bé. Jo, senyor president, no tenia intenció d'inquietar i de molestar, en aquests tres dies previs al Nadal, el tres grups que donen suport al Govern. He fet una intervenció molt respectuosa, gairebé jo diria amb un cert esperit nadalenc... (*rialles*), en què l'única cosa que hem volgut dir als ciutadans de Catalunya, l'única cosa, és que amb més de mil cent esmenes, ni una –ni una– ha estat ben vista pels partits que donen suport al Govern. Només hem dit això.

No volíem inquietar-los, senyor Ridao, senyor Boada, senyor Carbonell. No els volíem criticar. Fins i tot, no volíem provocar un debat de política general, perquè el

senyor Ridao he vist que feia argumentacions, ja, molt profundes. Simplement constatar: no hi ha hagut diàleg. (*Remor de veus.*) Se'ns ha dit, a la Comissió, que no se'ns aprovaria ni una esmena, i ho hem lamentat.

Sí que tenim obligació, senyor Carbonell, de venir i defensar les nostres posicions, però sí que també tenim el dret de dir a la ciutadania de Catalunya que quan presentem les nostres propostes, la resposta és zero *patatero*; zero, ni una sola esmena...

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Ferret

I, per tant, no es molestin perquè diem al país el que passa...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Homs... Se li ha acabat el temps, senyor Homs. (*Veus de fons.*) Senyor Homs, a més a més, de contradicció, cap ni una.

(*Veus de fons.*) El senyor Ridao té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, li demano també la paraula per al·lusions. No faré ús ni del minut que segurament m'ana a atorgar...

El president

Com a molt...

El Sr. Ridao i Martín

...per dir que l'esperit del Nadal que invoca el senyor Homs, probablement és el del *Conte de Nadal*, del senyor Dickens, el del senyor Scrooge.

(*Veus de fons.*)

El president

Passem al primer bloc, que és «Política pressupostària: crèdits inicials i modificació de crèdit». Té la paraula, en primer lloc, la diputada del Grup Popular, la senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, prenc la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per tal de defensar les esmenes presentades al bloc de política pressupostària del Projecte de llei de pressupostos per al 2005.

Les esmenes 1 i 2, presentades en aquest bloc, s'adrecen a clarificar i complementar el text ja existent en el Projecte de llei de pressupostos per al 2005. Les dotacions al fons de contingència es porten a terme per cobrir necessitats puntuals no previstes en el pressupost

aprovat i, en tot cas, si aquestes necessitats no poguessin ser finançades amb baixa en un altre crèdit.

L'addició d'aquest paràgraf matisa el text ja existent. Tanmateix, en tractar-se de modificacions pressupostàries, modificacions per cobrir contingències generades durant l'any pressupostari, entenem que és important fer esment explícit d'aquesta situació mitjançant l'emissió d'informes que notifiquin l'aplicació i utilització del fons de contingència.

Pel que fa a les esmenes 3, 4 i 5, que afecten l'àmbit de la gestió i competències de l'Institut Català de Finances, el seu objecte és millorar i dotar de més transparència, mitjançant els informes i documents que cal trametre al Parlament de forma prescriptiva, l'Institut Català de Finances especialment pel que fa als resultats quantificats de la gestió duta a terme. Això inclouria la taxa de morositat de les operacions en vigor, informació per part nostra important ja que, durant el mes d'octubre i en la presentació de la memòria per a l'any 2003 de l'Institut Català de Finances, es va fer pública la taxa de morositat que pel que fa a l'any 2003, que és d'un 5 per cent, una taxa molt elevada. En tot cas, amb aquesta esmena el que es demana és ampliar els informes bàsics que es reben en el Parlament i donar a conèixer amb més transparència i detall la gestió de l'Institut Català de Finances.

Les esmenes 4 i 5 afecten també les línies de finançament de l'Institut Català de Finances. Entre les actuacions de finançament que es detallen en els pressupostos, malgrat que fa esment de les microempreses, estem convençuts que hem d'ajudar les petites i mitjanes empreses catalanes impulsant la millora de la productivitat i les activitats innovadores. Catalunya compta amb un teixit empresarial molt diversificat de petites i mitjanes empreses que han estat fonamentals per a l'evolució de l'economia catalana i la creació d'ocupació. L'objectiu d'aquesta esmena és enfortir les línies d'actuació de l'Institut Català de Finances pel que fa al finançament bancari de l'empresa catalana.

Per últim, l'esmena número 5 d'aquest mateix bloc, i dintre de les línies d'actuació de l'Institut Català de Finances pel que fa al finançament, és per impulsar les polítiques a favor dels sectors de població més desprotegits de la nostra societat, tenint en compte les seves necessitats com, per exemple, l'accés i l'adaptació de l'habitatge de les persones amb discapacitats.

Des del Partit Popular de Catalunya entenem que aquesta era una esmena necessària i important dins dels plans d'actuació de l'ICF, i que sorprenentment no consta en el text dels pressupostos, millor dit, constava en l'anterior pressupost, el del 2004, i en aquest, doncs, ja no surt.

Gràcies, president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passo a la defensa de les esmenes presentades al bloc

pressupostari, i les defensaré conjuntament, de la 6 a la número 20.

La primera esmena, que és a l'article 1, i evidentment esmena a la totalitat de l'article 1, és en coherència amb l'esmena a la totalitat que vàrem presentar a aquests pressupostos i, per tant, n'obvio la defensa, que és congruent amb l'esmena a la totalitat, com deia.

La següent esmena..., l'esmena número 7, a l'article 4, i la 12, a l'article 7, les presentem en coherència amb el sistema de finançament de la sanitat que hem defensat des del Grup de Convergència i Unió fins ara. Tots sabem que el problema de la sanitat rau en el seu origen en el seu mal finançament, una situació complicada amb la qual hem conviscut molts anys i hi haurem de seguir convivint, almenys pel que sabem fins ara; tants, de fet, com des que el ministre Solbes va formular l'actual sistema de finançament sanitari. I és el mateix que, en aquests moments –el ministre–, dóna un principi o una solució prou satisfactòria a Andalusia, però que en aquests moments encara no ens la dóna a Catalunya. I així estem.

Mai, des del Grup de Convergència i Unió, havíem adoptat una solució de trasllat del problema a la ciutadania, via increment de pressió fiscal. El mecanisme que havíem articulat funcionava conjunturalment, mai vàrem dir que era una solució final o estructural. La final, necessàriament, ha de ser el resultat de negociar amb el Govern de l'Estat un finançament just, però vostès l'han desmuntat.

Recordo que ja vam tindre aquest debat en els passats pressupostos i, de fet, pel que fa a la puja dels hidrocarburs, a la pujada a l'impost que es posava als hidrocarburs, ja el conseller en aquell moment ens deia que aquesta no era, per descomptat, una solució perquè això no ens abastava el problema del finançament de la sanitat, però sí que ens venia a dir en aquell moment que era important fer gestos respecte al Govern de l'Estat. I era important fer gestos en funció de quina seria la resposta per part del Govern de l'Estat. I ara han passat uns mesos i el Govern de l'Estat, doncs, ja està a tràmit d'aprovació definitiva dels pressupostos, i malgrat que fem nosaltres gestos, no hi han gestos per part del Govern de l'Estat. Conclusió: ens quedem amb l'impost i res més. No hi ha cap tipus de solució en aquests moments, com a mínim, en els pressupostos 2005 a nivell d'Estat.

Continuo amb la defensa a la resta d'esmenes, les presentades a l'article 5, pel que fa a les transferències de crèdit. Nosaltres considerem l'eliminació de l'excepcionalitat de l'apartat 1, no creiem que aquesta sigui la millor manera per finançar els ajustaments de plantilla. Exactament igual, a l'esmena 9, nosaltres incorporem un nou apartat en el sentit que el Govern informi la Comissió d'Economia i Finances del Parlament de l'evolució de les transferències de crèdit produïdes en els diversos departaments. Creiem que podria ser una eina positiva en línia de la transparència, tan defensada per l'actual Govern.

Pel que fa a l'article 7, tot el que fa a crèdits ampliables, considerem –i ja ho dèiem en l'últim debat pressupostari– que hauríem d'incorporar els crèdits destinats a

satisfer les obligacions econòmiques derivades del compliment de sentències judicials fermes que declarin responsabilitats pecuniàries a la Generalitat de Catalunya de conformitat amb les lleis. No entenem per què desapareix, no ho entenem pel fet que puguin haver sentències judicials i, de fet, n'hi han algunes, i no tinguem aquesta partida oberta en consideració de crèdit ampliable.

Per una altra banda, no creiem que sigui necessari que l'apartat 3 de l'article 7, quan ens referim als crèdits consignats en el pressupost de la Generalitat que es destinin a pagaments d'interessos a l'amortització del principal i despeses derivades del deute, també s'incorporin totes les altres despeses de la secció de deute, perquè de fet és incorporar, al cap i a la fi, tot el deute. No creiem que sigui necessari.

I respecte a l'apartat 5 i, per tant, als crèdits ampliables amb aplicació a les seccions pressupostàries als diferents departaments del Govern, considerem que hi hauríem d'incloure, pel que fa a les subvencions a Fira 2000, hi hauríem d'incloure també l'Associació Moda Barcelona, la dinamització del comerç a Catalunya, les subvencions de millora a recintes firals.

I addicionem un nou apartat pel que fa a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, que creiem que és necessari tot allò que afecta al suport a la família en persones dependents, els ajuts a l'acolliment residencial diürn per a persones grans, les ajudes a les famílies i institucions sense finalitat de lucre a l'atenció a la gent gran.

De fet, senyor president, acabaríem amb una última esmena, i és una disposició addicional nova, una mica també a l'espera de veure si se'n aprova o no se'n aprova, perquè, clar, tenim aquest debat previ en el qual se'n diu que ja veurem durant aquest debat si ens diuen «sí», si ens diuen «no» o si ens diuen «abstenció». Amb contradiccions reiterades, aquest diputat anava escoltant quan al mateix temps s'està dient que és lògic que no se'n accepti cap esmena perquè estem parlant de projectes diferenciats absolutament i, per tant, res és acceptable perquè estem parlant d'un projecte, el de Convergència i Unió, i un projecte, el del tripartit, en el qual no hi ha ni una sola coincidència. Però clar, quan fem una esmena amb una addicional nova en la qual demanem que «El Govern ha de crear en un termini màxim de tres mesos una oficina de gestió i control pressupostari.» De fet, la discrepància interpreto que deuen ser els tres mesos, o és que ja hem canviat els criteris de l'oportunitat de crear una oficina de gestió i control pressupostari, perquè això estava en el compromís del Govern. I, per tant, si no s'accepta, perquè és un projecte diferenciat, entenc que deu ser pels tres mesos, només...

Jo crec que aquests com molts altres seran, senyor president, exemples d'esmenes en els quals el fet de discurs que no se'n accepta cap perquè no hi ha cap tipus de coincidència o no hi ha cap tipus de paral·lisme en projecte és, senzillament, fals, és, senzillament, una mentida.

La incapacitat de poder acceptar esmenes per part del tripartit es deu a altres motius, i a aquest diputat li consta o ho intueix, com a mínim, que un dels motius més importants és perquè qualsevol acceptació d'esmena

comportaria una crisi entre els tres partits que donen suport al Govern, ja que prou feines tenen per consensuar quines han estat les partides pressupostàries. Obrir el meló d'acceptar una sola esmena comportaria obrir el meló una altra vegada del debat previ que han tingut els tres partits que donen suport al Govern per elaborar aquests pressupostos.

Amb això acabo la defensa de les esmenes en aquesta agrupació, senyor president.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer un torn en contra té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No pateixi, senyor diputat, que el nostre Govern és sòlid i li prometo que hem estudiat amb atenció totes i cada una de les esmenes d'aquest bloc, i li puc assegurar que no hi ha cap aportació significativa que millori políticament o tècnicament aquests pressupostos presentats. Però perquè sí, perquè són uns bons pressupostos, són uns pressupostos ambiciosos, i demostra, doncs, que les esmenes que es presenten no signifiquen cap mena de millora respecte al seu funcionament, en especial al bloc de política pressupostària que és el que ens porta en aquest moment aquí.

En primer lloc, ja ho ha dit bé, hi han esmenes del tipus de supressió de l'article 1 de la Llei de pressupostos que, naturalment, reproduïx l'esmena a la totalitat que en el seu dia vàrem rebutjar i, per tant, en coherència amb els grups que donem suport al Govern, diem «no» a aquesta esmena.

Hi han esmenes que afegeixen supòsits innecessaris que ja estan contemplats a la llei ben llegida. Un exemple, les esmenes referents a l'article 4 afegeixen una autorització al conseller que no és necessària per desplegar la norma, per fer la seva funció ja que la mateixa Llei ja regula la manera de modificar els crèdits pressupostaris.

L'esmena número 9, relativa a la tramesa d'informació trimestral a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament, que té relació amb l'esmena 2, s'hauria, ja diem, ja expliquem molt bé que nosaltres, a través de la memòria explicativa que s'envia periòdicament, donem informació suficient sobre el funcionament i l'execució del pressupost que donarà informació de com s'està utilitzant el fons de contingència.

La informació relativa a modificacions pressupostàries ja consta en la informació trimestral que d'acord amb l'article 79 del Decret que va unificar tota la Llei de finances públiques de la Generalitat obliga –i així ho estem fent i s'ha estat fent també en el passat– de trametre al Parlament de Catalunya aquesta informació.

Està clar que d'aquesta manera es podrà veure la utilització del fons de contingència i la informació relativa d'interès sobre els comptes de l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari.

També és veritat que l'esmena 19 fa referència a transferències de crèdit que ja estan reculades possiblement a l'article cinquè, que jo penso que deu ser alguna cosa, algun error, perquè, efectivament, ja, l'article cinquè ja fa referència a aquest aspecte.

D'altra banda, a l'article setè ja fem referència als crèdits ampliables i no pas de les transferències de crèdit.

Les esmenes 1 i 2 del PP, a què s'ha fet referència també per la meua col·lega, que exigeixen que les partides pressupostàries en cas de no poder-se finançar amb baixa d'un altre crèdit puguin ser finançades amb el càrrec al fons de contingència, entenem que, precisament, aquesta esmena ja està inclosa en l'apartat 2 de l'article 10.

Hi han, efectivament, altres esmenes, un conjunt d'esmenes, la 10, 12, 13, 14, 15, 17 i 18, de Convergència, que afegeixen nou conceptes a les llistes de partides ampliables, i això sí que és un tema important. Nosaltresensem exactament tot al revés: no creiem oportú incrementar les partides declarades ampliables, ja que aquest pressupost, i n'estem convençuts, és un pressupost que recull els conceptes, les despeses realment que s'efectuaran.

A més a més, pensi que ampliar –ampliar– aquests conceptes, aquestes partides, significaria també el perill, que ha passat en el passat, que el dèficit públic se'ns escapa, i, per tant, el compromís de mantenir un dèficit públic determinat se n'aniria en orris en cas d'acceptar aquestes esmenes. Bé. Per tant, nosaltres creiem que s'ha de rebutjar, perquè això no és útil.

I també fem referència a l'esmena del Partit Popular sobre el text d'afegir el tema de les pimes, les microempreses i l'impuls d'activitats innovadores. Nosaltres, com que no podia ser de cap més mena, això ho recolzem i ho posem, i, per tant, està inclòs perfectament en el redactat original, si tenen ocasió de mirar-se'l.

Ja per finalitzar, el que està clar és la famosa esmena, que ja va sortint, dels tres mesos..., de crear l'oficina de gestió i control pressupostari. Ja els hem explicat –ja els hem explicat– que nosaltres –no nosaltres, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra– estem disposats, en el procés de la reforma del Reglament, a donar peu al fet que la cambra legislativa disposi d'aquesta oficina. Això és un compromís dels grups polítics que donem suport al Govern, i estic convençut que també tots vostès hi deuen estar d'acord, eh?

Per tant, per acabar, aquests pressupostos, doncs, s'inscriuen dins un pla de sanejament, això és molt important assenyalar-ho, i, per tant, nosaltres tenim el compromís de rebaixar aquest dèficit, que ja saben que ens el vam trobar en el compte del 2003 –quan vam fer l'auditoria, la macroauditoria, vam veure, amb sorpresa, que estàvem en el 0,86 per cent sobre el PIB de dèficit–, i el compromís –ja ho saben, amb l'ajuda de tots, i estic segur que també de vostès– d'aconseguir que arribem al 2008 amb dèficit zero.

Tot això, si és possible, ho farem gràcies a l'articulat d'aquest pressupost, i, per tant sense tenir en compte aquestes esmenes presentades per vostès, que els grups que donem suport al Govern hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem al bloc número 2, que és el de política financera, avals i deutes. Té la paraula per presentar i defensar l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'illustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies, senyor president. Respecte..., per defensar en aquest torn totes les esmenes presentades al bloc de política financera.

I comencem amb dues esmenes que fem a l'article 14 i que ja varem fer en el passat pressupost, en el passat articulat, i, de fet, ho fem en el seu punt primer, en el qual, en aquest punt primer, s'obliga tots els consellers a no prendre cap iniciativa legislativa que comporti creixement de la despesa pública pressupostada sense recursos addicionals, amb la qual cosa estem d'acord, per descomptat. El que seguim dient en aquests moments..., que no entenem..., creiem que és gratuïta la part final en la qual s'afegeix a l'acabament que «són nul·les de ple dret les resolucions i acords que s'adoptin en l'incompliment d'aquest precepte».

No cal –no cal–, però analitzant el balanç d'aquest any potser ho arribem a entendre. Senzillament ens malfiem –ens malfiem– d'un conseller, de l'altre conseller, entre consellers, perquè si no ens en malfiéssim, quin sentit té aquest últim punt? Escolti'm, ja donem per descomptat, no?, que un govern..., si en una llei apliquem un punt el qual ens obliga a no prendre cap decisió, doncs, no la prendrem.

De fet, aquest segon apartat el podríem posar en la majoria dels altres articles. Per què no ho fem en molts altres articles? Aquí, en el fons, el que estem dient és: «Senyors del Govern, no poden prendre aquest tipus de resolucions, i per si les prenguessin que sàpiguen que seran nul·les.» Per tant, ja obrim la possibilitat que es prenguin. Nosaltres entenem que no és necessari des del punt de vista..., és clar, lògicament, de la nostra concepció d'un govern que té unitat, que és solidari entre ell i que, per tant, respecta les lleis.

Respecte al que són operacions financeres i línies actuació de crèdit públic, pel que fa als avals, creiem que s'hi haurien d'incloure el Consorci del Museu Nacional d'Art fins a 6 milions d'euros; el CAR, el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat del Vallès, fins a 1 milió i mig d'euros, o l'Institut Cartogràfic de Catalunya fins a 2 milions d'euros, per finançar inversions.

I respecte a l'article 30, pel que fa a operacions d'endeutament, la limitació que es defineix a l'apartat 7 a l'Institut Català de Finances entenem que no pot incloure l'autorització feta per a l'ampliació de la Fira de Barcelona a favor de l'Institut Català de Finances.

Creiem també molt necessari, en la nostra esmena 27, autoritzar l'Institut Català de Crèdit Agrari a concertar operacions d'endeutament per tal de concedir un préstec al DARP per poder liquidar el primer any del Pla de recuperació de les oliveres, així com per garantir la concessió i el pagament del segon any.

Seguint amb les altres esmenes a aquest mateix article 30, d'operacions d'endeutament, creiem que en l'apar-

tat *a*, de fet de la lletra *a* de l'apartat 11, pel que fa a afrontar adquisició i urbanització de sòl, el màxim import que es posa, de 40 milions d'euros, nosaltres el creiem limitat, i, per tant, la proposta que fem és de doblar-lo a 80 milions d'euros.

Així mateix, pel que fa al finançament de projectes de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixin una atenció especial, 25 milions ho creiem també poc, i, per tant, ho posem a 75 milions.

Ara bé, per una altra banda, tenim l'esmena següent, que és l'esmena número 30, en la qual nosaltres en demanem la supressió. No creiem que sigui necessari autoritzar Infraestructures Ferroviàries de Catalunya perquè concertí línies de crèdit per finançar necessitats transitòries de tresoreria.

I, senyor president, per defensar ja l'última esmena..., que, de fet, a la disposició addicional segona, a l'apartat *a*, modifiquem l'apartat segon de la disposició, ja que en l'actualitat, en l'actual projecte que se'ns presenta, es diu que «fins al 31 de desembre del 2005 l'interès de demora aplicable a les quantitats degudes a les finances de la Generalitat serà del 5 per cent». Nosaltres creiem que és lògic mantenir el 4,75. Quina raó hi ha per apujar-ho al 5 per cent quan a nivell europeu no s'ha augmentat el tipus? I, per tant, si no hi ha hagut un augment de tipus, per què l'augmentem també aquí, el tipus? De fet, els podem entendre en coherència amb tot el que és repercussió al que és la societat catalana, és a dir, pressió fiscal, i això no ho podíem articular en aquests termes, per descomptat, no és el mateix concepte, però respecte a un interès de demora, mentre ningú l'apuja a la resta d'Europa aquí apliquem un 0,25 de pujada. Creiem que no és raonable, i, per tant, el mantenim al 4,75, com ja estava fins ara.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, per fer un torn en contra, el senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, la política financera és un aspecte molt important d'aquesta Llei pressupostària, és un aspecte molt important del nostre pressupost, i, per tant, cal parar esment sobre el que realment proposem en aquest articulat, i hem estudiat en detall les esmenes de l'oposició, en aquest cas de Convergència i Unió.

En primer lloc, proposem la regulació –això és molt important– dels mecanismes necessaris per evitar l'adopció d'acords que incompleixin les normes de limitació d'augment de la despesa. Pensem que aquest títol 2, l'article 14, amb la seva actual redacció, el que intenta –no el que intenta, la voluntat del legislador, i, per tant, d'aquest Parlament, i espero que sigui així– és controlar exactament l'augment de la despesa. No pot ser que els òrgans gastadors, les diferents parts de l'Administració, no tinguin l'obligació d'estar en condicions de poder ser controlades i que les adopcions d'acords i resolucions es facin d'acord amb aquesta normativa. Per tant, en aquest sentit pensem que suprimir

aquest reforç de l'obligatorietat que aquest article 14 aprofundeix..., pensem que amb això l'únic que fem és garantir-ne el compliment i assegurar que realment es compleixin les normes per a la gestió d'aquest pressupost.

No té cap sentit, com diu l'esmena, de perpetuar la comissió d'experts, ja que el que tenim clar és que la realització de l'informe econòmic financer que es va fer al seu dia va servir per conèixer l'estat real del dèficit ocult de la Generalitat de Convergència, en aquell moment, i, per tant, la seva raó de ser va ser exactament fer aquest funció. Per al futur està clar que la gestió, la Intervenció General, les intervencions delegades de cada departament, faran la feina ben feta, amb aquest articulat que obliga al control de l'augment de la despesa.

Respecte als avals a concedir al Consorci del Museu Nacional, al Centre d'Alt Rendiment, a l'Institut Cartogràfic, bé, el que està clar és que els corresponents departaments que afecten aquests organismes no tenen cap previsió de concertar cap operació d'endeutament i, per tant, no necessitaran el requeriment de l'aval de la Generalitat durant l'exercici 2005. Per tant, no té sentit mantenir aquesta esmena.

Bé, hi ha una esmena referent a l'increment de les autoritzacions, com ha dit molt bé el meu col·lega, d'endeutament establertes per a l'ICF, l'Institut Català de Crèdit Agrari, l'Institut Català del Sòl. Bé, pensem que l'endeutament exactament que hem consignat al Projecte de pressupostos l'hem estudiat bé, els puc assegurar que s'ha fet la feina ben feta, i, realment, aquesta quantitat d'endeutament és exactament el necessari per atendre les actuacions a realitzar d'aquestes entitats, que aquí sí que tots estem d'acord que estan fent, i han de fer en el futur, una funció molt important.

La supressió de l'autorització d'endeutar-se amb operacions a curt termini per part d'Infraestructures Ferroviàries, l'ACA, etcètera..., pensem que és necessari, eh?, disposar de línies de crèdit per poder finançar en determinades circumstàncies situacions transitòries de falta de tresoreria. Per tant, pensem que és necessari tant per atendre la línia 9 del metro com per cobrir aportacions pendents de l'Administració de l'Estat al Pla nacional de depuració d'aigües.

És veritat que hi ha una esmena a la disposició addicional que es refereix a la reducció de l'interès de demora aplicable a les quantitats degudes a les finances de la Generalitat. És veritat que passem un quart de punt, de 4,75 a 5 per cent, que diem és que és el percentatge adequat, i, per tant, no pensem que sigui necessària aquesta modificació.

Finalitzem dient..., aquest apartat, penso, important de la política financera d'aval i deutes..., l'esforç que es fa amb aquest articulat de la voluntat política del legislador de contenció, és a dir, normes reguladores que facin necessari un rigorós control sobre l'augment limitat de les despeses. Pensem que això és un tema molt important, un tema transparent, i que nosaltres així ens hi comprometem.

Per tant, per aquestes raons, els grups que donem suport al Govern votarem en contra d'aquestes esmenes

del bloc de política pressupostària presentades pel Grup Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Passaríem seguidament al tercer bloc. I, en primer lloc, per defensar les esmenes del Grup Popular, l'esmena, en aquest cas, la número 50, té la paraula la il·lustre senyora Ángeles Olano.

La Sra. Olano i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, en concret, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha fet reserva en aquest bloc de «Gestió pressupostària d'inversions i política sobre el patrimoni» de l'esmena número 50.

Com vostès saben, el Govern va fer un conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, en concret amb data 15 de maig del 2001, per tal de fer el trasllat de la presó que afecta, doncs, majoritàriament la ciutat de Barcelona, en concret la presó Model.

Aquest conveni, el nostre Grup considera que, a data d'avui, doncs, hi ha una forta impossibilitat que es pugui complir, i atès que la impossibilitat és manifesta i no se'n ha manifestat per part del Govern, doncs, cap tipus d'intenció de realment poder-lo complir, l'esmena número 50, que és la que nosaltres defensem en aquest bloc, el que proposa és que davant d'aquesta impossibilitat de complir per part del Govern aquest conveni de trasllat de presons a la ciutat de Barcelona, ho repeteixo, signat el 15 de maig del 2001, que aquest es deixi sense efecte, i, per tant, aquest conveni, realment, l'objecte d'aquest, doncs, sigui objecte d'un nou conveni de trasllat de presons a la ciutat de Barcelona.

I com a conseqüència de deixar-lo sense efecte, nosaltres –i és l'objecte de l'esmena– considerem que, entre altres determinacions, el que s'ha de fer és dotar de majors equipaments, zones verdes i habitatges de protecció oficial les zones destinades a actuació de trasllat d'aquestes presons.

I en concret també, nosaltres, la proposta que fem és que aquells terrenys que van ser cedits en el seu moment per part de l'Ajuntament de Barcelona perquè es fes el trasllat d'aquestes siguin dotats per a aquestes millores de zones verdes i de «vivenda» de protecció oficial, però amb la limitació que de cap manera puguin ser objectes d'ús penitenciari. És a dir, doncs que realment la ciutat de Barcelona, doncs, la seva realitat no és la mateixa que es va tenir l'any 2001, que és quan es va fer, arran d'una moció, el plantejament de la signatura del conveni. I, per tant, nosaltres considerem que, atès que no es pot complir aquest conveni, sigui observat quins llocs podien quedar afectats per aquest trasllat de les presons, i, ho repeteixo, que siguin realment desafectats per la signatura d'aquest conveni i que l'ús d'aquests en cap cas sigui l'ús penitenciari.

Considerem que en aquests moments aquestes zones afectades pel conveni del 2001 tindrien una millor i major utilització si tinguéssim enfront la utilització per a zona verda i per a habitatge protegit.

Per tant, demanem que aquesta esmena, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sigui observada i que, per tant, pugui ser considerada pel grup tripartit. Perquè nosaltres considerem que la ciutat de Barcelona té un pes específic i que les presons han estat, doncs, una greu càrrega, que considerem que, doncs, potser el Govern pugui sospesar el que ja el Partit Popular va manifestar en el seu moment, que es facin realment actuacions penitenciàries més petites per tal que aquesta càrrega pugui ser suportada per la ciutat d'una manera més distribuïda.

Per tant, considerem que aquesta esmena s'ha treballat força, que aquesta esmena presenta una qüestió molt seriosa per a la ciutat de Barcelona i que de cap manera pot fer riure el Govern tripartit. Per tant, esperem que sigui considerada.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Passo a la defensa conjunta de les esmenes presentades al grup de «Gestió pressupostària d'inversions i polítiques sobre el patrimoni». De fet, faré un comentari sobre les esmenes que fem primer als articles 32 i el 34, per acabar amb una esmena de supressió de l'article 11.

A l'article 32, respecte a les línies de finançament de l'ICF, ICF Holding, SAU i de l'ICF Equipaments, i, per tant, a totes aquelles línies d'incentiu a l'economia productiva, i d'actuacions socials també, creiem important que s'incorporin al concepte de projectes socials orientats principalment a discapacitats.

I també incorporem un article 32 bis en la línia que creiem important que s'ha de potenciar les línies o instruments de finançament i de crèdit per a l'ampliació per a empreses, laboratoris o instal·lacions de recerca a Catalunya, establint mitjançant convenis amb entitats financeres línies de crèdit amb interès preferent i subvencionant fins al límit admès per la Unió Europea.

Això ja ho vam presentar en els passats pressupostos; en aquests pressupostos ho tornem a presentar. No va ser acceptat; intueixo que no serà acceptat en aquest moment. I, de fet, en els passats pressupostos, home, hi podia haver una coherència de no acceptar-ho en tant que el pressupost de recerca pel que fa al Departament era lamentable. En aquests moments, en l'actual pressupost, pel que fa a recerca en el DURSI, doncs, tornem a posar-nos en línia del que no s'havia fet en el passat pressupost..., ni molt menys per aconseguir tripliar el pressupost, que era el compromís del conseller, però sí doblar-lo, i el qual, ja els avanço que trobo acceptable, que trobo positiu. Però, home, ara sí que no hi hauria raó..., si, per tant, el missatge és dir: «Esmenem l'error fet en els passats pressupostos, i, per tant, intentem en aquests moments tornar a donar algun tipus d'impuls a la recerca», doncs, quin sentit té, en un

apartat, en un article en el qual estem establint línies d'ajuts de finançament per a incentiu de l'economia productiva, entre altres, que el camp de la recerca no hi surti. O és que no és important, incentivar la recerca en el món econòmic i empresarial del nostre país? Com a mínim, algun tipus d'incoherència hi ha aquí.

Per una altra banda, respecte a l'article 34, pel que fa també a les línies de finançament de l'Institut Català de Crèdit Agrari, creiem incloure dos temes puntuals: un, el suport al sector pesquer d'encerclament, i l'altre, pel que fa al foment de l'activitat aquícola, amb la qual estem d'acord, però fer-ho especialment..., i remarcar «especialment la que s'ubica en el delta de l'Ebre».

Acabo ja la meua intervenció, senyor president, defensant una esmena de supressió. De fet, de supressió de tot l'article 11. I, de fet, aquesta és una esmena una mica especial. Fins ara, se'ns ha dit que no se'ns acceptava cap esmena perquè no es coincideix amb el projecte, perquè són models diferents.

Bé, ara, a veure què fem amb l'esmena de supressió de l'article 11, perquè aquest article 11, que ja li dic que, amb el seu contingut, com a línia política, Convergència i Unió, o l'antic Govern, almenys, de Convergència i Unió, hi estava d'acord, però és que reiteradament aquest article era esmenat, demanant la seva supressió, pels actuals membres del Govern tripartit quan estaven a l'oposició.

I, clar, quan sortia..., quan sentia a l'inici d'aquesta sessió si hi han contradiccions o n'hi deixen d'haver, de fet, amb coherència, si en tots els pressupostos de la passada legislatura, d'aquest article, era demanada la seva supressió, i, per tant, s'estava en contra d'utilitzar com a eina aquest procediment, doncs, per què es manté quan s'arriba al Govern? Si això no és incoherència, doncs, ja no sé quina és la definició de la paraula «incoherència».

Per tant, estic segur que si el Govern actual, si els grups que donen suport al Govern són coherents, si aquesta esmena de supressió la presentaven reiteradament, doncs, ara la votaran a favor.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fer el torn en contra, torna a tenir la paraula l'il·lustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, el grup d'esmenes que fa referència als aspectes pressupostaris d'inversions, per nosaltres, és un tema bàsic i és un tema molt important. Pensen, si més no, senyores i senyors diputats, que en el pressupost del 2005 aquest Govern fa una aposta decidida per les inversions; saben que en el seu conjunt serà un increment del 65,5 per cent respecte a l'any 2004.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquest esforç d'inversió significa que naturalment nosaltres ens trobem amb moltes d'aquestes esmenes de

bona voluntat que concreten actuacions específiques, que afegeixen a disposicions addicionals, que nosaltres considerem que ja s'estan duent a terme per part del Govern o són ja actuacions que d'una manera més àmplia ja figuren en el mateix pressupost.

Un exemple: les actuacions en suport del sector pesquer d'encerclament. Bé, nosaltres diem, tal com figura en el pressupost, que tenim un concepte més ampli, que és el foment de l'activitat pesquera en totes les seves modalitats. Un tema potser molt específic, molt tècnic, però què venim a dir? Que no fomentem solament un aspecte concret, una modalitat concreta, sinó que fomentem el conjunt de l'activitat pesquera en tot tipus de modalitat.

Per tant, diem que, totes aquestes propostes d'actuacions d'inversions, nosaltres les estem fent en el pressupost del 2005, que és un pressupost potent, amb moltes inversions; per tant, ja ho tenim previst.

Un exemple: un parc de bombers a Sant Boi de Llobregat. Bé, doncs, si resulta que hem de planificar els diners sempre escassos dels nostres contribuents, si tenim una regió d'emergència metropolitana sud, que aquest Ajuntament en forma part, i rehabilitem un parc de bombers el 2005 amb 21,2 milions d'euros, estem donant servei i estem afrontant un problema que és veritat que tenia aquesta regió metropolitana sud pel tema, doncs, d'infraestructures en temes d'emergència.

És veritat que nosaltres estem d'acord amb l'article número 11. No solament hi estem d'acord, sinó que pensem que suprimir l'article 11..., no ho entenem, dificultaria la política de col·laboració entre el Govern de la Generalitat i les entitats locals per a la consecució anticipada d'equipaments culturals, sanitaris, socials i d'ensenyament. Què diu aquest article? Diem que les administracions locals poden avançar aquestes inversions i que des de l'Administració de la Generalitat se'ls anirà pagant successivament aquestes inversions avançades.

Pensem, doncs, que això és bo, que és una bona feina, poder arribar a acords d'aquesta mena amb els ajuntaments, i, per tant, la supressió d'aquest article pensem que dificultaria, precisament, aquest tipus de col·laboracions que preveiem.

Finalment, dir que les empreses públiques mercantils, si es poden crear per acord de govern, és lògic també que augmentar o disminuir el capital ho pugui fer el mateix Govern, que no calgui la prèvia autorització del Parlament. Si el Govern aprova creació d'entitats empresarials mercantils públiques, doncs, és lògic que el mateix Govern aprovi o desaprovi autoritzacions d'augmentar o disminuir el seu capital.

Per això, senyor president, senyores i senyors diputats, pensem que aquest aspecte de les inversions és un tema en què nosaltres estem molt satisfets per l'esforç que preveu el pressupost del 2005.

I per aquesta raó els grups que donem suport al Govern votarem en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell.

Tal com s'ha advertit, passem ara a la discussió de les esmenes del departament de política territorial i ambiental. En nom del Grup Popular, té la paraula per a la seva defensa l'il·lustre diputat senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres col·legues... *(Pausa.)* Senyor president, el nostre torn l'exhaurirem partit amb el company senyor Josep Llobet, eh?

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Prenc la paraula en aquest moment per defensar les esmenes que el Grup del Partit Popular de Catalunya manté vives en matèria de política territorial, en coherència amb els plantejaments que sempre ha defensat el nostre Grup, en un intent probablement estèril d'introduir algun element de credibilitat a un pressupost que es presenta manifestament coix, sobretot en matèria d'inversions; que no conté solucions als déficits d'infraestructura del país, ni preveu els recursos per fer-hi front; un pressupost que es sostreu al coneixement d'allò que el Govern diu que farà però que ningú no sap com, en què es fia la solució dels problemes a declaracions als mitjans de comunicació i a fórmules de finançament específiques d'entitats alienes al debat que avui mantenim aquí, en aquesta cambra.

Durant anys s'ha criticat des de l'oposició aquest procediment, paradigma de l'opacitat, i ara des del Govern es fa el mateix que abans es criticava apellant a la transparència, defugint el control d'aquesta cambra i esquivant la submissió als preceptes de la Llei de contractes de les administracions públiques a tot allò que es diu que es farà.

És per aquesta raó que des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya insistim en la inclusió al pressupost de les esmenes que mantenim vives, l'aprovació de les quals contribuiria a donar coherència i transparència al pressupost que avui s'aprovarà amb el nostre vot en contra.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ibarz. Té la paraula, per tant, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustre diputat Manel Ibarz..., bé, la meua intervenció anirà més orientada a raonar o a explicar aquelles esmenes que hem presentat envers la conselleria –i agraeixo la presència del conseller de Medi Ambient i Habitatge–, per tant, són unes esmenes que el que fan és reflectir allò que nosaltres vam opinar quan es va presentar l'esmena a la totalitat del pressupost, al qual, com vostès ja saben, no vam donar suport perquè enteníem que era un pressupost que li faltaven eines fonamentals per desenvolupar moltes de les polítiques mediambientals i d'habitatge al nostre país, i enteníem que amb el tràmit parlamentari, efectivament, hi hauria alguna acceptació per part dels partits que

donen suport al Govern per donar sortida a algunes problemàtiques que nosaltres entenem que són importants, no?

Ja veiem, d'entrada, que en la Comissió d'Economia cap de les esmenes presentades pel Grup del Partit Popular van ser acceptades; esmenes que jo crec que milloraven el text presentat pel Govern i presentat per la conselleria. I ara esperem que algunes de les esmenes que presentem siguin acceptades per part dels grups que donen suport al Govern.

Són una sèrie d'esmenes, per exemple, una d'ella, amb la qual el que demanem és una xarxa de control de contaminació acústica en aquelles poblacions de més de cent mil habitants, i sobretot capitals de comarca, que jo crec que és una esmena de molta actualitat, és una esmena que, efectivament, en situacions com molt bé coneixen els il·lustres diputats. Com tenim l'entrada en vigor i en funcionament de la tercera pista de l'aeroport del Prat, per exemple, que ens trobem amb una problemàtica important. Jo crec que si haguéssim desplegat aquesta xarxa de control de contaminació acústica, que ara mateix s'està desplegant per part de la conselleria, ja tindríem molt avançada una d'aquestes problemàtiques, i aquí ja he de donar també..., bé, congratular-me que tots els grups polítics van donar suport a una proposició no de llei que es va presentar aquí, al Parlament de Catalunya, a la Comissió, amb la qual donem suport que es minimitzi al màxim possible l'impacte a la ciutat de Gavà i Castelldefels. Esperem que en aquestes línies es vagi treballant, però aquesta xarxa jo crec que és bo que ja tingui una part via pressupostària per anar tirant endavant aquestes mesures.

Unes altres dues que van amb relació al que és el programa de residus. Efectivament, com que aquí no és tan culpable, podríem dir –si podem enraonar de culpables en matèria de residus–, l'actual Govern, sinó que ve molt també de l'anterior Govern amb el qual, efectivament, el pla Progremic 2001-2006 no s'ha complert pràcticament, ens trobem que l'any 2003, que vam dir en la meua intervenció de l'esmena a la totalitat, l'objectiu del reciclatge ha quedat en un sòstre molt baix, l'objectiu per a l'any 2003 era del 36 per cent i ha estat del 24 per cent; les inversions es troben per sota del previst; el cost de gestió s'ha disparat i el finançament del sistema és desequilibrant.

Efectivament, aquí quan enraono del finançament és una de les qüestions que jo aquí vull abordar. Efectivament ens trobem amb aquests pressupostos que mantenim el cànon de deu euros, de deu euros en el que és l'abocament, i ara sembla que amb l'aportació que es farà amb relació a la modificació de la Llei 16/2003, del finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre disposició dels residus, ens trobarem amb uns possibles dos nous cànons, un en construcció i l'altre amb relació a la incineració.

Bé, amb relació a la construcció esperem que hi hagi un gran acord amb els diferents sectors –això és important–, i amb relació a la incineració ja avancem que possiblement el nostre Grup no hi doni suport, però esperem les explicacions quan vingui aquest projecte de modificació de la Llei. Per això hi han dues esmenes, en les quals demanem que impulsin la construcció

de plantes de tractament i revalorització i de reciclatge de residus o runes en la construcció.

Aquí sí que m'agradaria fer esment també –no es troba aquí el conseller de Política Territorial– que en política de residus, si efectivament no es va de la mà, Política Territorial de la Conselleria de Medi Ambient, difícilment podrem trobar solucions. Efectivament el problema és on instal·lem aquests nous dipòsits, on instal·lem o si mantenim les incineradores fins al final de la seva vida útil, o es fan noves plantes en el territori. Efectivament, sense el Departament de Política Territorial no podem tirar endavant. El que sí que demanem i ho vam demanar a l'esmena a la totalitat és que sobretot es tingui en compte abocadors que ja estan col·lapsats, com l'abocador de la Vall d'en Joan, del Garraf, al qual el nostre Grup mai podrà donar suport, a una ampliació del seu manteniment més enllà de la data del 2006, que és el seu tancament.

Per això les dues esmenes que entenem que van en la línia de donar suport a un programa de residus, que efectivament és bo per a Catalunya, però que no s'estan complint les seves expectatives. O amb relació a la nova política de l'aigua, que ja ho hem enraonat més d'una vegada. El nostre Grup és conscient que no coincidim amb la conselleria ni amb el Govern, en aquest cas, no coincidim amb una de les seves apostes, una aposta que jo crec que va més derivada del que el Govern central està proposant. I que, sincerament, el Grup d'Iniciativa que dóna suport al Departament no entenc com pot estar d'acord amb les instal·lacions de les dessaladores o l'ampliació de la dessaladora de la Tordera, o la instal·lació d'una nova dessaladora al Baix Llobregat amb una capacitat de més de seixanta hectòmetres cúbics d'aigua a l'any, no?

Entenem, sincerament, que una d'aquestes infraestructures, com ja ho he dit moltes vegades, amb un consum d'energia molt elevat, amb una vida útil molt curta, que fa que el preu de l'aigua sigui molt més elevat, amb la posterior dessalinització de l'aigua del mar, els seus efectes sobre la fauna marina i el seu impacte paisatgístic sobre el territori a causa de la gran utilització d'espai –i per cert, ja ho vaig dir l'altre dia que el Govern central té paralitzada tota l'obra pública fins l'any 2006 i, per tant, té més risc de perdre els fons europeus–, no entenem com el Govern dóna suport a una alternativa que era la interconnexió de conques, que jo crec que no era tan negatiu per al territori, com així s'ha venut o s'ha dit, que l'alternativa del Govern de la Generalitat siguin les dessaladores.

Sincerament, amb un Govern, amb una conselleria que té el suport d'Iniciativa per Catalunya ens és totalment sorprenent. Com també és sorprenent en el programa d'incineració que ara es digui que es mantindrà almenys la vida útil de les incineradores, quan en el seu programa electoral o al pacte del Tinell venia que les incineradores s'havien de tancar.

Per tant, nosaltres entenem que és una esmena molt clara amb la qual demanem al Govern que no autoritzi cap instal·lació de cap dessaladora nova a Catalunya, en el cas de la comarca del Baix Llobregat. Hi han iniciatives envers la modificació, en base a la LIIAA, que van aprovar aquí, en aquest Parlament, per unanimitat, i

que es va fer una modificació sobretot enfocada al turisme de qualitat, i sobretot a les comarques de l'interior jo crec que l'hem d'impulsar, encara que això seria un tema més d'economia productiva, però ens ha vingut a aquest Departament. Crec que hem de donar suport a la millora del sistema d'iniciatives turístiques i hoteleres a les comarques de l'interior, a l'aplicació de la LIIAA, i que hi hagi ajudes per part de l'Administració, en aquest cas del Departament de Medi Ambient i Habitatge, perquè es puguin adequar a aquesta política, no?

Amb relació a l'habitatge, ja per anar acabant, efectivament, ja vam fer l'altre dia la intervenció, després d'una moció posterior que va fer el senyor Puigdomènech, que nosaltres tornem a reiterar que en el que digui l'equip dels partits que donen suport al Govern..., que ells diuen que no, nosaltres creiem que ha sigut en aquest cas un any perdut. Entenem que efectivament –ha sigut reconegut pel mateix conseller i els altres grups polítics que donen suport al Govern– no s'han complert les expectatives del pla d'habitatge per aquest any. Efectivament, allò que es volia aprovar no s'ha pogut complir. Esperem que ja enraonarem quan es reprenguin les noves sessions plenàries, enraonarem dels dos decrets que s'han aprovat, en els quals podrem tindre un punt comú, que és el de rehabilitació. Tenim una esmena que va en aquesta línia que sembla que es pot anar complint, però el que és referent a la rehabilitació de l'habitatge hi han aspectes que nosaltres no compartim, com la protecció a noranta anys o l'afectació, que entenem que és excessiu; uns altres aspectes que creiem que no arribaran a fomentar, per part de la iniciativa privada, la realització d'habitatges públics i, fins i tot, tampoc amb relació a la modificació de la Llei d'urbanisme, a la qual en certs aspectes volíem donar suport perquè enteníem que ara el que fa la iniciativa privada simplement és dir que ells no executaran el que és la protecció pública i faran que l'Administració expropiï directament aquella part que ha de fer l'Administració.

Simplement per finalitzar –em queden dos segons– dir que a una esmena important que ha presentat Convergència hi donarem suport, amb relació a la Cambra de Parcellistes, que entenem que efectivament s'haurien d'haver mantingut aquelles aportacions que es feien l'any 2003, i esperem que donin suport a les esmenes presentades pel Grup del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable conseller de Política Territorial, honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, fem aquest torn per defensar les esmenes que queden vives en les disposicions. Bàsicament són disposicions addicionals, perquè ja hem fet el corresponent debat en comissió i és costum sempre de Convergència i Unió a l'hora de fer el debat en comissió, no només de plantejar quines altes s'han de donar, sinó

d'explicar d'on surten els recursos, d'on surten els diners per tal de garantir aquestes altes.

Ja s'hi han referit diversos companys del meu Grup Parlamentari de quina ha estat la sort que han tingut totes i cadascuna d'aquestes esmenes, que han estat, diguem-ne, rebutjades. Quin era l'objectiu d'aquelles esmenes? Era bàsicament un objectiu consistent a equilibrar territorialment el pressupost de la Generalitat per a l'any 2005. Aquest és el tema fonamental per nosaltres. Vostès han deixat fora de circulació vint-i-tres comarques de Catalunya amb relació al que eren els darrers pressupostos de Convergència i Unió, els de l'any 2003 ja liquidats, i, per tant, hi ha determinades comarques i determinades zones del país, especialment el Camp de Tarragona, especialment les terres de Ponent, especialment les comarques centrals, que han quedat amb una desinversió molt greu, molt galopant.

Per tant, això és l'objectiu que perseguíem amb aquelles esmenes, amb altes i baixes. I ara l'objectiu que perseguim amb algunes d'aquestes disposicions addicionals és marcar, subratllar les grans línies polítiques que ens hauria agradat que fossin de consens, però que, malauradament, hem d'afirmar que són de discrepància amb vostès. En determinats casos perquè tenim models que no són els mateixos, models antagònics, en altres casos perquè vostès mateixos no compleixen els seus propis compromisos i no compleixen el seu propi programa electoral i, en altres casos, que són els més greus, senyor Nadal, és quan vostès incompleixen directament la llei, que simplement hi ha unes previsions d'actuar en un determinat sentit i vostès decideixen no actuar-hi, decideixen no invertir, decideixen, doncs, no fer res en determinades matèries.

M'agradaria dividir aquesta intervenció en els dos blocs –per una banda política ambiental i per altra política territorial–, no explicar totes i cadascuna de les esmenes, sinó les que considerem més transcendents.

I m'agradaria començar en política ambiental fent referència al debat sobre aigua. Ja li anuncio, senyor conseller, que nosaltres centrarem la nostra intervenció més detallada, més a fons, en el debat de la Llei de mesures fiscals i administratives, en el debat de la Llei d'acompanyament, però, simplement, fer-li tres comentaris, senyor conseller. El primer, que en Medi Ambient i Habitatge vostès han anat per lliure a tot arreu, han anat per lliure al si del Govern i també a l'hora de parlar amb els sectors productius i amb la mateixa ciutadania, i ara es troben el que es troben. Es troben que vostès mateixos s'han d'autoesmenar i buscar algun tipus de sortida per, diguem-ne, desembolicar aquest nus tan terrible que han fet. I per tant, aquesta actitud és una actitud molt evident –aquest era el segon comentari– en l'àmbit de l'aigua. I el tercer, escolti, nosaltres estem disposats a parlar-ne, estem disposats que vostès corregeixin aquest despropòsit.

Amb relació a residus, nosaltres hem presentat una esmena demanant, home, que hi hagi partides més clares per desplegar el Progremic, per desplegar el Programa de gestió de residus municipals a Catalunya, perquè, escolti, tenim sobretot l'obligació de preveure plantes finma i els demanem que ja prevegin com a mínim el títol, senyor Nadal, encara que el senyor Zapatero digui

que no, encara que la ministra Álvarez digui que no, encara que el secretari d'Infraestructures digui que no, miri si som de bona fe que els demanem que també prevegin, doncs, diguem-ne, l'embolcall que haurà de contenir els recursos d'aquest fons de transició, aquest fons d'homogeneïtzació.

Més coses amb relació al transport públic; i aquí gol per l'esquadra, senyor conseller, gol per l'esquadra en el tema del contracte programa per al transport públic de Barcelona, sorprenent. És a dir, que l'Estat inverteixi menys que el Govern de la Generalitat de Catalunya, que no s'escolti la proposta de l'Autoritat del Transport Metropolità... Què deia l'Autoritat del Transport Metropolità? Deia: «Escolti, 2002-2005, l'Estat, que hi posi el 41 per cent; la Generalitat, el 34 per cent.» Èxit brillant, el seu, i el de l'alcalde de Barcelona, el senyor Clos: 32 per cent Estat, 40 per cent Generalitat. En aquest cas, simplement li demanem una cosa, senyor conseller: dignitat; no només eficàcia, li demanem dignitat amb relació a aquesta qüestió.

Recordem que en el últim contracte programa, doncs, escolti, l'Estat hi invertia més, el 37 per cent –no el 32 per cent. A través d'una esmena concreta el que els demanem és que ho corregeixin, el que els demanem és que com a mínim no s'hi conformin, com a mínim que siguin capaços de negociar amb aquest Govern pretesament amic de Madrid.

Les dues darreres coses. També ens mantenim en el terreny de la mobilitat amb la penúltima, que és el desplegament de la Llei de la mobilitat, i el senyor Labandera ho sap perquè l'altre dia a la Comissió de Política Territorial en vam parlar, i els instàvem a aprovar el Reglament, ja, complint la Llei, ja, de mobilitat. I, escolti, aquesta Llei, vostès, definitivament, no se la creuen. I miri que nosaltres, quan estàvem al Govern, vam fer tot el possible, de la mà del senyor Micaló, que era el ponent d'aquesta Llei, per tal d'incorporar-hi tot un seguit d'esmenes que vostès ens plantejaven. Vostès estan incomplint pràcticament totes les disposicions finals transitòries d'aquesta Llei. Facin-ho; els demanem que prevegin una partida concreta.

I el darrer tema, que és un dels incompliments més increïbles: el tema dels plans territorials parcials, que tanta demagògia van suscitar en l'última legislatura, justament per part del senyor Nello, diputat brillant d'aquesta cambra, que ens deia: «Ja, s'han d'aprovar ja...» En el Pacte del Tinell, aquest que vostès, d'aquest Govern postnacional de Catalunya, aquest Govern autonomista dins l'Espanya plural i feliç, escoltin, ens deien: «Ho volem aprovar el juliol del 2005.» I després, en el debat de política general, a corre-cuita ens diuen que no. Facin-ho. Com a mínim, ja que no compleixen la Llei, compleixin els seus propis compromisos.

Per tant els demanem, senyores i senyors diputats, que votin aquestes esmenes, que ens sembla que són de sentit comú, i els recordem els deures que vostès mateixos es van comprometre a fer.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Per als torns en contra, ara, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. En el debat de l'esmena a la totalitat ja vam argumentar els canvis substancials que hi havien en el pressupost, i avui el que toca, precisament, és argumentar el perquè rebutgem determinades esmenes.

He de dir, senyor president, que compartiré el meu temps amb el senyor Roberto Labandera. En aquests moments, la meua intervenció serà per plantejar o per argumentar el rebuig a tretze esmenes que hi ha relacionades amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge, que rebutjarem per diverses raons que ja exposaré, i veuran que és un rebuig ben justificat. Aniré per blocs, per concretar més els temes.

D'entrada, de qualitat ambiental, doncs, només hi ha una esmena del Grup Popular que té a veure amb el soroll, i encara el que ens planteja és que la Generalitat faci una cosa que no li correspon: parla de xarxes de control de la contaminació acústica quan, per llei, són els municipis els que fan el control i la Generalitat els dóna suport i la Generalitat ja ho fa, el Departament de Medi Ambient ja dóna el suport als municipis quan li ho demanen.

Pel que fa als residus, que hi han quatre esmenes, tant del Grup Popular com de Convergència i Unió, demanen que el Govern impulsi actuacions que ja estan previstes en diversos programes. En el Progremit, que és el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya, en el Progric, que és el de gestió de residus industrials, i en el Progroc –sembla un joc de paraules, però no ho és–, que és el de gestió de residus de la construcció a Catalunya. I, per tant, en el pressupost de l'Agència de Residus de Catalunya ja es contemplen, doncs, mesures pressupostàries suficients per al desplegament i les millors d'infraestructures de gestió de residus, i també per al suport a aquelles infraestructures que són de privats, com és el cas de les plantes de tractament de purins.

El senyor Rull deia que no es fan plantes. És que no li correspon, al Govern, fer les plantes. El que fa el Govern és donar suport a qui en fa i, de fet, doncs, des del Govern ja s'impulsa aquell pla de fertilització que s'ha presentat aquí al Parlament i que ja n'hem parlat diverses vegades.

Pel que fa a l'aigua, tenim dues esmenes molt diverses: la del Grup Popular, que és la 275, que el que fa és una esmena per evitar que es faci una dessaladora al Baix Llobregat. Ja sap que aquest Govern el que fa és impulsar la nova cultura de l'aigua –no la que feien vostès amb el Pla hidrològic nacional, dels transvasaments–, i com a tal el que farem serà promoure mesures d'estalvi i millora de l'eficiència. Però, evidentment, si en determinats indrets calen sistemes de reforç per garantir la qualitat i la quantitat de l'aigua, com pot ser l'àrea de Barcelona, no es pot descartar una dessaladora, i menys ara, quan hi han sistemes i tecnologies per reduir-ne l'impacte ambiental.

L'esmena de Convergència i Unió –i ja és un preludi del que podrà ser el debat de la Llei d'acompanyament–..., senyor Rull, nosaltres, o el Govern, els grups que donem suport al Govern, no hem de corregir cap

despropòsit. El que plantegen vostès en aquesta esmena és que es mantinguin els gravàmens per a usos industrials del 2004, quan el més lògic del món és que precisament, doncs, s'adeqüin cada any al seu cost. És a dir, el que es fa en aquest apartat de la Llei de pressupostos que vostès volen esmenar és la simple actualització de gravamen d'un any a l'altre, i, per tant, és imprescindible que es faci perquè aquest servei públic, doncs, pugui continuar-se prestant amb la mateixa qualitat i quantitat que l'any anterior.

De medi natural hi ha un parell d'esmenes. Una, que té a veure amb vies pecuàries, és a dir, els camins ramaders. I és cert que hi ha coses a fer, però el Govern ho està treballant dins del segon Pla general de política forestal, perquè hi ha un apartat que tracta sobre la realització d'inventaris de camins ramaders, un pla de classificacions, de limitacions, i també actuacions de recuperació d'algunes d'aquestes vies. Entenem que, com que hi ha la Llei estatal, que ja ho regula, una llei bàsica de vies pecuàries, considerem prioritari que es treballi en el Pla general de política forestal.

I l'altra esmena que hi ha és sobre vies verdes i senders, de Convergència i Unió. Des del Departament de Medi Ambient, entenem que ja s'està fent el que li correspon, que és preocupar-se per aquells que discorren a l'interior d'alguns dels parcs naturals, perquè, de fet, qui té cura de la senyalització –i ja ho fan– són les entitats excursionistes, i el que es fa des de la Generalitat, doncs, és donar-los suport en els casos, com dèiem, en què passen per parcs naturals.

I acabo, amb cinquanta segons que em queden per parlar de les dues esmenes d'habitatge, del Grup Popular. Una, la 268, que demana ajuts a la rehabilitació pel que fa a la supressió de dipòsits d'aigua i instal·lació d'ascensors, i nosaltres entenem que és una esmena innecessària i que fins i tot, si s'ho plantejessin, és que s'hauria de retirar, perquè el 16 de desembre ja es va publicar el Decret 455/2004, de regulació del Pla de rehabilitació d'habitatges, que inclou temes com aquests que els preocupen.

I també l'esmena 369, en el mateix sentit: es demana que s'estableixin subvencions directes en promocions de lloguer, quan hi ha un altre decret, que també es va publicar el 16 de desembre, el 454, que estableix mesures per donar solucions als problemes d'allotjament en aquelles capes de població que en tenen més necessitat.

I ho deixo aquí, perquè si no, doncs, el senyor Labandera es quedaria sense temps.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president; gràcies, senyora Bet Font. Bé, començaré per dir que, evidentment, nosaltres no donarem suport a aquestes esmenes que resten vives, encara, dels dos grups de l'oposició. Però, bàsicament,

voldria centrar la meua intervenció a donar resposta a algunes de les afirmacions que s'han fet per part dels grups, i, justament, a través d'això justifiquem el perquè no hi donem aquest suport.

Jo diria que la primera raó de no donar-hi suport és que se'ns va intentar robar, prendre'ns un debat en comissió, perquè l'actitud dels grups de l'oposició a la Comissió d'Economia no va ser prou edificant, que diria jo, per dir una paraula absolutament suau amb relació a l'actitud que van tenir; era una actitud de bloqueig, eh?, contra la via parlamentària, però en tot cas no va ser edificant, no va ser constructiva, i vam tenir només la qüestió d'escoltar-nos a nosaltres mateixos, però sí que van quedar clars els principis, per què no ho fèiem.

Aquest dèficit d'infraestructures, senyor Ibarz, existeix en el nostre país. Hi ha una responsabilitat dels governs anteriors de Catalunya, amb el suport del Partit Popular en aquest tema. Però hi ha una qüestió que és molt important: miri, per fer infraestructures es necessita tenir projectes, i vostè sap per valor de quants diners va deixar el Govern anterior de la Generalitat per fer projectes a Catalunya? Només 3.000 milions d'euros. La resta és el que ara està treballant l'actual Govern, amb una celeritat, senyor Rull, que comença per l'Eix Transversal.

L'Eix Transversal, justament, que vostès..., jo no sé quantes inauguracions va tenir l'Eix Transversal, però si no em confonc havia llegit que fins i tot vint inauguracions, l'anterior Govern va fer, de trossos i trossets. Doncs, nosaltres ho vam reclamar aquí. L'anterior Govern deia: «El 2008.» Sap què li diu l'actual Govern? Que el 2006 començarem a treballar, perquè tot aquest temps s'està treballant en els estudis corresponents, per fer això que vosaltres no vau fer.

Un altre tema important: el tema del canal Segarra - Garrigues, un tema històric, eh? Mirin, el conseller d'Agricultura era petit i havia anat ja a la primera presentació de l'obra del canal Segarra - Garrigues. Ha faltat que vingués a governar aquest país un govern d'esquerres per posar-ho en marxa i posar l'accelerador on tocava, perquè no estava posat.

En el tema dels peatges, tots hem acordat que el tema de peatges és un tema d'un debat realment necessari, realment útil. El fons de rescat és una creació, evidentment, de l'anterior grup de peatges, i, per tant, jo crec que el compromís del Govern hi és tot, perquè no només hi estan els grups que donen suport al Govern sinó que també s'ha dit per part del conseller en reiterades ocasions que aquest tema era un tema que interessava el Govern.

I a més a més una altra cosa, senyor Rull: també ha dit el senyor president del Govern de l'Estat que estudiaria la proposta. Per tant, doncs, esperem aquesta voluntat política, molt diferent dels vuit anys de govern del PP, que votaven aquí una cosa i després, quan arribaven a Madrid, el mateix Grup del PP se n'havia de desdir.

Finançament del contracte programa. El que és indignant, el que és indignant en aquest tema és que hagi passat tres anys bloquejat, el contracte programa, i vostès ni tan sols van intentar provocar-ne la signatura, eh? Però en aquest cas aquest Govern ho ha desencallat, ara

s'hi ha de treballar..., i a més a més una altra cosa: per tècnica parlamentària. No podem posar en la Llei de pressupostos un acord de finançament que depèn de la negociació política. I vostè això segurament que, com que ja ho sap, ho ha de comprendre i ho ha d'entendre.

Un altre tema: la planificació territorial. Té gràcia; té gràcia que aquell Govern que va passar divuit anys des de l'aprovació de la Llei i que havia d'haver fet els plans parcials territorials, etcètera, que només va fer uns traçats, i només alguns, vingui ara a dir: «Compliu ràpidament aquesta qüestió.»

Jo li diria, sobretot, que hi ha un tema que per mi és important en el seu discurs i en el discurs també que diu el Partit Popular, però sobretot el discurs de Convergència i Unió, que és aquesta apel·lació al reequilibri territorial. No és benintencionada, la seva intervenció. Vostè el que ha dit en aquesta cambra en el debat pressupostari, i ho ha repetit en comissió en alguna ocasió, és que es primen uns territoris en demèrit d'uns altres. Miri, ja en més d'una ocasió el seu partit intenta dividir la cohesió social del país a través d'algunes asseveracions molt perilloses; i ara el que intenta vostè en el fons del seu discurs és posar uns territoris contra els altres. Això ho va intentar a gran escala el senyor Aznar, posar unes comunitats autònomes contra les altres, i miri on està avui: a l'oposició. No segueixi per aquest camí, perquè amb la virtut exclusiva d'obtenir un resultat partidista, polític, per a Convergència i Unió, el que no és bo per al país és enfrontar-los. O és que els ciutadans de la regió metropolitana no són ciutadans d'aquest país?

El vicepresident primer

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

O és que en aquest país...

El vicepresident primer

...ha acabat el seu temps.

El Sr. Labandera Ganachipi

Acabo, senyor president. O és que en aquest país valen més les hectàrees que les persones?

Gràcies, senyor president. I ho reitero: rebutjarem aquestes esmenes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Em demana la paraula, senyor Ridao? Per quin motiu?

El Sr. Ridao i Martín

Fer avinent una contradicció al senyor Labandera.

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

No, no, senzillament, i no vull que el senyor Labandera vegi un excés de zel per part del nostre Grup Parlamen-

tari, però la iniciativa de crear un fons de rescat de peatges no va ser pas del famós grup de treball, sinó que va ser una iniciativa del nostre Grup Parlamentari, que en dues ocasions en solitari ho va presentar en aquesta cambra i en una ocasió ho va pactar amb el Grup de Convergència i Unió a canvi de l'abstenció a la investidura del senyor Pujol, i en aquesta ocasió, sí ja amb el màxim consens possible, s'ha tornat a provar i traslladar a Madrid, però, per desgràcia, no va ser mai una creació, una invenció, d'aquest famós grup de treball.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Passem a la defensa de les esmenes del grup de política de personal i de funció pública. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Les esmenes en representació del Partit Popular de Catalunya, esmenes que encara queden vives, 61 a 65, pretenen aportar al debat de pressupostos qüestions importants.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Realment, hem quedat amb el senyor Labandera totalment sorpresos, perquè no sabíem que dintre de les obligacions de l'oposició..., era gratificar els equips de govern. Això sí que ens semblava que no estava al Reglament, però, bé, vostès faran el futur de Catalunya, almenys durant quatre anys, i estem, com s'acostuma a dir, sorpresos i expectants.

Les esmenes que ha presentat el Grup del Partit Popular de Catalunya, doncs, són esmenes que considerem que són fonamentals, i la veritat és que moltes ens ha fet pena haver de presentar-les, però ja que els pressupostos queden coixos en determinades qüestions ens hem vist obligats a presentar-les. Són esmenes que, com vostès segurament han treballat, veuran que són esmenes especialment sensibles, són esmenes que fan referència al personal de la Generalitat de Catalunya.

En concret, la número 62 parla d'una qüestió que hauria de ser tan bàsica com que les retribucions del personal de la Generalitat haurien de tenir un concepte d'homogeneïtat i que tot el personal al servei de l'Administració de la Generalitat hauria de tenir un sou equivalent, sempre que es desenvolupin funcions i tasques anàlogues, i, que, per tant, res justifica cap tipus de discriminació retributiva. Això que sembla una obvietat ens hem vist obligats a plantejar-ho, ja que hi ha diferents departaments que tenen diferents collectius que es troben dintre d'aquesta situació.

L'esmena número 63 parla del fet que s'hauria d'establir un sistema d'incentius per als funcionaris judicials, perquè, sobretot en tot el que suposen la primera i la segona corona de Barcelona, ens trobem en els jutjats que la mobilitat d'aquest tipus de funcionariat és important. I ens hauríem aquí de plantejar, primer, per què aquesta mobilitat i, després, quins mecanismes hem de fer perquè aquesta no sigui d'aquesta manera. Perquè què passa? Cada vegada que entra un jutge nou o un secretari nou de justícia el jutjat queda paralitzat. I com tampoc vostès han observat les esmenes plantejades pel

nostre Grup i per Convergència i Unió, amb què volíem i requeríem la creació de més òrgans i de més edificis judicials, ens trobem que tenim un tap dintre de la justícia, i amb aquest tipus d'incentius als funcionaris a veure si mentre que vostès fan la creació dels nous òrgans judicials i els nous edificis podem aconseguir alguna cosa perquè la justícia sigui una mica més àgil.

La número 64 també és d'aquelles de concepte, que cauen per si mateixes. El que proposem és incrementar la partida pressupostària destinada a finançar els serveis que presten els bombers voluntaris. Ja que també moltes actuacions que hem demanat al Govern per a creació i per a millora de determinats parcs de bombers tampoc han estat escoltades per part del Govern, no troben important que aquesta dotació, doncs, sigui augmentada, almenys esperem que per als bombers voluntaris, doncs, tinguin vostès un gest de *talante*, o d'intenció, o de diàleg. En pot dir de moltes maneres; realment, vostès són els artistes dels adjectius i dels sinònims.

La número 65 també és una esmena que el Partit Popular de Catalunya considera com molt important i que consisteix en el fet que el Govern hauria de garantir que una vegada realitzat el desplegament dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona el nombre d'agents d'aquest cos en cap cas sigui inferior a 2.800. I aquest número no ens l'hem inventat el Partit Popular de Catalunya, aquest número és el que actualment sortiria de l'equilibri entre població i dotació de mossos d'esquadra amb la població existent. Per tant, hem incorporat una segona part en aquesta esmena que diu que aquest número de 2.800, que fins ara considerem com a mínim, hauria de ser incrementat en funció de l'augment de la població resident i també de visitants. Barcelona és una ciutat en la qual el turisme té un pes específic, i, per tant, les dotacions policials s'han de dotar també tenint en compte aquest volum variable que passa per la nostra ciutat.

Com veuen, doncs, les esmenes que hem mantingut vives i que complementen el que ja vam presentar a l'estudi de la Comissió d'Economia, doncs, són esmenes de contingut, són esmenes que, com he dit abans, no fan riure i són esmenes que nosaltres trobem necessàries. I les que no hem reservat, només per allò de recordar o agafar el fil, els recordem que si el nostre Grup no les va defensar en la Comissió d'Economia era perquè vostès havien adoptat una política prepotent de dir abans de la Comissió que no en seria observada cap ni una. Per tant, com en aquest capítol entra el tema dels bombers els dic que si no volen apagar focs no els encenguin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comparec davant d'aquesta tribuna per defensar les esmenes que el Grup Parlamentari de Convergència i

Unió va presentar a la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2005, que van de la número 66 a la número 76.

La veritat és que després de les lliçons que algunes persones que han pujat a aquesta estrada aquest dematí han pretès donar a aquesta cambra, doncs..., fan que es pugui posar en dubte quin paper i quina intervenció s'ha de fer per part de l'oposició. Jo sóc dels que penso, i el nostre Grup Parlamentari ho pensa, que ridiculitzar o intentar ridiculitzar l'oposició va en detriment del Govern i, per tant, que un bon govern ha de tenir també una bona oposició, i des del Govern crec que en aquests moments el que no s'està fent, o almenys el que no s'està fent des dels partits que donen suport al Govern, és dignificar la tasca política de tots plegats –la tasca política de tots plegats.

Normalment, sempre, de costum, almenys quan hi havia el Govern de Convergència i Unió, en les esmenes de pressupostos sempre hi havia membres del Govern defensant la posició del Govern. Admiro que no hi hagi cap membre del Govern escoltant les intervencions, segurament que poc substancials des del seu punt de vista, dels partits que formen part, tot i que algun de majoritari en la cambra, de l'oposició en aquest debat de pressupostos. Per tant, també és una raó de més per intentar pujar a aquesta tribuna..., per donar una visió, segurament parcial des del nostre punt de vista..., però que intentem millorar la gestió del Govern per a aquest any 2005 del nostre país, no només del Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó de tot el país.

Fins ara he tingut l'oportunitat d'anar seguint els debats que s'han fet dels diferents departaments i de les diferents seccions dels pressupostos, i no s'ha aportat cap argument nou al Govern, ni del Govern ni per part dels partits que donen suport al Govern, ni cap raó ni cap justificació per votar en contra de determinades esmenes.

Nosaltres n'hem presentat 1.140. Crec que no és un nombre insignificant. Cap raó, cap justificació, per votar en contra de determinades esmenes. Només hi ha un argument, un argument repetit, que o es diu al principi de la intervenció o es diu al final: «Hi votarem en contra.» No hi ha cap més argument que el de votar en contra a través d'aquest corró per la majoria dels partits que donen suport al Govern, sense diàleg, sense cap tipus de diàleg, ni abans ni després.

S'ha criticat l'actitud que va tenir el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la Comissió; ja s'ha explicat abans pel senyor Francesc Homs quina va ser la raó, no?, però jo la vull reiterar: no hi ha dret que el Govern actuï amb aquesta actitud prepotent dient que no s'acceptarà *a priori*, sense ni tan sols a vegades ni mirar-se-les, cap esmena de l'oposició.

Nosaltres venim aquí també a fer el paper d'oposició, perquè és el que tenim i és en el que estem, i al que venim és a exigir-los, a vostès, el que van prometre vostès quan estaven a l'oposició o quan estaven al Govern ara. Per tant, no estem fent res que no puguem fer. Tenim el dret i la legitimitat d'exigir-los, a vostès, el que vostès van prometre quan estaven al Govern o el que vostès deien quan estaven a l'oposició. O és que vostès volen reiterar manifestament la seva incoherència? O és que vostès quan estaven a l'oposició no po-

dien fer segons quines propostes, o sí que les podien fer, i quan estaven al Govern també i ara no complir-les? Això no val. Vostès van fer unes propostes, van fer unes promeses electorals, que l'oposició en aquest moment té el dret i la legitimitat per exigir-los-les, i el que fem aquí és exigir això. I en matèria de personal, especialment, com ara m'hi referiré, també ens hem referit a això. Per tant, espero que en les properes intervencions hi hagi, com a mínim, una mínima dignificació del paper del Govern, que també fan, i del paper de l'oposició.

Miri, ens preocupa molt la política de personal que aplica l'actual Govern, i em permetré una lectura de fulls informatius dels sindicats, d'UGT, de Comissions Obreres, de la Intersindical Alternativa de Catalunya, de fa pocs dies, no? En el cas d'una convocatòria sobre un procés selectiu per cobrir el cos de gestió, llegeixo, diu: «L'Administració ens presenta unes bases per a la convocatòria del cos de gestió amb un afegit que en aquest full encara no ens atrevim a qualificar, però que introdueix aspectes que poden ser contraris a la Constitució i a la valoració dels mèrits i de les capacitats.» UGT –UGT: «La UGT de Catalunya manifesta la seva preocupació i alarma davant el que considera una greu descoordinació per part del Govern de la Generalitat, així com una declarada manca de transparència a l'hora de prendre decisions que afecten el conjunt d'empleats públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.» La Intersindical Alternativa convoquen la gent i conviden a «concentrar-te amb nosaltres per mostrar el desacord i rebuig a la política laboral i social que el Govern de la Generalitat està desenvolupant a l'Administració i que implica pèrdues de poder adquisitiu», etcètera. Comissions Obreres una altra vegada: «Tenim dret a mantenir el nostre poder adquisitiu com la resta d'empleats públics i privats i també tenim dret a més serietat i a menys cinisme en la mesa de negociació. Prou menyspreu al personal laboral», etcètera.

Això ens sembla que demostra una mica quina és l'actitud del Govern amb relació a la política de personal que estan aplicant i que vol aplicar en els propers mesos de l'any 2005.

Els objectius de les esmenes que hem presentat es refereixen bàsicament a mantenir el poder adquisitiu del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del funcionari i del personal laboral. Pensem que és un dret que tenen i que nosaltres també volem avalar i que també –hi insisteixo– és un dret que vostès en el Govern també han avalat. Per tant, és una cosa de dignificació d'aquest poder adquisitiu. Volem adequar les retribucions dels diferents cossos a la seva tasca ordinària, sous, triennis i complements, i, per tant, també hem presentat esmenes en aquest sentit.

Hi ha un aspecte que no és avaluable econòmicament, però que ens preocupa molt, i que també el vull posar davant d'aquesta tribuna per a la seva consideració, i és la motivació dels funcionaris. Ens estan arribant massa comentaris últimament en el sentit que ara les coses van pitjor: «potser no hauríem d'haver canviat», «potser que tornessin els altres», «no hi havia tant sectarisme», «no hi havia tanta ignorància del que es feia en la funció pública». La motivació no és un concepte econòmic, ja els ho he dit, però és important que hi sigui, en

un govern, i la motivació dels funcionaris repercuteix positivament o negativament en la prestació del servei públic. I és evident que no podem presentar una esmena dient que el Govern porti o aporti més motivació a la funció pública, perquè no pot ser, perquè no ho poden fer, però sí que és un tema de tarannà, de persona i de voluntat de fer que la funció pública, que era una bona funció pública, no es desmereixi a si mateixa, no es menystingui, per aquesta falta de motivació i menyspreu que algunes persones del Govern estan fent amb relació a alguns funcionaris i algunes funcionàries. Hi ha molt bones persones, molts grans professionals, en la funció pública a qui aspectes com aquest els fan deixar de fer bé la seva feina i els fan fer malament el servei públic, que és el que ens interessa i que és pel que tots vetllem.

Hi ha un article també que dóna orientació de per què nosaltres presentem esmenes en aquest sentit, que és l'article 22, i que va relacionat amb el concepte de transparència. Nosaltres hem demanat la supressió, primer, d'aquest article 22, perquè pensem que les retribucions per objectius no es poden fer de manera que no es facin primer públics els objectius a partir dels quals s'han de valorar les feines de les persones, i, en segon lloc, també hem presentat una sèrie d'esmenes per modificar aquest article 22 en el cas que es rebutges l'esmena de supressió d'aquest article. I aquest article 22 i les esmenes que van en conseqüència..., en primer lloc, vostès diuen: «Escollim, nosaltres retribuïm el personal directiu de determinades empreses públiques en funció dels objectius.» I que és que no és objectivable el treball i la feina de les persones que no són personal directiu? Per què no ho amplien a tot el personal de la Generalitat de Catalunya?, de tots els funcionaris, de tots els laborals, de totes les empreses? Per què no fem una feina de tot el personal, de totes les persones que presten, o és que només poden ser objectivables les feines del personal directiu?

Nosaltres copsem una actitud absolutament negativa en matèria de funció pública; una actitud que va en detriment de la prestació del servei públic; una actitud que té més en compte interessos partidistes i que no té tant en compte quina és la voluntat certa d'aquesta funció pública, que ha de donar un bon servei públic a la ciutadania de Catalunya, i que això ho estem notant en els dies a dies, en cada dia, en cada lloc de l'Administració pública del nostre país.

Per tant, espero que aquestes consideracions facin que els membres del Govern tripartit acceptin les consideracions que fem, acceptin les esmenes que fem en aquest sentit, en aquest àmbit de la funció pública, les votin a favor, que canviïn el criteri. Seria una bona notícia que el Govern actual admetés esmenes en aquest sentit que van referides a la millora de la funció pública.

I, per tant, els demanaria que reconsideressin la seva posició, la seva actitud obstructionista de l'oposició i que votessin a favor d'aquestes esmenes que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I també els recomano que llegeixin algunes de les seves intervencions, quan vostès estaven a l'oposició amb relació al to de les intervencions que fem nosaltres ara. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, per fer un torn en contra, la illustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, em referiré al grup d'esmenes presentades pel Partit Popular, esmenes de la 61 a la 65, i, si em permeten, com que vostè les ha anat desgranant una a una, doncs, jo les aniré comentant d'una en una.

En primer lloc, l'esmena 61, és una disposició addicional que el que fa és demanar que els funcionaris que estan ocupant una plaça, un lloc de treball amb un nomenament en funcions, en els sis mesos posteriors en aquest nomenament, el Departament corresponent convoqui la cobertura, el concurs, del seu lloc de treball.

Només recordar al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya que justament això és el que preveu la Llei de la funció pública, que els departaments tenen el compromís de convocar, abans del 31 de desembre del 2005, les places que estiguin en aquesta situació, i que esperem que ho faran d'aquesta manera.

Amb relació a l'esmena presentada que es refereix a la possible discriminació del personal que, ocupant llocs de treball similars, tenen retribucions diferents, simplement comentar que les condicions del lloc de treball s'han de referir no només a l'escala salarial, sinó també a tot el conjunt d'aspectes que afecten les condicions de treball, i que, amb aquesta finalitat, el Govern s'està reunint amb les organitzacions sindicals corresponents i alguns dels acords van en la línia de regularitzar i funcionaritzar el personal laboral que en aquests moments presta servei en el Govern de la Generalitat.

Després vostè ens ha parlat dels treballadors de l'Administració de justícia, i li he de donar la raó: és cert que en aquests moments hi ha molta mobilitat, que això no ajuda el bon funcionament de la justícia a Catalunya i que s'hauria de fer alguna cosa per incentivar aquesta, diguem-ne, mobilitat. El que li he de dir és que el Govern n'és plenament conscient i que està habilitant, si és que aprovem aquesta Llei de pressupostos, crèdits pressupostaris específics per a l'any 2005, i millorarà l'oferta pública també per a l'any 2005 per intentar corregir, doncs, aquest fet, que és una realitat que es dona.

Així mateix, vostè ens ha parlat dels bombers. Aquí sí que li he de dir, i li ho he de recordar, que el Cos de Bombers és un cos creat o regulat pel Decret 246, de l'any 96, del 5 de juliol, i que defineix els bombers voluntaris com les persones que, per la seva vocació benèfica i social, presten de manera altruista les funcions de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments, i que no tenen la condició de personal ni funcional ni laboral.

Per tant, els bombers tenen el dret, dintre de la seva tasca, de rebre el carnet d'identificació, els elements d'uniforme distintius, compensacions econòmiques en cas d'alguna incapacitat produïda per accident i l'assistència a pràctiques, a cursos, a atenció de sinistres, etcètera. Per tant, el que s'ha fet és que, dintre de l'estructura dels pressupostos d'aquest 2005, s'han habilitat un

conjunt de partides pressupostàries destinades a cobrir aquest tipus de despeses, en cap cas són despeses de tipus de retribucions.

I, finalment, la representant del Grup Popular s'ha referit al desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra. I aquí sí que el que hem de dir és que el Cos de Mossos d'Esquadra té un calendari previst de desplegament, calendari i efectius aprovats per la Junta de Seguretat de Catalunya i que corresponen, les competències per desenvolupar o per modificar aquest calendari, a la Junta de Seguretat, i així ho anirà fent.

Amb relació a les esmenes que ha presentat Convergència i Unió, francament, en nombre són unes quantes, vuit o deu; però, de fet, es podrien resumir en dues: una és l'increment de la massa salarial corresponent a tot tipus de personal, sigui funcional, sigui laboral, del 2 per cent d'increment que proposa el Govern al 2,5 per cent. I aquí el que li hem de dir, al representant de Convergència i Unió, és que, per desgràcia, la Generalitat no és qui decideix aquest increment retributiu. L'article 19 de la Llei de pressupostos de l'Estat és qui defineix l'increment que tots els treballadors de les administracions públiques, incloses les comunitats autònomes, percebran durant l'exercici següent, i s'ha fixat en aquest 2 per cent, que ja ens agradaria que hagués estat més alt però que és el que és, i que, per tant, nosaltres no el podem modificar.

Així mateix, vostè sap que en l'articulat d'aquesta Llei de pressupostos es parla de les pagues extraordinàries, així com d'altres complements retributius, i que, per tant, tots contemplen el mateix tipus d'increment. Vostè ens ha parlat dels triennis, ens ha parlat de complements de destinació; però, en el fons, la discussió és la mateixa: s'incrementa un 2 per cent o un 2,5 per cent? Doncs, jo li he de dir que estem obligats a incrementar allò que ha especificat la Llei de pressupostos de l'Estat espanyol.

I, després, hi ha una altra colla d'esmenes relacionades amb la relació de llocs de treball i de plantilles. I vostè..., una de les seves esmenes al que fa referència és que s'ha suprimit la referència a la no-minoració de crèdits ampliables, i l'única cosa que li he de dir és que no s'ha suprimit, és que s'ha canviat d'article. En concret, a l'article 5 s'especifica que no es poden minorar els crèdits ampliables. Per tant, entenem que donem resposta a la seva esmena.

També ens ha parlat de la supressió o modificació de l'article 22. A veure, és la primera vegada que directament en uns pressupostos es reconeixen els incentius del personal directiu... (*Veus de fons.*) D'acord, la segona... D'acord, té raó vostè. Veu com també som dialogants? Doncs, aquest article el que fa és..., d'acord, és la segona vegada que es parla d'incentius, però és la primera que s'especifica que aquests incentius han d'anar lligats a un resultat. I, en concret, el resultat que es demana és un resultat lligat a l'aplicació i al desenvolupament del pressupost que té encomanat aquest directiu.

Nosaltres creiem que això és correcte i que qui ha de validar o no aquests incentius és el personal directiu corresponent que entengui en aquella matèria concreta. I, a més a més, el que fa la Llei de pressupostos és

que l'Informe que validi o no l'acompliment o no dels incentius ha d'estar validat i certificat pel Departament d'Economia i Finances. Entenem que és el Departament d'Economia i no la Sindicatura de Comptes qui ha d'entendre en aquesta aplicació de la partida pressupostària.

Bé. Doncs, aquesta és la defensa, per dir-ho així, de les seves esmenes. Entenc que, per una banda, passar del 2 al 2,5 per cent no pot ser pels motius que hem explicat, i, per altra banda, amb relació a les esmenes del Partit Popular, o bé el Govern està en trànsit per fer allò que vostès estan demanant o, com ja li he explicat, hi han partides que són despeses que estan recollides en els pressupostos, i, per tant, entenem que no procedeix a admetre les esmenes tal com estan formulades.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Passaríem al bloc 5, de «Política de cooperació local». Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'illustre senyor Joan López per defensar les esmenes 82, 84 i 88.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de forma breu voldria en uns instants contextualitzar aquestes esmenes i dir que aquestes són les esmenes que queden vives, que nosaltres creiem que en la Comissió s'hauria pogut discutir molt sobre moltes de les esmenes que allà s'havien de tractar, essencialment perquè el Grup Parlamentari Popular, en el que eren esmenes de caràcter local i municipal, va prendre la cura de presentar esmenes que haurien estat aprovades en un nombre important d'elles en el si dels plens municipals. I, per tant, permetin-me dir-los que la seva forma de gestionar l'aprovació d'aquests pressupostos, bàsicament, el que es convertirà, i no em dedico a la futurologia, és en un bumerang contra vostès mateixos, perquè el problema serà per vostès per explicar als seus propis alcaldes per què no tan sols no han aprovat, sinó ni tan sols s'han permès discutir en el si del Parlament, que és on s'havia de fer, què passa amb qüestions que han estat aprovades en el si del Ple dels ajuntaments en què vostès governen.

Aquest és el context en què ens arriben vives tres esmenes: una primera fa referència als danys provocats pels aiguats en el Camp de Tarragona i en el Baix Camp en el darrer mes de setembre, on hi han queixes reiterades sobre els cobraments d'aquests aiguats. Una segona esmena és la que fa referència a la dotació per a l'any que ve de la Llei de barris. S'han pres, vostès, la cura de treure un primer paquet de barris dotats per a la seva rehabilitació per a aquest any. Ha sigut una dotació insuficient, que nosaltres, a través de l'esmena 84, volem millorar. I, després, una esmena que esperem que vostès rectificaran, i que rebrà tot el seu recolzament, que fa referència a manifestar el compromís del Parlament de Catalunya en l'aprovació de la Carta municipal de Barcelona.

Tot plegat passa en un marc de creixent desencís per part del món municipal cap a la seva gestió de Govern.

Només els voldria citar què és el que ha passat aquests dies darrers en el Congrés de Turisme sobre els problemes de finançament específics d'aquesta mena de municipis, què és el que diu el seu pacte de Govern que a dia d'avui està pendent de desenvolupar; les excuses que vostès donen amb relació al finançament municipal, que diuen que s'ha de resoldre en el marc de l'aprovació de les noves lleis d'ordenació territorial i del nou Estatut, que nosaltres creiem que és una excusa de mal pagador, i que la via d'un acord local és absolutament paral·lela a altres lleis que ha de discutir aquest Parlament, i que, sens dubte, el finançament local és més fàcil de resoldre que els dos temes que he esmentat de forma prèvia.

I, finalment, per no cansar-los, què és el que està dient la mateixa Federació de Municipis amb relació als acords de compensació per la desaparició de l'impost d'activitats econòmiques que havia pactat l'anterior Govern de l'Estat amb la Federació de Municipis, i que ara la mateixa Federació de Municipis, presidida no pas pel Partit Popular, diu que el Govern –Govern que vostè recolzen i no només el recolzen, sinó que en formen part, encara que a vegades ho vulguin dissimular o fer veure que són uns altres– està incomplint per valor de més de tres-cents milions d'euros. Seríem incapaços de ser més contundents en la nostra queixa que els mateixos alcaldes socialistes, i, per tant, no ens estendrem sobre aquest camp.

Queden, per tant, tres esmenes, amb un marc referent a cooperació local de desencís absolut. I, per tant, esperem que el seu recolzament a aquestes esmenes sigui una mostra d'un canvi de rumb en una matèria en què hi havien moltes promeses, però fins ara ni tan sols, com a la novella de Shakespeare, no hem tingut ni tan sols remor, i, per tant, no podem dir «molta remor per a res», sinó «cap remor per a res».

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Senyor Pelegrí, té la paraula, sí, efectivament... Té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no tenia previst començar així, però m'atreviré a començar aquesta intervenció cridant l'atenció al senyor Labandera, si m'ho permet, amb tot el respecte, per la seva intervenció..., que ha fet abans en el seu parlament, quan ha dit: «Escoltin, vostès volen dividir el país i volen fer una divisió de país en funció de si un vot de Barcelona val més o menys que un vot al territori.»

Jo l'emplaço que analitzi els pressupostos del Departament de Governació pel que fa al Fons de cooperació local, pel que fa a la distribució del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, pel que fa a la distribució dels Feder, i veurà vostè..., el que ha fet abans el company diputat en la seva intervenció, també, referit a determinades mancances de finançament de determinats municipis qualificats de muntanya, turístics, etcètera...; jo l'emplaço que vostè analitzi els pressupostos del Go-

vern a què vostè dóna suport amb tota la legitimitat del món, i veurà com vostès mateixos són els primers que fan possible que hi hagi aquesta divisió del país. En determinats municipis, vostès hi donen un gran suport, hi donen un gran recolzament econòmic, i, en canvi, en altres municipis que tenen moltes dificultats de finançament no es veu aquesta valentia de donar aquest suport econòmic, no?

I les esmenes que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., que per això pujo en aquesta estrada amb la..., anava a dir «amb la vènia», però no és un terme polític, és un terme judicial..., del senyor president..., és per defensar les esmenes número 90 i número 93, que presenta o que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jo sóc dels que, quan hi havia el conseller de Governació en aquesta sala, en aquest hemicle, el vaig felicitar i li vaig reconèixer la seva tasca feta en relació amb l'últim Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Hi ha realment un increment important per als municipis; hi ha hagut una distribució, feta, com se fa la distribució del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, amb la participació de les institucions, i, per tant, també, de manera indirecta, de les associacions de municipis –la Federació i l'Associació–, i, per tant, dels partits polítics –per què no dir-ho– de Catalunya, i estàvem contents amb aquesta distribució.

Però s'ha quedat aquí. No hi ha res més. Nosaltres vam defensar un increment del Fons de cooperació local, vam defensar una política determinada en els ajuts del Feder, del Fons europeu, que s'han fet primant..., i, si vol, l'emplaço, a vostè, hi insisteixo, que faci aquesta anàlisi dels pressupostos i de la distribució que s'ha fet, per exemple, del Feder, que no s'ha fet amb un criteri de distribució per ajudar els petits municipis, sinó que en qualsevol cas s'ha fet primant grans obres, grans inversions de grans municipis, i no de petits municipis. Jo no discuteixo la legalitat o no..., simplement dic que el criteri polític d'un govern que hi havia abans, de Convergència i Unió..., i el criteri polític d'un govern que hi ha ara, que diu, o ha dit, o deia, que era molt sensible amb el món municipal i que, en canvi, no demostra aquesta sensibilitat a l'hora d'aplicar-hi els pressupostos, com els que estem fent, en aquests moments, per a l'any 2005.

La motivació de les esmenes nostres, presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., són diverses i són també molt clares, no? La primera és..., o amb relació a la primera esmena..., és d'incrementar les dotacions dels municipis pel que fa a la participació en el Fons de cooperació local. Pensem que hem de tenir major disponibilitat dels fons de lliure disposició per part dels municipis. És una reivindicació que hem fet tots en tots els temps anteriors, l'hem feta tots. Però en qualsevol cas crec que hi ha d'haver una major transparència en la distribució d'aquests fons –major transparència en la distribució d'aquests fons–; no pot ser que hi hagi la discrecionalitat en la globalitat d'aquesta distribució, perquè no és bo –perquè no és bo.

Jo també, aquí, reclamo més fons per als municipis, a través del Fons de cooperació local. I també emplaço algun dels partits que donen suport al Govern, que pre-

senta iniciatives parlamentàries a les Corts Generals de Madrid, que demana modificacions de la Llei d'hisendes locals per donar més distribució o més participació en el PIE per part dels municipis..., que aquí també faci el mateix, i, per tant, que admeti esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el mateix sentit que poden anar les esmenes que ells presenten a Madrid, i que, per tant, puguem donar més diners als ajuntaments, que és l'objectiu que tots pretenem.

Per tant, algun dels tres partits que donen suport al Govern, que presenta iniciatives a Madrid per incrementar el fons de participació en els ingressos de l'Estat, doncs, que també en el Parlament de Catalunya tingui la valentia de votar a favor de les esmenes que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i altres esmenes que puguin presentar altres grups parlamentaris per incrementar aquests fons dels ajuntaments, que són molt necessaris i que els necessiten.

Això pel que fa a l'esmena número 90. I, també, pel que fa a l'esmena número 93..., és una crítica que ja vam fer en aquesta tribuna, que és una crítica reiterada –que nosaltres hem actuat en conseqüència amb el que havíem dit en aquesta tribuna–, i que va referida al conveni signat entre la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona.

Pensem i seguim pensant que és injust que, malgrat haver-hi sentències judicials que condemnin la Diputació de Barcelona a aportar determinats fons en funció del compliment d'una llei aprovada per una cambra legislativa, s'hagi incomplert aquesta voluntat, s'hagi incomplert aquestes sentències i s'hagi incomplert la Llei, i, per tant, se signi un conveni amb la Diputació de Barcelona, per part de la Generalitat de Catalunya, del Govern de la Generalitat de Catalunya, que vagi en detriment dels fons que corresponen als municipis.

Si més no... (*Veus de fons.*) No, senyor Pérez, no faci aquests esveraments, que vostès sap –vostè sap– que nosaltres tenim raó en aquest tema, no perquè la tinguem nosaltres, sinó perquè el jutge l'ha donat, aquesta raó; l'ha donat el jutge, no nosaltres. I, per tant, l'únic que fem és recordar que aquest conveni no es va fer tal com s'havia de fer. Nosaltres entenem que presumptament hi pot haver dubtes de la seva legalitat, i és en aquest sentit que nosaltres hem interposat un recurs contra la signatura d'aquest conveni. Un recurs que, evidentment, les instàncies judicials seran les que hauran de resoldre..., sobre qui té raó dels dos.

Però entenc que en un tema en el qual hi ha un munt de sentències que són desfavorables per a la Diputació de Barcelona i que la condemnin a aportar a la Generalitat de Catalunya..., al fons únic de Catalunya, no a la Generalitat –no a la Generalitat–..., estic convençut que si fos ara el Govern tripartit el que demanés aquesta incorporació, la Diputació de Barcelona no tindria cap inconvenient a fer les aportacions. Però, simplement, potser per discrepàncies polítiques amb l'anterior Govern de la Generalitat, això no es va fer així, no? Creiem, per tant, i pensem, que no és un fet lloable, el que es va fer. I, per tant, hem presentat una esmena, per intentar rectificar aquest acord que va fer la Generalitat de Catalunya, que entenem que perjudica el món municipal, no?

I acabo la meva intervenció, també, doncs, amb els arguments que s'han repetit anteriorment i que ja venim escoltant al llarg de tot el dematí i segurament que anirem escoltant al llarg de tota la tarda, no? Aquesta poca sensibilitat, des del nostre punt de vista, que té el Govern tripartit de la Generalitat de Catalunya amb relació al món municipal es demostra dia a dia en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

El vot en contra de les esmenes que es presenten per part d'alguns grups de l'oposició, que només volen millorar el finançament dels municipis..., i que molts de vostès són alcaldes, i estarien contents de poder rebre més diners, d'acord amb les esmenes que nosaltres presentem... –ho fem també per vostès, no només ho fem pels ajuntaments de Convergència i Unió–, entenc que aquest vot en contra d'aquestes esmenes perjudica els seus propis interessos, i els seus ciutadans..., de les seves ciutats, dels seus municipis, doncs, segurament que se'n faran ressò (*pausa*) negativament.

Per tant, els emplaço que reconsiderin la seva posició, la seva actitud, que reconsiderin la seva posició i actitud en sentit positiu, que reflexionin sobre les esmenes que presentem en sentit positiu, que poden ser objecte de debat, i que vostès no votin en contra de rebre més diners als seus ajuntaments per beneficiar els interessos dels seus conciutadans, que al cap i a la fi també són els qui els voten i per als quals hem de treballar els que ens dediquem a la vida política.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Pausa. Veus de fons.*)

El president

Te la paraula... (*El Sr. Pérez i Segura demana per parlar.*) Perdó, senyor Pérez?

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president; per al·lusions manifestes...

El president

Un minut.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies. Bé, ara sabem per què aquest comportament en tot el tràmit parlamentari, almenys del Grup de Convergència i Unió, no? És tan difícil defensar l'indefensable, que s'han de fer actuacions, diguem-ne, de cara a la galeria.

El portaveu de Convergència i Unió ens acaba de dir: «La poca sensibilitat que el Govern demostra en el sentit de donar suport econòmic als municipis...» Jo li recordaria que reiteradament l'increment d'aquest suport econòmic era del 2 per cent, per sota de la inflació. Anys i anys. Enguany, que hi han increments, no només del Fons de cooperació local, de l'ordre del 30 i molts per cent, i del 19 per cent als consells comarcals, sinó de les transferències en conjunt, ja sigui de caràcter corrent o de caràcter d'inversió, de tot el conjunt de departaments, pocs arguments poden qüestionar aquesta voluntat explícita –i manifestada en el pressupost,

que és el que val– d'aquest Govern, atès el seu marcat caràcter promunicipalista.

A més de tot això, demanar més increment vol dir que no es tenen altres arguments i, doncs..., se sostenen per si soles aquestes esmenes... Per tant, han de ser plenament rebutjades, perquè estan fora de tota lògica i de tot context.

El president

Té la paraula, per fer el torn el contra, l'illustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, la meva intervenció no volia començar d'aquesta manera, però crec que ho haig de fer així, pel següent. Dir, doncs, en primer lloc, que avui, en aquest bloc..., pel que fa a aquest bloc, se n'han dit de molt grosses.

Pel que fa al senyor López, entenc, doncs, que vostè practica un cinisme polític que realment fa autèntica basarda, com diem a l'Alt Empordà. Vull recordar-li, entre altres coses..., i veig que vostè no té cap tipus d'experiència pel que fa a la gestió municipal, si no m'equivoco..., però vull recordar-li..., la gent que fa anys que estem al davant d'un ajuntament hem viscut el que va comportar el Govern del Partit Popular. Vull recordar, doncs, que amb la Llei d'austeritat pressupostària i amb la reforma de les hisendes locals, que va comportar la supressió de part de l'IAE..., va comportar, doncs, uns problemes de finançament en els nostres ajuntaments realment importants, i especialment en els municipis petits i mitjans.

Un altre motiu per què entenc que vostè ha practicat un cinisme polític que fa autèntica basarda és quan ha parlat de la Carta municipal de Barcelona. Vull recordar-li, si no m'equivoco, que vostès, quan governaven, en les dues anteriors legislatures, doncs, van tombar aquest projecte.

Per part del senyor Pelegrí, dir-li, doncs, que és evident, com ha dit, i ho ha dit molt bé, el senyor Pérez, l'anterior diputat que ha parlat abans que jo ho fes, que és molt difícil defensar l'indefensable. Dic això perquè, pel que fa, doncs, a l'aportació, l'esforç que està fent aquest Govern –als municipis– és realment important, i no ens cansarem de dir-ho. L'increment que hi ha hagut del Fons de cooperació local ha sigut, com ja vaig dir-ho, doncs, en l'anterior debat de pressupostos, un increment de 15 milions d'euros. Pel que fa al Pla d'obres i serveis, hi ha hagut un increment de 21 milions d'euros. No em cansaré de dir-ho i de repetir-ho: és una aportació molt important.

També vull recordar al Grup Parlamentari de Convergència i Unió que l'increment que ha fet aquest Govern només en un any, pel que fa, doncs, al Fons de cooperació local, és més que el que van fer ells aquests darrers vint-i-tres anys. I aquests fons no finalistes, per als municipis, són realment d'una importància, diria, vital.

Un cop dit això, entraria en el que entenc que és el que haig de fer, que és rebatre el perquè de tot plegat: per què no aprovarem, no acceptarem, doncs, les esmenes

presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per part del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Pel que fa a les esmenes presentades encara vives de l'articulat i de l'estat de despeses i d'ingressos del pressupost de la Generalitat per al 2005..., pel que fa al Partit Popular, de les esmenes presentades al primer bloc, que fa referència, doncs, als danys provocats pels aiguats a les comarques del Tarragonès i el Baix Camp, informar-lo, fer-li saber que ja hi han els instruments per accedir a aquests ajuts. Li informo, senyor López, que, pel que fa als instruments i equipaments municipals danyats per aquests aiguats, els ajuntaments –altra vegada es denota la falta d'experiència en la gestió municipal– ja han formulat les seves sol·licituds, a l'empara del que estableix l'ordre GRI-376-2002, del 4 de novembre, per la qual s'estableixen les bases generals per a l'atorgament d'ajuts a ens locals afectats per les esmentades situacions. D'altra part, també, senyor López, dir-li que aquests aiguats han estat objecte també del Reial decret llei 6/2004.

Pel que fa a l'esmena que fa referència a garantir una aportació del Govern per a l'aplicació de la Llei de millora de barris, dir, doncs, que l'actual Govern..., un dels projectes més importants que durà a terme, que és la Llei de barris, i dir, doncs, que la Llei no estableix cap tipus de prioritat a cap barri, sinó que tots poden concórrer al seu finançament amb igualtat de condicions. Llegint l'esmena que vostès han presentat, un, que és de comarques de Girona, realment hi ha trobat a faltar, doncs, que hi introduïssin barris, per exemple, de poblacions de les comarques de Girona. Suposo que la representació municipal que tenen vostès allà és tan minsa que han cregut que el més convenient era no fer-ho.

Pel que fa, doncs, al segon bloc, que fa referència a l'impuls, per part del Govern, d'actuacions per tal que les Corts Generals aprovin l'any 2005 l'avantprojecte de Carta municipal redactada per l'Ajuntament de Barcelona, dir-li que el passat 9 de setembre la Comissió Mixta integrada per representants del Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, en reunió celebrada amb el Ministeri d'Administracions Públiques..., van iniciar una col·laboració amb el Govern de l'Estat que ha de permetre que a principis de l'any 2005 s'adopti un projecte de llei, per a la seva tramitació i aprovació final al Congrés dels Diputats, que regularia el règim jurídic específic de la ciutat de Barcelona en àmbit de competències estatals.

Tot seguit passaria a defensar el perquè no donarem suport a les esmenes vives presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, concretament serien les esmenes 90 i 93.

El primer bloc, que fa referència, altra vegada –que se n'ha parlat moltes vegades aquests darrers mesos– als finançaments locals, concretament a l'esmena que fa referència a la modificació de l'apartat 4, de l'article 39, relatiu a la distribució de la participació dels municipis en els ingressos de la Generalitat.

Bé, abans ja ho he dit, si alguna cosa ha fet aquest Govern és tenir molt clar que Catalunya comença en els municipis, i això es fa, doncs, no amb paraules, sinó amb fets, que vol dir, doncs, fent-hi aportacions econòmiques. Insisteixo, s'ha triplicat el Fons de cooperació

local i el Pla d'obres i serveis es doblarà en aquests propers quatre anys.

Aquests fons s'ha de distribuir entre els diferents municipis catalans, i d'acord amb l'article 39 del Projecte de llei per als pressupostos per al 2005, la participació de cada un dels municipis en aquest Fons serà aprovada mitjançant acord de Govern, previ informe de la Comissió del Govern Local de Catalunya.

També cal tenir present que el mateix Parlament, mitjançant una moció que es va debatre el passat 14 d'abril –moció que feia referència al finançament local i als instruments de cooperació local–, instava el Govern a establir, d'acord amb les organitzacions associatives d'ens locals, criteris de finançament plurianuals per a la dotació del Fons.

I passaria a l'última esmena, que ja, com molt bé ha dit el senyor Pelegrí, va ser objecte d'una interpellació i posterior Moció, que fa referència a la negociació que va haver-hi en el seu moment, pel Departament de Governació amb la Diputació de Girona, per saldar d'una vegada per totes el deute històric que hi havia de la Diputació de Barcelona. Bé, doncs, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en aquesta esmena es demana «la creació d'una comissió paritària, Generalitat de Catalunya - Diputació de Barcelona, per determinar les aportacions de la Diputació al Pla únic d'obres i serveis, per cancel·lar el deute històric que aquesta Administració té amb la Generalitat», diuen el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Bé, doncs, pels grups que donem suport al Govern, dir que el Conveni institucional, signat el 10 de juny entre la Generalitat i la Diputació de Barcelona, fixa les dotacions en concepte d'endarreriments i dóna per tancat, com molt bé va dir el conseller en la seva intervenció que va fer en el Ple del passat mes de juny, aquest litigi. Bé, recordar, doncs, que va ser producte d'un acord polític, i bé, recordar-nos també que en aquesta cancel·lació d'aquest deute històric, per a aquest quadrienni representarà, doncs, l'aportació que farà la Diputació de Barcelona..., farà una aportació de 61 milions d'euros –recordar que l'aportació que havia fet en el passat era de 22 milions d'euros–, i entenem que va ser un bon acord el que va fer en el seu moment el conseller de Governació.

Bé, per part nostra, res més, i creiem que no és convenient aprovar les esmenes presentades pels dos grups de l'oposició.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda a les quatre. (*El senyor López Alegre demana per parlar.*) Perdó, el senyor López té la paraula un minut.

El Sr. López Alegre

Prometo no esgotar-lo, president. Per al·lusions i contradiccions, a l'il·lustre representant d'Esquerra Republicana, només fer-li tres comentaris sobre la basarda i

el cinisme. Pregar-li que –diria Freud– no projecti vostè sobre el Partit Popular les frustracions que, com a persona que sembla experimentada en política municipal, té, amb relació que s'hagi quedat tirat amb les promeses que li van fer.

Amb relació a la compensació de l'IAE, hi ha una persona dreta en aquesta sala, que va signar –i ara a la millor seua– la compensació que corresponia als municipis amb referència a l'IAE.

I sobre la implantació del Partit Popular a Girona, dir-li que el seu comentari mostra el veritable rostre que vostè i la seva la força política tenen sobre el respecte a les minories, i que el Partit Popular, ni té ni tindrà mai.

Moltes gràcies.

El president

Doncs ara sí, se suspèn la sessió fins aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Abans de continuar amb l'ordre del dia es fa avinent que ha estat posposada, a petició del conseller de Relacions Institucionals i Participació, la pregunta que figura amb el número 11 al dossier de preguntes.

Preguntes al Consell Executiu sobre quina és l'evolució del nombre de persones ocupades en els centres penitenciaris els darrers dos anys (tram. 310-00245/07) i sobre quina és l'evolució del nombre de jornades de treball dels interns en els centres penitenciaris els darrers dos anys (tram. 310-00246/07) (retirades)

Així mateix, es fa avinent també la sollicitud de l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en el sentit que siguin retirades les preguntes que figuren en el dossier amb els números 16 i 17.

Preguntes al Consell Executiu sobre les concentracions de metalls pesants, diòxins i dibenzofurans al Camp de Tarragona (tram. 310-00162/07) i sobre les actuacions que ha dut a terme per impulsar l'Administració Oberta de Catalunya (tram. 310-00274/07) (retirades)

Finalment, anunciar també que han estat retirades les preguntes 13 i 26.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern espanyol pel que fa al Memoràndum de sol·licitud de reconeixement de les llengües oficials de l'Estat espanyol a la Unió Europea i a la participació de les comunitats autònomes en la Unió Europea (tram. 317-00088/07)

Comencem amb el torn de preguntes al president de la Generalitat. La primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustrada senyora Manuela de Madre.

La Sra. de Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Benvolgut president Pasqual Maragall, ahir es va complir un any de la seva presa de possessió en tant que president de la Generalitat de Catalunya, i demà farà l'aniversari, el primer aniversari, el seu Govern. Durant aquest any, la intensitat emocional i política ha estat extraordinària. Un cop passats els primers mesos, doncs, l'acció i les polítiques i les mesures que ha pres aquest Govern han estat importan-tíssimes, tot i que alguns obstinadament continuaran negant-li, a aquest Govern, aquesta acció social i d'afirmació nacional.

Vostè, en el seu discurs d'investidura, va expressar la seva ambició en tant que persona i president, per tant, de la nostra nació, Catalunya, compromès amb l'acció de govern que serveixi i pugui fer de la dignitat de la ciutadania una manera de tenir més identitat. I, per tant, doncs, aquest compromís que vostè, de manera molt tenaç, ha estat defensant al llarg d'aquest any..., li vull formular una pregunta en aquesta direcció, perquè la llengua, com a vehicle de comunicació, i també com a element igualitari de la ciutadania, és molt important, i el seu reconeixement també.

Voldria, per tant, president Maragall, saber quina és la seva valoració sobre l'actuació del Govern espanyol amb relació al Memoràndum de sol·licitud de reconeixement de les llengües oficials a la Unió Europea i amb relació a la participació d'aquestes, de les comunitats autònomes, a la mateixa Unió Europea.

Senyor president, espero la seva resposta.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyora diputada, per anar directament al cor de la seva qüestió, les solucions adoptades pel Govern central, jo

crec que són molt satisfactòries per a nosaltres, molt satisfactòries per a Catalunya. Hi ha hagut un treball tenaç, el treball del conseller en cap, de la Secretaria General del Patronat Català Pro Europa, també, i de tot l'equip negociador, que jo crec que ha donat uns resultats magnífics, tant pel que fa a les llengües com pel que fa a la participació de les comunitats autònomes. Honestament, senyora de Madre, el brindis d'aquest Nadal hauria de ser, els brindis d'aquest Nadal haurien de ser pel gran èxit del català a Europa. No en tinc cap mena de dubte, sobre això.

Tot això representa avenços històrics. Jo crec que tot això ens ha de cridar a alimentar l'esperança, més que no pas la rancúnia, a compartir l'esperança i a estendre-la a tots els ciutadans i a totes les ciutadanes de Catalunya. Catalunya contribueix a desvetllar una Espanya que es reconeix sincerament en la seva pluralitat. I Espanya contribueix honestament, crec, a obrir les portes de la diversitat a Europa; hem sigut els primers a plan-tejar aquests temes a Europa.

I, bé, jo li hauria d'afegir: sap com es promou, a última hora, el català, de debò, a casa? Doncs, miri, amb el pressupost d'Educació de l'any 2005, els recursos creixen un 16 per cent, i això és decisiu, perquè tot això es farà en català. Hi han 3.600 noves places del curs 2004-2005, 1.150 del professorat incorporat el setembre d'enguany i 2.450 nous professionals durant l'any 2005. I a sobre tenim el Pla de llengua i de cohesió social, amb 35 milions d'euros, per posar en marxa set-centes aules d'acollida per a alumnes nouvinguts. Tot en català; això és el que compta.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00089/07)

Té la paraula, per formular la pregunta en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, la setmana passada es va celebrar a Buenos Aires la cimera de la Convenció sobre el Canvi Climàtic, de les Nacions Unides, un esdeveniment molt important des del nostre punt de vista i, per cert, també valorat així pel Govern de la Generalitat, doncs, que en la delegació espanyola hi va enviar una delegació potent, encapçalada pel conseller de Medi Ambient i el director general de Sostenibilitat, amb tot un seguit de tècnics, per tal de poder parlar de com afecta i quines actuacions pensa portar a terme el Govern de Catalunya amb relació al canvi climàtic i al compromís i al Protocol de Kyoto.

Ho dic perquè, des del nostre punt de vista, no entenem tot el que fa referència a Kyoto i al canvi climàtic com una qüestió exclusivament mediambiental, sinó que tots aquests aspectes estan en el moll de l'os de la compe-

titivitat. De fet, ens hi estem jugant el futur, i per això cal portar a terme actuacions, accions i estratègies molt decidides en aquest sentit i en la reducció de les emissions, tenint en compte que Catalunya és qui té més empreses que emeten més i que han de reduir les seves emissions —concretament, 168—, i sobretot el gruix de les emissions es dona en sectors anomenats tècnicament «difusos», però jo els explico ràpidament que vol dir el transport, l'energia d'edificis i habitatges, l'agricultura i residus. Vol dir que són aspectes en què té plenes competències el Govern de la Generalitat i que pot fer-hi actuacions concretes, plans estratègics en aquest sentit.

En vull dir un exemple: quan posem un edifici en marxa o un habitatge, a França és un 40 per cent més eficient que no pas a Catalunya. I aquest és un element important, que fent actuacions concretes, doncs, podríem també ajudar la lluita contra el canvi climàtic. I sobretot també perquè té una funció de cooperació al desenvolupament; amb actuacions que podem fer nosaltres en països empobrits, també podem ajudar a reduir les emissions de CO₂, i alhora ens pot servir també per vendre algunes d'aquestes emissions i reduir-les també aquí a Catalunya i, evidentment, a l'Estat espanyol.

Per nosaltres, la lluita contra el canvi climàtic és una oportunitat per a la innovació empresarial i, sobretot, per a l'eficiència, elements clau de la competitivitat, no com altres.

En definitiva, senyor Maragall, davant de totes aquestes accions o realitats que jo li acabo d'explicar, quins compromisos vol assumir o pensa assumir el Govern de la Generalitat per complir el Protocol de Kyoto?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Boada, deixi'm dir en primer lloc que hem de celebrar, tant vostè com jo, crec, que per primera vegada el Govern espanyol hagi convidat les comunitats autònomes a la cimera del canvi climàtic; bona notícia. Sé, i em consta, que la presència del conseller Milà i dels tècnics especialistes que el van acompanyar va ser important.

Miri, el lideratge de la Unió Europea en la reunió, des del meu punt de vista, ha estat evident, i això em conforta. S'han pres majors compromisos per part dels països industrials, i per altra banda s'ha establert la necessitat de lligar les polítiques contra el canvi climàtic amb les polítiques de cooperació amb els països en vies de desenvolupament, que són dues coses que van, evidentment, lligades.

Aprofitant l'estada a Buenos Aires, els representants catalans, com vostè sap, i els del Ministeri van avançar línies de col·laboració en matèria d'això que en diuen «lluita contra el canvi climàtic» —jo trauria la «lluita» i en diria «polítiques contra el canvi climàtic», no?

Assumim el compromís necessari per col·laborar en el Protocol de Kyoto a través d'una colla d'accions –per cert, protocol que ha estat firmat per Rússia, i això és una gran notícia per a tothom. Primer, establiment del Pla català contra el canvi climàtic, amb una comissió que presideix el conseller Milà i de què formen part quatre consellers més, que contempla les accions per reduir les emissions dels sectors de transports, edificis, agricultura i residus. Segon, creació del Centre Autòmic Competent –que es diu així–, dependent del Departament de Medi Ambient i Habitatge, en matèria de mecanismes de desenvolupament net. Configuració del mapa de contaminació acústica, que crec absolutament fonamental. I finalment, signatura d'un conveni entre el Departament i el Ministerio de Medio Ambiente per facilitar la tramitació de projectes de desenvolupament net davant de la Junta Executiva de les Nacions Unides.

D'altra banda, el Govern de la Generalitat ha donat el suport i el recolzament a la iniciativa de la Borsa de Barcelona i de la Fundació Fòrum Ambiental –molt interessant– per crear un mercat d'emissions a Barcelona. Aquest mercat internacional basat a Barcelona donarà facilitats a les 168 empreses catalanes que poden comprar o vendre drets d'emissió.

I una altra cosa que no hi té directament a veure però que li vull ressenyar: el Pla de rehabilitació de quaranta mil habitatges en quatre anys, i tantes altres polítiques complementàries, jo crec que ajuden també, ajudaran també que el medi ambient millori.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si comparteix els criteris i les opinions manifestades per alguns consellers del seu Govern (tram. 317-00090/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, jo sé molt bé –tots ho sabem, no?– que un govern de coalició sempre comporta més problemes de cohesió interna que un govern format homogèniament per la mateixa força política. Però malauradament estem molt acostumats a discrepàncies públiques i notòries entre els consellers del seu Govern respecte a coses tan essencials com com ha de ser el nou sistema de finançament, com ha de ser la llei electoral, com ha de ser la divisió territorial o quines són les infraestructures bàsiques que necessita el país. N'hem tingut exemples sobre la interconnexió elèctrica amb França, la necessitat d'energia elèctrica per al tren d'alta velocitat o el quart cinturó, per no parlar, en el seu moment, del túnel de Bracons.

M'agradaria conèixer l'opinió del senyor president de la Generalitat sobre totes aquestes qüestions, i si n'està satisfet.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Home, com que vostè ha començat dient que sap el que és un govern de coalició..., vostè, en fi, no té experiència pròpia en governs de coalició. En tot cas, jo crec, senyor Piqué, que no es pot jutjar cap conseller a partir de prejudicis. Els consellers s'expressen lliurement, en el marc de la política del Govern, hi ha diversitat d'opinions, senyor Piqué, que vostè ja sap que és una cosa positiva, mentre no s'arribi als extrems a què el seu partit està arribant a Lleida, Astúries i arreu. El Govern governa.

El president

Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Piqué i Camps

Em sembla que no m'ha entès, senyor president, i em preocupa que això passi tan sovint, no? Jo li he dit que puc entendre perfectament que hi hagi problemes, en un govern de coalició, diferents dels d'un govern homogeni. Però el que no pot ser és que sobre temes essencials del país –sobre temes essencials del país– un mateix govern expressi posicions tan i tan contradictòries, i sobretot respecte a temes que de portes enfora també van molt lligats al prestigi del país i a la seva projecció –i a la seva projecció. I, bé, ja que vostè ha fet referència a coses concretes, que crec que no tenien res a veure amb la pregunta, jo també li faré referència a algunes coses concretes, no?

Hi ha hagut un conseller del seu Govern que ha acusat una col·lega seva, presidenta d'una comunitat autònoma, d'instigar a determinades coses sobre les quals jo no tinc cap interès a parlar però que tots sabem a què ens estem referint, no? Però és que aquest mateix conseller del seu Govern, senyor president, ha dit que –i ho cito textualment– «ha arribat un moment..., és un bon moment per reflexionar, els catalans, sobre la necessitat de ser solidaris i comprar productes del Tercer Món o que ajudin a crear llocs de treball al costat de casa.» M'agradaria saber si això vol dir que aquest Nadal els hem de dir, als ciutadans de Catalunya, que no consumeixin torrons d'Alacant, torrons de Xixona, i que si necessiten algun digestiu han de beure només Aromes de Montserrat.

Gràcies.

(*Rialles i remor de veus.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, no puc compartir cap de les seves opinions, en primer lloc, perquè a més els meus avis eren d'Alacant, els dos avis materns, i a casa meva hi ha un gran consum d'aquest tipus de torró.

En tot cas, no són problemes..., una cosa són opinions diverses, que jo crec que s'han de respectar; una altra és que això esdevingui problema. No ha esdevingut problema. Li haig de dir que jo no comparteixo les opinions que s'han expressat respecte de la senyora Esperanza Aguirre, específicament, al punt que vostè ha assenyalat, encara que li haig de dir que jo he hagut de suportar algunes expressions de la senyora Esperanza Aguirre, temps enrere, francament errònies, per dir el mínim, respecte de les bases de fet, diguéssim, numèriques fins i tot, de les seves afirmacions. No cal que li ho recordi.

Jo el que demano, de debò, és que deixem d'atiar les passions elementals. Estem, senyor Piqué, en un moment molt important en la política catalana i en la política espanyola, i el pur tacticisme no ens convé. El que de veritat compta és el treball que els consellers estan fent en el si del Govern i la valoració que la població en fa, que és positiva. I els consellers estan i estaran a l'alçada del que s'espera d'ells com a membres d'aquest Govern; n'estic convençut, perquè els conec bé, tots i cadascun. Com a president, no em deixaré endur ni per falses polèmiques ni pels qui atien la confrontació ni pels que necessiten inventar de vegades enemics cada dia per sobreviure en política, de la qual vostès ens han donat grans lliçons. Jo no sóc d'aquests, i tinc entès que vostè tampoc.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00091/07)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor president de la Generalitat, és hora també de parlar del seu, de treball, com a president del Govern. Jo sé que en aquest moment de fer balanç, després d'un any, si li preguntés quants diners ha aconseguit per a Catalunya, la resposta seria ben minsa, seria ben magra, no?, però deixem estar el tema dels diners, m'agradaria saber si en un altre terreny molt important, que és el de les competències per a la Generalitat, hi ha hagut un balanç positiu, no?, i en aquest sentit m'agradaria saber, també, quin és el seu criteri, quines competències vostè destacaria de les que ha obtingut del Govern espanyol durant aquests darrers mesos, més enllà d'aquesta darrera, la llei de la Pobra de Segur, de la línia ferroviària, que per cert es traspasa sense diners.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, la veritat és que em sorprèn que vostè parli de diners. Vostè va ser conseller en cap durant tres

anys, si no recordo malament, amb un govern que no-més va aconseguir un sistema de finançament que afortunadament ara canviarem, perquè si no el canviéssim aniríem realment malament. De totes maneres, si pot especificar una mica més la seva pregunta, la contestaré gustosament.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor Maragall, estem acostumats que vostè no respongui les preguntes que se li fan, però això no l'honora, però això no el fa més president ni el fa més important, això és un dèficit de qualitat democràtica en aquest Parlament. Jo li he preguntat, jo li he preguntat específicament quines competències vostè valora per la Generalitat de Catalunya obtingudes en els darrers mesos.

El senyor Saura fa molt poques setmanes ens va dir –en nom del Govern, se suposa– que abans de Nadal hi hauria avenços espectaculars en matèria de competències. Vostè avui vol brindar amb cava. Doncs, molt bé, no podem brindar amb cava en el terreny de les competències, que és la pregunta concreta que jo li he fet i que li demano que em respongui, perquè, escolti'm, hi ha una realitat, senyor Maragall: molt Govern amic, molt Govern somrient, però a l'hora de la veritat ni més calerons ni més capacitat per prendre decisions, ni, per cert, més seleccions, de tot això res de res. I això amb un govern que necessita suports, com el de l'actual Govern espanyol. Per tant, respongui la pregunta, digui'ns quines competències vostè, no nosaltres, vostè com a president de la Generalitat ha obtingut.

I, per cert, com que el balanç em temo que no serà tampoc molt bo, igual que el dels euros, igual que el dels diners, jo li proposo que aprofiti una visita que tindrà aquesta tarda amb el ministre de Defensa, amb el senyor Bono... (*remor de veus*) –si m'escolta un moment, li faré una proposta–, li demano que quan es vegi amb el senyor Bono... (*Veus de fons*) No, que li traspassi l'exèrcit no, senyor Maragall; no, això no... (*rialles*), ens conformem amb menys que això, amb bastant menys que això. Escolti, això és un diàleg o... (*Rialles*.) No, permeti'm fer-li la demanda concreta. Digui al senyor Bono..., digui, senyor Maragall, al senyor Bono, que faci una declaració pública solemne en el Parlament de Catalunya dient que acceptarà l'estatut que majoritàriament aprovi aquest Parlament. Si aconseguix això, i li ho planteja, ens donarem per satisfets i brindarem amb cava.

El president

Té la paraula el senyor Maragall.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, no, al senyor Bono no li demanaré això. No, perquè vostè sap que no ho dirà. (*Rialles*.) I escolti, no li toca. No li toca perquè probablement no hi cregui, però també perquè no té cap mena de competència en aquesta matèria.

Miri, el que jo li demano, senyor Mas, primer, no es tracta de competències, es tracta de transferències, i de transferències n'hi ha moltes que com vostè sap estan pendents del Tribunal Constitucional. Però miri, jo el que li dic és que faci un petit exercici de perspectiva respecte d'aquesta valoració tan negativa que vostè fa de la situació actual. Que no ho és tant, miri el que ha anat passant en un any: Hem capgirat una herència molt pessimista respecte de l'economia catalana. En aquest moment, no hi ha el pessimisme que hi havia quan vostès ho van deixar. Hem capgirat... (*remor de veus*) –bé, preguntin a la Borsa i preguntin als analistes econòmics i financers–, hem capgirat una relació d'ignorància mútua amb Espanya que vostès ens van deixar i que, miri, és la base, justament, que es puguin obtenir les competències o transferències que efectivament aconseguirem. No tingui pressa que les tindrem. Hem començat a pensar Catalunya com una realitat més tangible que no pas vostès, no com a pura retòrica, en termes d'infraestructures, en termes dels barris de les seves ciutats, de les seves escoles, de l'habitatge i de la cultura. Hem sortit a l'exterior a treballar pel futur, al Magrib, a la Xina i al Japó, i a Mèxic. Hem fet un avenç històric en el reconeixement del català a Europa. Hem reforçat el sentiment i el respecte de la identitat del nostre país i hem començat a donar dignitat als serveis públics, que són la base d'aquesta consciència compartida de pertànyer a un país digne. I tot això ho hem fet, senyor diputat –com li he dit–, malgrat l'herència rebuda, malgrat una animadversió contra el Govern de Catalunya sense precedents durant els primers mesos del nostre mandat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...com vostè sap, i malgrat el finançament que abans li he comentat, això és el que ha passat aquest any. (*Aplaudiments.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00092/07)

El president

Pot formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridao. Té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, és públic i notori que el principal desencadenant de la presència del català a Europa ha estat l'actitud decidida del nostre Govern, i si m'ho permet, del seu conseller en cap, però també, si m'ho permet, gràcies a la insistència sobre aquest particular d'Esquerra Republicana, que ha situat aquest tema en el centre de l'agenda política des de ja fa alguns mesos, quan al nostre Grup va fer notar la importància d'aprofitar el context de l'ampliació de la Unió Europea i el debat

sobre el futur tractat constitucional per situar aquest tema, com també ho va fer amb motiu del debat d'investidura el senyor Zapatero. I pensi que no dic això per sortir al pas d'algunes gesticulacions, diguem-ne que oportunistes, que no ens preocupen ni en definitiva pretenem fer una competició de mèrits. Les coses són com són, felicitment, no com alguns volen fer veure que són. Sinó que ho diem, i ens ve de gust de dir-ho, perquè estem satisfets, en primer lloc, i, en segon lloc, perquè considerem que és un signe d'avenç en la direcció que vostè ha apuntat en algun moment d'un estat autènticament plural. I perquè després d'anys i panys de paràlisi, d'inoperància, dels successius governs de l'Estat, i per cert d'alguns que els han donat suport de forma sistemàtica, hi ha un govern espanyol que comença a assumir la pluralitat lingüística de l'Estat i fins i tot defensa en primera persona la pluralitat davant de les instàncies internacionals, concretament situant aquest tema en l'ordenament jurídic de la Unió Europea.

En aquest sentit, el memoràndum és un pas positiu, vostè ho ha dit, i evidentment no volem dir que sigui suficient. La seva eventual aprovació ha de servir per fer una primera oficialització del català a Europa, i per tant la seva inclusió en el Reglament d'usos lingüístics, però el que ens preocupa i el que li demanem, senyor Maragall, en primer lloc, és que ens preocupa l'actitud d'algun estat, fins i tot d'algun estat veí, que la seva actitud hostil pot fins i tot erosionar en algun moment el contingut mínim del memoràndum durant la negociació i, per tant, caldrà fer un seguiment mil·limetrat de la negociació i fins i tot evitar deixar sol el senyor Moratinos. I vostè ja m'entén. Ho dic amb tot el sentit de la paraula. En segon lloc perquè la negociació per a l'adhesió de nous estats prevista per al 2007 comença tot just ara, el 2005, per tant, hem de reobrir una altra vegada el meló lingüístic amb motiu de la negociació per a l'ampliació a Romania i Bulgària, i això és ara mateix. I en tercer lloc perquè evidentment hem aprofitat el context propici de l'ampliació de la Unió Europea, la discussió del tractat constitucional...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

... que ha estat una situació propícia, però, senyor president, hi ha un problema d'ordre intern a l'Estat espanyol...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

El Sr. Ridao i Martín

Per tant, a partir d'ara –gràcies, senyor president, acabo– s'ha redireccionat el problema directament a Madrid. Per tant cal fer avenços també...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...en el reconeixement que el problema també el té l'Estat espanyol.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, efectivament, el conseller en cap ha encapçalat una actitud i una actuació del Govern que jo crec que en aquest moment podem mirar amb satisfacció. No ha estat gens senzill. I si algú es pensava que podia ser, doncs, en fi, ignorava segurament quines eren les condicions de partida. Ho teníem tot plegat una mica difícil i tanmateix hem aconseguit ser la primera llengua d'Europa, perquè les altres han vingut amb nosaltres, diguem-ho així, perquè és així, a més, que gràcies, en fi, a la voluntat dels grups aquí presents, que formen part del Govern, hem plantejat i aconseguit a Brussel·les el reconeixement que en aquest moment tenim. I l'objectiu d'estendre el català, d'estendre aquesta qüestió no solament a Europa, sinó també a Espanya, i amb més raó, doncs, evidentment també.

Miri, fem-ho bé. Sense cap renúncia i sense cap precipitació, però fem-ho tot bé, no? El conseller en cap s'ha reunit diverses vegades amb representants de comunitats autònomes amb llengua pròpia per a la posada en marxa d'una llei de llengües de l'Estat. Fem a Espanya també el que hem aconseguit a Europa. Però, parlant d'Europa, qui va ser..., quins van ser els primers que van plantejar aquest tema? Va ser el Govern anterior? No. El primer que va parlar a Europa públicament en català en comissió, que no en plenari, va ser un diputat socialista –va ser així–, Xavier Rubert de Ventós –aquí ho han dit–, sense grans recolzaments, perquè jo recordo que fins i tot hi va haver un viatge d'un conseller de la Generalitat per posar una mica de pau i que allò no sortís de polleguera perquè en aquell moment Convergència i Unió formava grup europeu –amb el Grup Liberal, crec recordar–, que tenia com a portaveu un senyor que es deia Donnez, que es negava absolutament a què aquell grup parlamentari europeu plantegés el tema del català a Europa. Les coses han canviat. Les coses han canviat, hi ha hagut unes iniciatives, una demanda que em va fer el senyor Carod en visita al meu despatx fa una colla de mesos en què es va iniciar aquest tema, i aquest tema l'hem portat a port, no sense dificultats, i amb el seu ajut, també, de tots els grups, no sense dificultats.

En tot cas, sàpiga de debò...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...que –i acabo– a l'Estat veí, lògicament, hi hauran problemes, perquè per ells representa..., dir que sí al català representarà haver de dir que sí a una colla de catalans que parlen català en el país. Hi ha una colla de ciutadans francesos que parlen...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...català en el país veí.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el túnel de la Bonaigua, entre el Pallars Sobirà i la Val d'Aran (tram. 310-00270/07)

La següent pregunta, al Consell Executiu en aquest cas, la formula el senyor Jordi Montanya, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, al conseller de Política Territorial. Té la paraula.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Bé, aquesta tarda, en aquest Ple s'ha parlat de Lleida, i deia Groucho Marx que es bo que es parli d'un encara que sigui per a bé, i per tant, ho donarem com un pas endavant per a les terres de Lleida, tot i que en aquest debat de pressupostos considerem que el centralisme és tan i tan negatiu pel que fa a les comarques de Lleida, a les comarques per les quals sóc diputat, que no queda altre remei que donar per bona la cita que s'ha fet de Lleida.

I seguint aquesta qüestió, quan es parla de reequilibri territorial imperativament s'ha de parlar de les comarques de Lleida i especialment de les zones de Pirineu i Prepirineu, en aquest sentit ens interessa que ens faci palès el capteniment del Govern envers infraestructures tan i tan necessàries com el túnel de la Bonaigua.

El president

Gràcies, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, la màxima prioritat del Govern amb relació a la carretera de la Bonaigua, que és la C-28, és completar-la del tot en les dues bandes, Vall d'Aran i Pallars Sobirà, en els properes dos anys, de tal manera que en aquests moments el Govern té obra adjudicada i fent-se per valor de sis milions i mig d'euros, en millora de traçat, reforç de ferm i mesures antiallaus. El Govern adjudicarà 24 milions d'euros l'any 2005 i n'adjudicarà 9 i mig l'any 2006 per fer les variants d'Esterri i de València, de tal manera que en dos anys el Govern haurà invertit en la carretera C-28 del Port de la Bonaigua 45 milions d'euros per fer-la –refer-la, pràcticament tota nova– des de Viella fins al Pallars Sobirà.

Dit això, i pel que fa a la pregunta concreta en què expressava la seva preocupació en relació amb el túnel de la Bonaigua, és voluntat del Govern incorporar el túnel de la Bonaigua en el nou pla de carreteres i, un cop el

nou pla de carreteres estigui aprovat i tingui incorporat el túnel de la Bonaigua, començar els estudis de caràcter informatiu i de traçat per sotmetre'ls a la corresponent informació pública junt amb la corresponent informació pública de la viabilitat econòmica d'aquesta infraestructura per la qual vostè pregunta.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, senyor diputat, per repreguntar.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Bé. Honorable conseller, la pregunta era el túnel de la Bonaigua. La C-28 és clar que és una carretera que em sembla molt bé que s'hi destini una partida pressupostària important per refer-la, però el problema d'aquesta carretera és que s'ha de refer cada any. Per què? Perquè està durant mesos, durant l'hivern, tancada per les gelades, i, per tant, s'ha de refer contínuament. I, si no es refà, està en l'estat que està ara. Per tant, honorable conseller, i vostè ho coneix perfectament, és una carretera que necessita un manteniment anyal.

A part d'això o al marge d'això, la pregunta anava directament pel que fa a una infraestructura necessària, reclamada i promesa –i promesa–, honorable conseller –honorable conseller–, a les campanyes electorals a les comarques de Lleida pel Partit Socialista de Catalunya –pel Partit Socialista de Catalunya–, i, per tant, la pregunta anava directament encaminada en quin és –en quin és– el capteniment del Govern envers aquesta infraestructura.

Res més que això. Perquè, de plans de carreteres, ja en coneixem uns quants a les comarques de Lleida que, malauradament, també prometien aquesta infraestructura, aquesta infraestructura tant i tant i tan necessària pel reequilibri territorial, i li puc citar, doncs, que el primer... –ja que em fa que no amb el cap, honorable conseller, m'ho permetrà–, que el primer Pla de carreteres de la Generalitat de l'any 85 –1985–, ja preveia aquesta obra, i en l'any 89 es va fer un estudi informatiu, i en l'any 2003...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...tots els grups parlamentaris van recolzar la Resolució...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Montanya i Mías

...1935/06 en aquest sentit.

El president

Gràcies. El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí. Vostè en la seva formulació per escrit de la pregunta que havia de defensar oralment, efectivament preguntava pel túnel de la Bonaigua.

En la seva formulació de la pregunta, no l'ha preguntada directament, ha fet tot un recorregut que ha començat per les infraestructures amb relació a notícies sobre Lleida i el tren de la Pobla, ha fet tot un itinerari per la manca d'infraestructures i ha acabat arribant al túnel de la Bonaigua.

Jo he aprofitat la forma amb què vostè ha formulat la pregunta per dir-li: «Ara, 45 milions d'euros per a la carretera del port de la Bonaigua, que no són quatre quartos –que no són quatre quartos–», i que vol dir un objectiu que és no tenir setmanes tancada la carretera, sinó només dies, i, si és possible, cap dia.

I, finalment, el nou Pla de carreteres incorporarà...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...el túnel de la Bonaigua i en farà immediatament l'estudi informatiu perquè es pugui tramitar.

El president

Sí, gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures relatives a l'accidentalitat a les carreteres de les comarques meridionals (tram. 310-00331/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Sergi de los Ríos i Martínez, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Durant l'octubre d'enguany, a la demarcació de Tarragona es van enregistrar 18 morts en accidents de carretera del 59 del total del Principat de Catalunya, sent el mes que ha computat més víctimes mortals a la carretera des del gener de l'any 2000. En la presentació d'aquestes tràgiques dades, la mateixa consellera d'Interior va reconèixer que la situació era especialment preocupant a Tarragona.

Però ja el setembre de l'any 2003 un estudi del RACC conclouia que cinc dels deu trams més perillosos de Catalunya són al Camp de Tarragona, concretament els trajectes: Cambrils - Salou, Cambrils - Reus, Salou - Vilaseca, Salou - Tarragona i Reus - Montblanc. Aquell estudi també quantificava en les carreteres de Tarragona un risc d'accident molt alt en un 24,3 per cent, un risc alt en un 26,8 i un de mitjà en el 26,8.

És en aquest escenari específic, tant al Camp de Tarragona com a les Terres de l'Ebre, on volem situar la

nostra pregunta a la consellera d'Interior sobre quines mesures específiques ha pres el Govern i està a punt de prendre el Govern de la Generalitat per fer front a aquest alt nivell de sinistralitat que presenten les carreteres de la demarcació de Tarragona.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Illustre senyor diputat, si em permet una matisació, li diré que, en realitat, la sinistralitat en la carretera aquest any 2004 ha tingut una tendència a la baixa, esperem que es confirmi fins a final d'any, falten encara uns dies i són dies difícils –valgui l'atenció per a tots els que estan aquí a la cambra i ens puguin escoltar–, però la tendència ha estat més aviat a la baixa en totes les zones de Catalunya, a excepció, efectivament, del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre en què es manté la mateixa tendència que l'any anterior.

Per tant, no és que existeixi un increment de sinistralitat, sinó que aquesta tendència a la baixa que es produeix en el conjunt de Catalunya, i de manera especial a les comarques gironines, pel que fa al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre es manté estable respecte a l'any anterior i als anys anteriors.

I aquesta no és una qüestió que vaig reconèixer: és una qüestió que vaig informar explícitament i vaig demanar al conjunt de ciutadans i ciutadanes del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, conductors i conductores, que extremessin la seva atenció i precaució.

Perquè és veritat que nosaltres podem fer-hi patrol·latges preventius i posar-hi més mossos de la divisió de trànsit i controls de velocitat. Darrerament s'hi han instal·lat quatre radars. Pensi que en tot Catalunya fins ara només n'hi havia tres. En aquests mesos, en aquest àmbit del territori català se n'hi han instal·lat quatre, i, per tant, això, encara que sembli poc és una xifra important. S'han fet més controls d'alcoholèmia que mai; més controls de transports, ja sigui de mercaderies o de persones amb autobús, autocar; s'han fet més controls dels elements de seguretat passiva. S'han fet totes aquestes coses i moltes més, però arriba un moment, no només a Tarragona, sinó a tot arreu, que o els conductors hi posen autèntica voluntat i es converteixen en més respectuosos d'unes normes que estan fetes per conèixer amb les carreteres i per més o menys preservar la vida de tots, o no anirem endavant.

Miri, al Camp de Tarragona és veritat que hi conflueixen dues autopistes, dues carreteres nacionals, dues carreteres molt importants amb alta sinistralitat catalanes, etcètera. Però també és el lloc en el qual, per exemple, la inobservança del casc en la moto és la més alta de tot Catalunya, per tant, la Generalitat...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

...farà més controls, i als conductors i conductores de Tarragona els demanem més atenció.

El president

Gràcies. El senyor diputat vol repreguntar? *(Pausa.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions per a la construcció d'un nou jutjat a Ripoll (tram. 310-00150/07)

Doncs, la següent pregunta, la formula l'illustre senyor Eudald Casadesús i Barceló, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, com vostè sap, les instal·lacions del jutjat de Ripoll estan en estat molt precari. Aquestes instal·lacions tenen problemes d'accessibilitat, manca d'espai i també col·lapse d'aquest, la qual cosa fa que hi hagi queixes dels usuaris i de tothom que hi treballa. Així mateix això també dificulta un altre tema que és que l'estabilitat dels jutges i dels secretaris es fa encara més difícil del que ja acostuma a ser en jutjats d'aquests tipus, no?

Em consta que l'actual Govern ha continuat les actuacions iniciades pel Govern de Convergència i Unió, però, malgrat això, sembla que no s'acaba de concretar cap solució, no? I, si n'hi havia alguna, doncs, sembla que, a causa, també, de les queixes dels veïns s'ha desestimat.

Es parlava, per exemple, de traslladar la ITV... –la ITV actual–, i en el seu lloc ubicar-hi el jutjat; s'especulava també amb la possibilitat d'ubicar-lo en algun edifici del centre històric, la qual cosa, doncs, jo crec que hauria estat positiva per la seva rehabilitació; però, en fi, hi insisteixo, crec que de moment encara no s'ha concretat.

Sé que tenien pendent una entrevista, doncs, amb l'Ajuntament de Ripoll, i és per això, senyor conseller, que voldria saber en quina situació es troba avui el tema del jutjat de Ripoll, i si el Govern ha fet gestions també per desdoblar-lo, atesa, com deia al principi, la seva situació de col·lapse.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, el senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, president. Senyor diputat, efectivament conec la situació de l'edifici judicial de Ripoll, i coneixem també la necessitat de trobar-li una ubicació millor de

la que té ara. I per això mateix, vostè ho ha recordat, la directora territorial de les comarques gironines i la directora de serveis del Departament han fet visites a Ripoll per intentar trobar ubicació adequada.

S'han examinat alternatives diferents, i ja en aquests moments n'hi ha algunes d'interessants que estem avaluant, i estem avaluant, des d'un punt de vista tècnic, des del punt de vista de la seguretat i també des del punt de vista financer.

Li puc assegurar, i tingui'n la certesa, que durant els primers mesos, més aviat del que potser podem esperar en aquest moment, els primers mesos del 2005, trobarem una solució a una qüestió que, com vostè sap millor que jo, no és una qüestió de fa uns quants mesos, sinó que és una qüestió que s'arrossega des de fa uns anys.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Senyor diputat, pot reprengutar.

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, li agraeixo la resposta que em fa. Sé que s'hi està treballant, però jo crec que al mateix temps, doncs, que s'ha de fer aquest esforç que vostè diu que s'ha d'acabar de concretar en aquests primers mesos de l'any, jo sí que sincerament, i tenint en compte la urgència que té aquest equipament, he trobat a faltar –i la veritat que m'ho he mirat bé– en els pressupostos que avui estem discutint, una partida que faci possible, en el supòsit que el que vostè comenta es concreti –la faci possible–, l'execució d'aquest equipament.

I jo és la pregunta que li volia fer –jo no l'he sabuda veure en els pressupostos–: realment, hi ha partida pressupostària en algun lloc amagat que permeti tirar endavant aquest equipament durant l'exercici del 2005?

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

El fet que vostè cita, diguem-ne que no figuri nominalment a la previsió respon, precisament, al fet que encara no hem pogut concretar quin serà el tipus d'ocupació o d'ubicació del local: si serà de compra o serà de lloguer.

Però li reitero aquí, en seu parlamentària i de manera pública, el que ja hem dit en altres ocasions: en el Pla d'inversions del Govern hi ha la disposició política i la disponibilitat inversora per resoldre el problema de Ripoll, que, juntament amb la Bisbal, amb Olot i amb Santa Coloma, són els edificis judicials de les comarques gironines que durant aquesta legislatura podem completar suplint un defecte d'endarreriment de la darrera legislatura.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la carretera entre Campdevàrol (Ripollès), la Pobla de Lillet (Berguedà) i Guardiola de Berguedà (tram. 310-00151/07)

La següent pregunta també la formula l'il·lustre senyor Eudald Casadesús, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, a la pregunta «es desencallarà la carretera de Campdevàrol a la Pobla i Guardiola, que ha de representar la connexió del Ripollès amb el Berguedà?», feta per una periodista del Ripollès, la delegada del Govern a Girona, senyora Pia Bosch contestava el mes de març el següent: «Aquesta carretera sempre s'ha vist com una alternativa al túnel del Cadí, i realment hi ha un projecte fet i, fins i tot, fons per finançar-la.»

Tot i això, a l'hora de donar prioritats, el Govern de la Generalitat aposta més pel desdoblament de la C-17 i el túnel de Toses. El novembre d'enguany s'anunciava per part del Govern de Catalunya el desbloqueig del projecte de millora de la carretera de Guardiola i la Pobla d'un cost global de 61,7 milions d'euros. Es parlava d'una primera fase de 8,6 milions entre Guardiola i la Pobla, i un segon tram de Campdevàrol a Gombrèn per 3 milions d'euros; però, ni es parlava de calendari d'aquestes fases ni de quina previsió hi ha per a la resta.

Per tant, senyor conseller, voldria que m'expliquéssiu si vostè comparteix l'opinió que aquesta carretera és una alternativa al túnel del Cadí, i també quins són els terminis d'execució previstos pels trams Guardiola - la Pobla i pel tram Campdevàrol -Gombrèn.

Així mateix, també voldria saber quin calendari hi ha previst pel tram Gombrèn - la Pobla de Lillet.

Finalment, si ha detectat en algun membre del Govern oposició a la construcció del túnel de Toses i el desdoblament d'algun tram de la C-17.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, començo pel final: no, cap; cap oposició de cap membre del Govern amb relació al túnel de Toses.

Vostè sap, però, que el túnel de Toses no està al túnel de Toses, sinó que és una variant de la carretera de la collada de Toses amb un tram final en túnel que entra a la cota 1.700 i que, per tant, resol només l'últim tram del conjunt de la carretera de la collada de Toses, que té,

per altra banda, un altre túnel, que és la variant de Ribes de Freser, i el Govern de la Generalitat ha compregut en la informació pública del traçat per incorporar la proposta de tres altres túnels per salvar Planoles, Toses i Fornells –Fornells i Toses.

Dit això, pel que fa al tema de l'alternativa al túnel del Cadí, el Govern no es planteja aquesta carretera com una alternativa a res, sinó com una necessitat objectiva del territori, i Toses té dinàmica pròpia, el Cadí té dinàmica pròpia i una vigència determinada pel que fa a la concessió del túnel que vostès van deixar amanida fins a l'any 2033, crec recordar. I, dit això, el conjunt de la carretera de Guardiola a Campdevàrol tindrà una primera adjudicació dins l'any 2005 per a aquests dos trams que vostè esmentava, Guardiola - la Pobla de Lillet i Gombren est - Campdevàrol, i en anys successius tindrà l'adjudicació de la resta del tram final en una única adjudicació, de què no li puc precisar la data; sí que li puc precisar que amb aportacions del Govern de la Generalitat fins a una quarta part del cost total d'aquestes dues primeres parts i una aportació del conveni Miner de 8 milions d'euros, que és la que s'ha signat ara, després d'una signatura del protocol addicional entre el president Maragall i el ministre Montilla, ara amb aquests 8, el milió i mig que hi ha en el pressupost i la plurianualitat corresponent, el Govern de la Generalitat adjudicarà dins de l'any 2005 Guardiola, la Pobla de Lillet i Gombren - Campdevàrol, i tot el tram central, que naturalment és el més costós i el més complex, tindrà una previsió pressupostària per més endavant, un cop haguem completat aquesta primera fase.

El president

Gràcies. Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyor Nadal, li agraeixo la concreció amb la qual, doncs, m'ha respost la pregunta, i, en fi, això del «túnel de Toses» és un argot que fem servir, diguem-ho així, els del Ripollès, perquè fa molts anys que en parlem, d'aquest tema, no?

Bé, gràcies, doncs, i permeti'm, però, que li expressi la meua inquietud pel que fa al posicionament d'Iniciativa per Catalunya Verds respecte a les infraestructures del Ripollès. Iniciativa per Catalunya Verds del Ripollès ha expressat públicament el seu suport a la connexió del Ripollès i el Berguedà per Marolla i el seu posicionament en contra del túnel de Toses. Fins i tot hi ha hagut algun membre que està en contra del desdoblament de la C-17 o d'algun tram del desdoblament de la C-17. Em preocupa molt que no ens trobem en un cas semblant al del quart cinturó, que avui també s'ha esmentat en aquest plenari i que, per tant, Iniciativa per Catalunya Verds acabi bloquejant la construcció del túnel i algun tram de la C-17. Espero que hi estigui amatent.

Gràcies.

El president

Senyor conseller, té exactament nou segons. Vostè mateix.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

No em consta cap oposició en el Govern, que és la pregunta que vostè em feia abans. Vostè ara m'afegeix un nou element de preocupació. Li puc dir respecte a això que la C-17 es desdoblirà...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...un cop completada la informació pública que ara s'ha obert.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre quin percentatge del pressupost del Fons de cooperació local té previst reservar per a fomentar la constitució de comunitats de municipis (tram. 310-00158/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, molt honorable president. És una pregunta adreçada al conseller de Governació. En la mateixa formulació d'aquesta pregunta oral li vam presentar una pregunta per escrit, a què va donar resposta, em sembla recordar, el mes de maig. El fet que avui la reiteri és perquè, evidentment, no va donar satisfacció a la resposta que, en opinió d'aquesta diputada, doncs, s'esperava. És per això que li torno a formular la pregunta en el sentit mateix que està formulada en el text de què vostè disposa.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Joan Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, vostè demana el que té previst el Govern reservat per fomentar la constitució de comunitats de municipis. La resposta que li donem, com llavors, és que vostè sap que aquests fons, en tot cas, estan dintre dels fons de cooperació local, que aquests fons de cooperació local als ajuntaments es van incrementar el 2004 respecte al 2003 de manera significativa i ara s'han tornat a augmentar un 37 per cent. Per tant, un increment del 60 per cent respecte al 2003. Per tant, vol dir que hi ha molts més fons per a la cooperació supramunicipal i intermunicipal.

Dir-li també que això no està concretat en els pressupostos, perquè hi ha un acord unànim de la Comissió

de Govern Local, així com també una moció d'aquest mateix Parlament que ha donat l'increment substancial dels fons que destina la Generalitat a la cooperació local. Es revisarien aquests criteris i, de comú acord entre el Govern i la Comissió de Govern Local, es reformularien amb els nous increments que hi ha hagut.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula, per repreguntar, l'honorable senyora diputada.

La Sra. Cuenca i Valero

Sí, gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, vostè ho ha dit parcialment..., la meua resposta. Vostè em dona resposta amb una quantitat global, en la qual hi ha les entitats supramunicipals, els consells comarcals, però jo, concretament, li preguntava sobre les comunitats de municipis. Miri, això va ser una proposta, a iniciativa, diguem-ne, del tripartit, perquè eren els tres partits que avui formen el Govern, i anterior, la qual era la panacea de la resolució dels problemes de l'Administració local i, a més, la panacea també per resoldre els problemes dels consells comarcals, que segons el tripartit n'hi havia molts.

Finalment, Convergència va acceptar aquestes esmenes sobre les comunitats de municipis. Jo li preguntava què és el que fa el Govern ara per fomentar aquestes comunitats de municipis que havien de resoldre tots aquests problemes. Evidentment, Convergència i Unió no es va afegir a aquesta illusió tan gran que tenien tots tres partits, però vam comprendre que podria ser un altre instrument per fomentar l'agrupació per a un millor funcionament dels serveis dels municipis. Jo li preguntava pel foment. És important que hagin augmentat els fons, però jo li pregunto què fa el Govern per al foment. No ha fet absolutament res. I en això estem empatats, perquè vostès tenen un any de govern i nosaltres un altre sense haver-ho desenvolupat, però la qüestió que feia important la modificació de la Llei avui està sense desenvolupar. I, a més, una raó que fa més important que jo, a vostè, li formuli, honorable conseller, la pregunta: és si ara no ha de ser el Parlament de Catalunya per acord de tots, no ho sé, qui conegui quina és la distribució entre les agrupacions de municipis, entre les mancomunitats i entre les comunitats de municipis, m'ha de comprendre l'interès del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per conèixer, en primer lloc, la distribució, què fan per fomentar aquest instrument tan important, i sobretot més important quan ja no el coneixerem a través del Projecte de Llei de pressupostos...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cuenca i Valero

...sinó per un decret del Govern. Honorable conseller, m'agradaria que em parlés d'aquest impuls...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cuenca i Valero

...de la distribució i quantes comunitats de municipis han constituït mitjançant el foment que ha fet el Govern.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Governació.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Bé, moltes gràcies, senyor president. A hores d'ara, el 2004, cap municipi ha sol·licitat crear cap comunitat de municipis. Per tant, al Departament de Governació no li consta que se n'hagi creat cap. En tot cas, el Govern, dotant de més fons el Fons de Cooperació Local, dota també, perquè sap vostè que un percentatge d'aquests fons van a tots els sistemes de cooperació i de col·laboració supramunicipal i intermunicipal... Per tant, l'aposta decidida d'aquest Govern és que cada vegada es creïn més instruments dels que siguin consorcis, associacions, mancomunitats, comunitats, però sempre amb dues premisses: la primera, més eficiència en el servei públic al ciutadans, i la segona, respectar sempre l'autonomia local.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la suspensió de la constitució de les taules del tèxtil i de l'automòbil i la desaparició de la taula de l'electrònica (tram. 310-00161/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, president. Senyor conseller, quan aquesta pregunta es va formular, i per qüestions que ja hem tingut l'oportunitat moltes vegades de parlar-ne en la cambra, jo li demanava, de fet, quin era el desenllaç d'aquestes taules, tant la del tèxtil com la d'automoció, com la d'electrònica de consum, respecte a una eventual suspensió.

Això, naturalment, ha variat, i si, a vostè, no li sembla contraproductiu, aprofitaria l'oportunitat perquè vostè pogués explicar a la cambra en quin moment del seu desenvolupament es troben aquestes taules constituïdes pel Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor diputat. Suposo que la cambra deu entendre que, atesa la pertinença que tenim a diferents grups, pugui dir allò tan «manit»: «M'alegro molt que em faci aquesta pregunta», perquè el dia 10 de desembre van concloure els treballs dels grups de treball que s'havien formulat. Tenim un text que ha està sent en aquests moments sotmès a l'última verificació i que esperem que, atesa la redacció i la concreció que té, ens permeti concloure amb una signatura de totes les organitzacions que van signar el document del mes de febrer. És a dir, hem hagut de superar alguns problemes amb el funcionament, fruit de les discrepàncies que hi havia entre les representacions empresarials, però, finalment, el document del 10 de desembre crec que estarem en condicions que el signin tant Foment, com Pimec, com Comissions, com UGT, en totes i cada una de les taules que es van constituir el mes de febrer o que s'havien de constituir per anar treballant aquests grups respecte a això.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'honorable senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, de fet, jo crec que hauríem de tenir l'oportunitat –jo, de fet, li preguntava en quin estadi es trobaven els treballs de les comissions– de conèixer més detalladament, si a vostè li sembla oportú, més enllà de l'acord marc de competitivitat, els treballs de la Comissió. Ja tindrem l'oportunitat de parlar, quan convingui, respecte al desenvolupament de l'acord marc, i, probablement, en què finalment ha esdevingut aquella iniciativa del mes de febrer i en què finalment quedarà la signatura, probablement del mes de febrer o del mes de gener, quan vostès decideixin signar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Però jo tinc un altre interès en particular. U, veritablement va quedar constituïda i ha desenvolupat els seus treballs, la taula d'electrònica de consum? Sí o no? Dos, quantes de les conclusions treballades per la taula del tèxtil i per la taula de l'automoció formen part de l'acord marc de competitivitat? I tres, si, a vostè, li sembla bé, jo l'emplaço ara aquí directament a la cambra perquè nosaltres puguem conèixer les conclusions de les comissions en una compareixença seva en comissió.

Vostè deurà dir: «Home!, si veritablement les conclusions, finalment, formen part del treball de l'acord marc de competitivitat, quin sentit tindria?» Doncs un de molt important que sotmeto a la seva consideració, que és el següent: si veritablement treballem a fons en aquestes taules constituïdes i en l'informe que vostès diuen que han fet, més enllà del que recull l'acord marc de competitivitat, podem conèixer en detall quins problemes pot afrontar i de quina manera els pot afrontar tant el tèxtil com l'automoció, com l'electrònica de consum, si és que la taula es va constituir.

Per tant, m'agradaria, si, a vostè, li sembla oportú... Li avanço que l'emplaçarem de totes totes –desitjo que li sembli, a vostè, oportú, si no ho farem exactament igual– perquè presenti, més enllà de l'acord marc de competitivitat, les conclusions d'aquests tres treballs, d'aquestes eventuais comissions constituïdes pel Govern el mes de febrer inicialment.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor diputat, jo tinc aquí, a la meua mà, els documents i les conclusions dels agents socials, econòmics i del Govern sobre el sector tèxtil, l'electrònica de consum i l'automoció. Aquests documents, llevat que hi hagi alguna modificació, perquè sempre es pot produir, la previsió és que formin part de l'Acord per la internacionalització, la millor ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, i, per tant, esta inclosos dintre d'aquest.

És veritat que durant aquest període no tan sols n'hem estat parlant i fent grups de treball. Hem posat en marxa un pla d'ajut al tèxtil; hem posat en marxa uns plans d'ajuts a la innovació en el sector de l'automòbil, l'electrònica de consum i l'automoció per 12 milions d'euros, que atès tot el procés de concurrència competitiva ja s'ha aprovat la proposta que va fer la Comissió que va estar treballant tots els projectes i que suposarà una forta inversió sobre aquests sectors per millorar la seva capacitat de competir; s'ha millorat i s'ha orientat tot el tema de les actuacions de polítiques actives en aquests sectors, i allò que seran les conclusions l'any 2004 ja ho hem estat fent, s'inclourà dintre de l'Acord per la internacionalització, la millora de la competitivitat i de l'ocupació de l'economia catalana, i, fruit d'aquest tema, en qualsevol moment, quan estigui signat, no tindrem cap problema a continuar explicant-lo, perquè crec que serà un acord...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...positiu per a l'economia catalana.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els edificis judicials de la comarca del Barcelonès (tram. 310-00224/07)

Finalment, la darrera pregunta a substanciar seria la presentada per la diputada Manuela de Madre respecte als edificis judicials de la comarca del Barcelonès. Té la paraula la diputada.

La Sra. de Madre Ortega

Sí, gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè té una responsabilitat molt alta com a conseller de Justícia d'aquest Govern, perquè el concepte de justícia és molt ampli, és a l'infinit, no? Mai trobarem que la justícia està prou bé o l'impartiment de la justícia sigui el just o equitatiu que ens agradaria que fos.

És cert també que a vegades, doncs, els diputats o la gent que té responsabilitats locals no urgeix amb la suficient potser urgència, doncs, la renovació, l'ampliació o la construcció d'edificis judicials, perquè potser pensem que altres prioritats són primeres.

Jo li voldria preguntar, senyor conseller..., perquè sé que si el contingut és important el continent també ho és molt, perquè allà hi treballen persones, allà s'ha d'impartir això tan noble de la justícia, allà, doncs, hi van els ciutadans, molts, molts més dels que podem pensar, que passen pels edificis judicials, i, per tant, la dignificació dels edificis també ajuda no només a la dignificació de la justícia, sinó de les ciutats, dels seus barris, i a la dignificació mateixa de la ciutadania que, per una qüestió o altra, ha de passar per aquí. És per aquest motiu que li vull preguntar, senyor conseller, quines són les previsions de la seva conselleria pel que fa als edificis judicials de la comarca del Barcelonès? I si em permet la llicència local, li diria i li preguntaria quina és la previsió pel que fa a la ciutat de Santa Coloma de Gramenet.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per donar resposta a la pregunta formulada, té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, president. Il·lustre diputada, la responsabilitat de tenir un departament que es denomina amb el nom d'una virtut és realment compromesa, perquè mai estem a l'alçada de la pràctica de la virtut.

El Govern, el Govern, a proposta del Departament, va aprovar un pla d'inversions que contempla la substitució d'edificis judicials en el conjunt de Catalunya, a més de l'ampliació i de la remodelació d'altres, i amb aquest Pla d'inversions es volen resoldre deficiències d'equipaments judicials del país, que són, com vostè deia molt bé, un entrebanc per a prestar millor el servei públic de l'Administració de la justícia.

Entre aquests edificis, i pel que fa al Barcelonès, en una primera fase es troben els de Santa Coloma i Badalona, sense comptar la ciutat judicial de Barcelona i l'Hospitalet.

Com vostè sap, el Govern anterior va convocar concursos en l'últim tram de la seva gestió, concursos que van ser declarats deserts en el seu moment. Més en concret, al Barcelonès, pel que fa a Badalona, estem a l'espera de la cessió de solar per part de l'Ajuntament, i, immediatament, procediríem a la realització del projecte i al concurs.

Pel que fa a Santa Coloma, s'ha hagut de revisar el plec de condicions del concurs per fer-lo més favorable a l'interès públic del que s'havia proposat en l'etapa anterior. El Govern va aprovar ja la convocatòria del concurs el dia 26 d'octubre passat, i puc anunciar que les pliques s'obriran a primers de gener, un cop s'hauran esgotat els terminis i els tràmits adequats.

És un edifici que es construirà en un solar ubicat..., en un solar cedit per l'Ajuntament –al qual hem d'agrair, com en el cas d'altres ajuntaments, la seva col·laboració–; constarà d'uns vuit mil metres quadrats, que són suficients per als sis jutjats actuals i per a una possible ampliació d'òrgans judicials, juntament també amb les dependències del Registre Civil i altres serveis. I la durada prevista de l'obra és d'uns vint mesos. Tot i així, vostè sap que les obres comencen en una data fixa però no se sap quan s'acaben massa bé.

Amb aquestes noves instal·lacions, els jutjats de Santa Coloma podran prestar un servei amb millors condicions que fins ara. Les instal·lacions no són suficients, perquè el bon servei depèn també d'altres coses, però són una condició necessària, i confiem tots que podran acollir adequadament els usuaris i donar condicions laborals més favorables també als treballadors, que hi passen moltes hores.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Vol repreguntar, senyora diputada? (*Pausa.*) Doncs, moltes gràcies.

Havent esgotat el temps fixat per a l'hora de preguntes, reprendrem el debat del Projecte de Llei de pressupostos per a l'exercici del 2005.

Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005
(tram. 200-00012/07) (continuació)

Correspon ara iniciar el bloc d'esmenes agrupades dins del concepte d'«Economia productiva».

Té la paraula per defensar les esmenes del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor vicepresident. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per a la defensa de les esmenes que dintre del bloc d'«Economia productiva» fan referència a diversos aspectes, al que ja s'ha esmentat, a l'acord estratègic per a la competitivitat de l'economia catalana, a l'àmbit tecnològic i de les telecomunicacions, a l'àmbit energètic, i, finalment, dues esmenes adreçades també a l'àmbit rural; mentre que les esmenes que fan referència a comerç, consum i turisme seran defensades, en aquest mateix torn, pel diputat del nostre Grup senyor Josep Llobet.

Començaré per l'esmena número 96, que fa referència a l'acord estratègic per la competitivitat de l'economia catalana i que el que pretén és capgirar la situació que mostren els seus pressupostos, els pressupostos del Go-

vern, que és passar de no contemplar recursos per a accions en el marc de l'acord esmentat a contemplar-ne.

En aquest sentit creiem que l'acceptació d'aquesta esmena per part dels grups que donen suport al Govern serviria també per demostrar que l'acord estratègic no va ser fruit d'una determinada situació d'alarma social per unes deslocalitzacions, sinó que hi ha, efectivament, una voluntat real per part del Govern de treballar en les línies que marca l'acord estratègic i que està en vies de desenvolupament.

Les esmenes que fan referència a l'àmbit tecnològic i de les telecomunicacions són les 97, 98, 102, 103, 104, 105, 106, 107 i 109. La número 97 pretén reflectir la importància dels centres tecnològics en el teixit productiu català, fruit del convenciment del paper que juguen en la innovació industrial, però també fruit de les conclusions de l'estudi del Centre d'Economia Industrial que posa en evidència la importància dels centres tecnològics; importància que, com ja havíem dit en la defensa de l'esmena a la totalitat de la secció pressupostària corresponent, no veiem reflectida en aquests pressupostos.

El suport als sectors de les telecomunicacions i noves tecnologies, el suport al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, el suport al Pla director d'infraestructures de telecomunicacions, la realització d'una prova pilot d'infraestructura comuna de telecomunicacions pública, que ja va ser admesa en una proposició no de llei presentada per aquest mateix diputat en la Comissió corresponent i que va ser aprovada; la consideració de sector estratègic del sector de les tecnologies de la informació i de la comunicació per al desenvolupament del teixit industrial; la formació de treballadores i treballadors en l'ús de les noves tecnologies..., aquests són els objectius de gran part de les esmenes que estem debatent.

Les esmenes 104 i 105 tenen per objecte la universalització del servei de televisió pública. I és que per un costat tot sovint estem parlant de l'impuls de la televisió i la ràdio digitals, però mentrestant hi ha encara ciutadans de Catalunya que avui no veuen la televisió analògica.

I aquest és el sentit i l'objecte d'aquestes esmenes 104 i 105. La primera, amb referència a la televisió i la ràdio digitals, on el problema per a la seva implantació – i ho discutíem darrerament en la comissió també corresponent – no està només en el costat dels receptors, tot i la publicitat governativa en el sentit que els usuaris adquireixin receptors amb descodificadors digitals, sinó que una bona part del territori no disposa encara de cobertura digital. I, per tant, per més que els ciutadans de Catalunya adquireixin receptors amb descodificadors digitals no els serviran absolutament per a re, simplement perquè no tenen el senyal.

La segona de les esmenes diria que és més urgent encara, si pot ser; està simplement destinada a facilitar cobertura analògica, cobertura de senyal analògic a aquells indrets de Catalunya, que encara n'hi han i segurament massa, en què encara no veuen la televisió pública actualment. És una qüestió d'equilibri territorial, és una qüestió de cohesió territorial.

Pel que fa a l'àmbit energètic, hem presentat tres esmenes. La 99, per tal de continuar amb les polítiques de soterrar o desplaçar línies elèctriques que transcorren per zones densament poblades; la 100, per prioritzar de forma més intensiva l'ús de les energies renovables, i la 101 per donar un impuls important al Pla d'electrificació rural, també com a element d'equilibri territorial.

Finalment, dues esmenes: la 108, que requereix la presentació del projecte de llei sobre contractes de conreu, i la 107, que torna a tenir per objecte la cohesió territorial, en aquest cas apostant pel suport a les famílies rurals, garantint-ne l'accés als serveis assistencials i la conciliació de la vida laboral i familiar.

Senyor president, cediria ara la paraula al diputat senyor Josep Llobet, per acabar la defensa de les esmenes.

El vicepresident segon

Moltes gràcies. Doncs, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Jo defensaré les esmenes que hem presentat en relació amb la conselleria de Comerç, Consum i Turisme, com ja vaig fer quan vaig defensar l'esmena a la totalitat que el nostre Grup va presentar al dit Departament.

Efectivament, són unes esmenes..., per exemple, la de consum, amb la qual, evidentment, el que demanem és un increment de la partida pressupostària envers els ajuts als consells comarcals i als ajuntaments en relació amb la política de consum, sobretot tenint en compte que és l'Administració més propera, són les administracions més properes, i, efectivament, els ciutadans, és a la primera Administració a què es dirigeixen, i, per tant, hem de fomentar que tinguin unes bones eines al seu abast. I així, amb aquesta dinàmica, també vam entrar en la Llei de..., quan es va aprovar al passat Ple, al darrer Ple, la Llei de l'Agència Catalana de Consum; també vam tindre una esmena viva..., o un parell d'esmenes vives, amb les quals nosaltres demanàvem una major descentralització envers les corporacions locals, entenent que, efectivament, són, en base ja a les seves pròpies competències, l'eina que millor pot utilitzar el ciutadà a l'hora de fer la seva reclamació en matèria de consum, i més ara, tenint les festes nadalenques, amb el gran consum que hi ha.

En relació al turisme, una sèrie d'esmenes en les quals, efectivament, n'hi ha una que fins i tot vam interpel·lar l'honorable conseller, l'anterior conseller senyor Esteve, el Pere Esteve, amb el qual enraonàvem que havíem de fomentar i augmentar les partides envers els plans d'excel·lència i de dinamització turística.

Efectivament, és una eina fonamental que tenim, i que veiem com any rere any els governs de la Generalitat, doncs, no hi donen impuls, i tampoc, en aquest cas, el Govern de l'Estat no ha fet un impuls important, en relació a la seva quantificació, envers els plans d'excel·lència. Nosaltres també demanem..., i creiem que això va ser una de les conclusions que hi va haver en el congrés de turisme, que és una eina fonamental.

I també una eina que hem d'impulsar és, per exemple, el Copca: millorar el seu funcionament, millorar el seu abast. I hem d'intentar, sobretot, treballar en la promoció de les empreses catalanes a l'exterior i no tant entrar..., com vam fer l'altre dia..., que vam comentar..., quan l'esmena a la totalitat..., aquestes plataformes, sinó que el que hem de fer és fomentar i donar a conèixer els nostres productes a l'exterior.

També hi ha una altra esmena que va en la millora de la formació a nivell d'establiments turístics i comercials. També creiem que va ser una de les conclusions importants del congrés de turisme, en el qual es demanava que, efectivament, es fes un esforç molt important en formació, i és un ajut per part de l'Administració a dignificar les tasques que es fan, tant des d'establiments turístics, com comercials.

També l'aplicació..., una altra esmena que va dirigida a un increment en els pressupostos de l'aplicació de la LIIAA, uns ajuts a la millora, a la qualitat i més recursos. Tenim l'oportunitat durant aquests propers anys perquè, efectivament, els establiments, sobretot turístics, i comercials, i industrials, s'adaptin a aquesta Llei, que jo crec que vam aprovar per unanimitat. Però necessitem un gran esforç per part de l'Administració, un gran esforç, que crec que de moment no s'està produint, en el treball d'adequació d'una normativa de qualitat per a aquestes empreses.

Ja vam enraonar..., i així també li vam expressar la nostra preocupació envers la nova política de l'aigua, la qual, el sector turístic, pot afectar, sobretot en el tema de la innivació, el sector de l'esquí, al qual es gravarà el simple efecte d'utilitzar l'aigua per produir neu i, alhora, doncs, produir riquesa al nostre país. Creiem que aquesta política l'únic que fa és perjudicar d'una forma notable les nostres empreses, el nostre turisme, com pot ser el turisme de la neu.

Amb relació al comerç –i vaig de pressa perquè queda poc temps–, nosaltres demanem ajuts, perquè crec que és el més important, ajuts a la renovació dels establiments comercials, sobretot en aquelles localitats amb eix comercial, amb més de cinc mil..., o que siguin capitals de comarca, que diem, efectivament, que això d'anar amb el nou pla de dinamització comercial, que demanem que durant l'any que ve es pugui presentar, amb el qual, dintre d'aquest mateix pla, fomentem l'associacionisme, que jo crec que és un dels aspectes fonamentals que tenim en el nostre país.

I després, ja per finalitzar, tenim una esmena, que es veu que no hi donaran suport, en aquest cas, els diferents partits que donen suport al Govern, que és una millor relació que hi ha entre les mateixes llotges que hi han a Catalunya per a la pròpia comercialització dels productes que es produeixen, que es fan aquí, a Catalunya.

I llavors demanem als partits que donen suport al Govern que canviïn d'actitud, que no facin el mateix que van fer en el seu moment en la Comissió d'hisenda, i donin suport a aquelles esmenes que creiem que són per millorar el pressupost presentat per l'equip de govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar les esmenes reservades per part del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Bé, reprenem, senyor president, senyores i senyors diputats..., reprenem entusiàsticament aquest debat de pressupostos.

En el bloc d'«Economia productiva», tenim cinc esmenes, des de Convergència i Unió, que ens pertoca defensar, que, conjuntament amb les esmenes que ja van decaure en el si de la Comissió, amb relació a altes i baixes estrictament del pressupost, configuraven un autèntic plantejament del que entenem nosaltres que és economia productiva i algunes de les mesures que requereix, per entendre'ns, l'economia catalana.

Bé, n'hi ha cinc, diferents, algunes fins i tot de molt concretes, que no m'hi estendré gaire exposant-les..., que, a part de les cinc, voldria poder fer una consideració general.

N'hi ha dues, concretament la 123 i la 125, que fan referència a quelcom que nosaltres hem aplaudit des del primer dia; des del primer dia hem aplaudit, des de Convergència i Unió, l'acord, aquest acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. L'hem vingut aplaudint. Fins i tot vam demanar, sense gens d'èxit, tot pensant, doncs, que havíem sigut gent que havíem portat econòmicament el país endavant durant els darrers vint-i-tres anys, pensàvem que formant-ne part nosaltres, també hauríem ajudat al fet que aquest acord hagués pres cos amb més rapidesa del que ho està prenent.

Ha passat un any. No s'ha signat res. El conseller ens ha..., bé, mig ens insinuava que potser al mes de febrer, al mes de gener, se signarà alguna cosa concreta; però, en tot cas, hi ha dues esmenes de cara al desplegament d'aquest acord: una, que és la 123, que, sempre amb aquesta valoració positiva que fem, demanem a les taules del tèxtil, com feia ara referència el diputat Fernández Teixidó, de l'automoció i la de l'electrònica del consum es puguin dotar econòmicament, per deixar de ser fum, bones paraules, i per si és cert, doncs, que el conseller té aquests, ja, documents i conclusions que poden prendre cos al principi de l'any 2005, que això estigui dotat amb els diners suficients com per a empènyer-ho endavant.

Paral·lelament, també, a aquesta mateixa esmena hi ha la necessitat d'empènyer el Pla d'innovació 2005-2008. Se'ns en parla molt. El Pla d'innovació vigent s'esgota –s'esgota. És un pla que es va encunyar sota la nostra responsabilitat en el Govern. N'estem satisfets, n'estem contents, però desconexem absolutament sobre quin pla d'innovació es vol continuar liderant l'economia productiva de Catalunya durant els propers, per entendre'ns, tres anys.

També, al voltant de l'acord, la necessitat sota el prisma del reequilibri territorial. Crec que hi han prou diputats i diputades d'aquest Ple implicats, per exemple,

en el Lluçanès, com perquè això continuï sent fum –fum.

O la taula territorial de reindustrialització de les terres de Lleida, que continua sent fum i senzillament no s'ha reobert; o no n'hi ha prou –i ja sé que el president Maragall ho fa, però no n'hi ha prou– a anar fent visites a l'Anoia, sinó que s'ha de concretar amb quelcom més: a l'Anoia, a l'Ebre, a les valls del Ter, al Lluçanès i a les terres de Lleida. La necessitat de dotar amb una finalitat de reequilibri territorial i, sobretot, de poder actuar, com a mesura de xoc, amb aquells treballadors i treballadores que es veuen afectats pels tancaments industrials i empresarials en aquestes comarques.

És amb aquest objectiu i amb aquesta intenció que es plantegen aquestes dues esmenes clares al voltant de l'acord.

N'hi ha una que es ven per si sola, no em fa falta argumentar-la gaire: amb quin argument vostès em diran que no cal acceptar l'esmena número 124 amb relació a la necessitat del traspass dels diners del Forcem, després de quatre sentències del Tribunal Constitucional que diuen que els 120 milions d'euros els ha de gestionar el Govern de Catalunya? Esmena 124. M'agradarà sentir-ho –m'agradarà sentir-ho. Vostès deuen renunciar senzillament, no només als calés, sinó a les competències.

Una altra esmena, molt més concreta, fa referència a quelcom que fins i tot ha estat unànimement aplaudit en el si d'aquest Ple, no fa molt, en aquest Parlament, aprovant, pràcticament per unanimitat i amb algunes esmenes a instàncies de Convergència i Unió, una llei de comerç.

Hi ha una esmena que dius: «Molt bé. El comerç, però, a la ciutat de Barcelona no funciona prou bé.» I no funciona prou bé en part, i un dels principals actors en aquest cas, perjudicials per al comerç és l'Ajuntament de Barcelona. Molt bé, suplantem-lo: actuem directament sobre els mercats municipals, sobretot, recollint, senzillament l'esperit d'un acord i d'un consens que es va produir al voltant de la Llei de comerç, i que ja en la Comissió va quedar caigut..., la voluntat, per entendre'ns, dels plans de dinamització del comerç al voltant de les corporacions locals que es veuen disminuïts, o el Pla de dinamització, en global, on senzillament queden congelats aquests 12 milions d'euros. Bé. Al voltant d'això, al voltant del consens que poc o molt es va generar amb la Llei de comerç, els voldríem fer avinent que és necessari fer quelcom més, no n'hi ha prou a fer lleis, no ho entendrà ningú del comerç que només fem lleis.

Hi ha una cinquena esmena, que és allò que alguns acusaven: «Això és una pluja fina.» Bé. Sí, nosaltres som especialistes en pluja fina. La pluja fina que fa créixer les coses, i, en aquest cas, el món de l'agricultura. Agricultura entesa com quelcom que ens cal rejuvenir des del seu aspecte més humà, per entendre'ns. Ja s'hi incorpora un cert jovent. Aproximadament, en la nostra època, com a mínim, s'incorporaven unes cinc-centes persones joves a l'any al món de l'agricultura. Però és veritat que no és tan senzill el procés global de rejuveniment del món agrari.

Suggeríem i suggerim una esmena, que decaurà –n'estem segurs que decaurà–, que és que durant l'any 2005, potser, si poguéssim empènyer un programa de suport a les rendes dels agricultors, de les rendes dels agricultors jubilats, sempre a canvi que aquests cedissin les seves explotacions a aquells altres agricultors que estan en actiu.

Bé. Són cinc esmenes molt concretes: dues amb referència a l'acord, una amb referència a quelcom inexcusable, que és la formació contínua dels treballadors i treballadores de Catalunya, una amb relació al món del comerç, una amb relació al món agrari o la necessitat del rejuveniment del món agrari.

Quan algú es titlla, i ja ha passat un any, doncs, de Govern progressista, algunes d'aquestes mesures les hauria de tenir presents o, com a mínim, escoltar. I, en tot cas, dialogar. I jo fins i tot suggeriria, si fes falta, transaccionar, i alguna fins i tot acceptar. Però això no passa –això no passa. Nosaltres ja sabem d'avantsala, ara mateix ja sabem que vostès ens rebutjaran totes cinc esmenes, com ens van fer ja en la Comissió. I amb quins arguments ho faran?

Francament, no ho poden fer sota l'argument que els treballadors estan prou ben formats i que tenim prou recursos. No ho poden fer, ni ho podran fer sota l'argument que, bé, és que hi ha una negociació amb l'Estat. No hi ha negociació amb l'Estat que valgui amb quatre sentències del Tribunal constitucional que ens avalen –quatre.

No ho podran fer sota l'excusa..., perquè sé que alguns partits de la cambra, i, en aquest cas, del Govern, estan absolutament d'acord amb aquesta posició, també nostra, de Convergència i Unió, amb relació al fet que algunes de les taules sectorials territorials –algunes de les taules territorials–, en virtut de la necessitat de reequilibri territorial, són precisament això: un foment de l'equilibri territorial. És aquí, per tant, on ens trobaríem alguns dels partits del Govern, on necessàriament també ens donarien suport i acceptarien aquesta esmena.

Tampoc ens podrien argumentar, vostès, que l'economia productiva no forma part de la necessitat de les coses fonamentals que cal empènyer des del Govern. No ens ho dirien, ni un exemple molt clar. I hem aplaudit, i, ho repeteixo –l'hem aplaudit–, malgrat que no s'ha concretat en res després d'un any, la necessitat d'empènyer una economia productiva, i l'acord en podria haver estat un gran instrument.

El món del comerç, vostès no em podran replicar que no hi ha acord. La prova clara que va haver-hi acord va ser la darrera Llei, o la necessitat, com ja els he dit abans, compartida per molts de vostès, i alguns de vostès fins i tot m'ho han dit en privat, de la necessitat de rejuvenir el sector agrari.

Vostès tot això ho rebutjaran. Jo ja ho sé d'entrada, ja ho rebutjaran. I, bé, em podrien donar segurament alguns arguments i alguns me'ls acabaran donant. N'hi ha un, en tot cas, ja em refereixo estrictament als diputats de Convergència i Unió, un argument que no ens donaran, que no ens el poden donar perquè no és estètic: hi ha un argument que no ens poden donar perquè no és estètic, i no és de rebut, però és la raó real per la

qual es poden tombar, parlant clar, 1.145 esmenes, pràcticament, sense ni llegir-se-les. Hi ha un fonament i una raó molt contundent i molt clara.

El desgavell intern, les desavinences internes, les contradiccions internes, les problemàtiques internes entre els tres grups que formen part del Govern són tan grans... –tan grans, tan grans–, i per mostra, els que estem fora, només en veiem les disputes conseller Huguet, conseller Castells, eh? O els posicionaments clars d'un conseller que diu que sí que farà el quart cinturó i d'altres que diuen que no; d'alguns que insinuen que potser sí que hi haurà línia elèctrica Sentmenat - Bescanó - Baixas, i d'altres que diuen que de cap manera.

Desavinences... Escoltin: Bracons i mil més. I això de Bracons i mil més no ho he encunyat jo, ho han encunyat els mitjans, ja, ara. Un govern farcit de contradiccions; farcit de problemàtiques internes, que actua segurament per necessitat vital de preservar-se en el poder amb un argument: no es pot acceptar cap esmena de l'oposició. Senzill, contundent, el país hi surt perdent, però és la forma de blindar-se davant de qual-sevol esquerra que es pugui produir davant dels tres grups, davant de la, per entendre'ns, deslleialtat que es podria produir en algun dels tres grups si algun procés d'esmena, esmenat o no esmenat, pogués prosperar. Aquesta és la raó fonamental que tots, la gent de Convergència i Unió, sabem que és la fonamental per la qual se'ns tomben, no només aquestes 5 esmenes, sinó les 1.145 esmenes.

No es pot acceptar cap esmena, en tant que afectaria la possible deslleialtat entre membres del Govern, en tant que aquest està farcit de desavinences, contradiccions, problemàtiques, i, finalment, manca de model i manca de projecte.

Bé. Nosaltres fem l'exercici de pensar-ho. Ens apassiona. Ho continuarem fent. Mil cent quaranta-cinc han estat per a l'any 2005. En farem tantes i tantes més per als propers anys, les continuarem defensant amb el mateix entusiasme, i el que ens agradaria poder trobar de vostès és la voluntat de pensar una miqueta més en el país...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...i de pensar... –acabo senyor president–, i deixar de pensar, per entendre'ns, en allò que els pogués acabar generant a vostès esquerdes internes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, toca respondre a les esmenes a l'articulat del bloc

6. Això que n'anomenem «Economia productiva»: 5 de Convergència i Unió, 24 del Partit Popular... Esmenes i bloc, el qual té a veure amb coses molt importants, de canvis substantius que estan produint-se en l'economia, en la situació dels treballadors i de les treballadores, en la realitat d'una globalització que ens afecta en moltes de les coses que vostès han plantejat –noves tecnologies, teixit industrial, turisme, món rural, internacionalització, comerç, formació, infraestructures– i tot un ventall de realitats que fan propostes, n'han fet; en tot cas, des d'una reflexió de projecte, com bé deia al final el senyor Pujol. I nosaltres, i no és cap sorpresa, ni per al Partit Popular ni per a Convergència i Unió, les rebutjarem.

I les rebutjarem perquè hi ha unes prioritats polítiques diferents a les que vostès representaven, amb una sol·l·licitud contrastada que no vol dir continuisme, perquè si en algun moment hi ha fum és perquè vostès han fet cendres. Vostès han fet foc. I ens han deixat el fum per intentar esvair un futur d'una situació economicoproductiva, com a mínim, complexa, difícil.

I, home, està bé que vostè, senyor Pujol, doncs, faci referència a l'estètica, no?, però també faci-ho a l'ètica, perquè jo no li poso en dubte que vostès s'hauran llegit els pressupostos. No posi en dubte que nosaltres ens hem llegit les esmenes. Per tant, com a mínim, no ho posi en dubte; si ho posa en dubte és estètica i és ètica la resposta que els donem.

I, per altra banda, jo em quedo amb el pluralisme del nostre Govern, i no amb allò que vostè coneix bé del «no toca». A vostès els passava el «no toca». Nosaltres governem des del pluralisme, i ens posem d'acord per poder avançar en aquest projecte d'esquerres i catalanista que fa un any just ha començat.

Per tant, hi han prioritats polítiques diferents. Hi ha una realitat que vostès han anat fent esment, tant el Partit Popular com Convergència i Unió, que sí que estan contemplades i estan dotades. No torno a posar en dubte la seva capacitat ètica i estètica d'haver-se llegit els documents. I, en tot cas, n'hi ha d'altres que ja estan en previsió en aquesta legislatura.

I, per altra banda, hi han també reptes, no?, que ens plantejem des de l'esquerra que representem: aquesta visió de la globalització com ens afecta, no només a la realitat empresarial, que és obvi, sinó també al territori i a les persones. Per tant, tenim una visió diferent del que vostès n'anomenen «competitivitat», que sempre ho miren d'una manera..., de manera esbiaixada. Per tant, per prioritats polítiques, perquè està present i potser no s'ho han mirat bé, i perquè tenim una visió diferent dels efectes de la globalització, doncs, els rebutjarem aquestes esmenes.

Entrant, per alguns blocs, m'hi referiré en general i a algun en concret per poder, doncs, posar exemple a aquestes tres qüestions del perquè el rebuig des dels grups que donem suport al Govern.

Bé. Noves tecnologies i innovació: és una prioritat d'aquest Govern. Ho hem dit en altres moments, que hi ha coincidència, que ho hem debatut tant en la Comissió com en aquest Ple. I, en aquest cas, doncs, el Govern està donant resposta a aquestes necessitats de canvis

estructurals, xarxes previstes de centres tecnològics i d'impuls de sectors estratègics; el Cidem n'és un exemple, la dotació per a l'any 2005, i la lògica en què insistia el senyor Pujol de la innovació, del Pla d'innovació 2005-2008, el tema del Cidem, li ho repeteixo, les taules sectorials –abans ha contestat el conseller–, però vostès amb aquesta lògica de fum i cendres que li dèiem abans, sempre estan mirant els efectes i no les causes, i moltes de les causes d'aquestes taules sectorials era per la seva política –era per la seva política.

I nosaltres hem tingut que entomar les conseqüències d'unes polítiques que: Valor afegit? Secundari. Competitivitat? Parcial. Costos d'innovació? El més antic del món: baixos salaris, precarietat, economia submergida i poca qualificació. Aquesta era la seva innovació. Això és el més vell de la innovació. I també és vell de la innovació el que ens proposa el Partit Popular: nous incentius fiscals. No, no..., incentius fiscals era una lògica conservadora. És la que proposen vostès. Nosaltres diem: més ajuts a la informació, més ajuts a la innovació, més ajuts a la competitivitat; però amb aquesta visió global, pensant en les empreses, en el territori i en els treballadors i les treballadores, sinó la innovació sempre ve a factor afegit: això no funciona, plans de xoc..., però això són conseqüències de polítiques que vostès han desenvolupat.

Qui governava anteriorment? Hi havien uns responsables que es deien Convergència i Unió i, en els últims vuit anys, amb el suport del Partit Popular.

Internacionalització, deia, el Partit Popular. Bé, un creixement del Copca de quasi un 20 per cent, o no?, quasi un 20 per cent respecte a la situació d'altres pressupostos que vostès van acompanyar, però amb una cosa que també acompanyarà, i és que aquest Govern té la voluntat... Igual que tindrà més dificultats a l'hora de signar expedients de regulació d'ocupació, perquè caldrà posar al costat un pla social, que això es va aprovar pel Departament fa pocs dies, també tenim la voluntat que les empreses, quan tenen projecció internacional, tinguin un pla al costat de responsabilitat social. Perquè, si no, el que avui serveix per aquí..., són països del Tercer Món, països empobrits, o ara, amb l'ampliació de la Unió Europea..., qui paga els plats d'una voluntat de màxim benefici..., com havien fet anteriorment aquí algunes empreses, algunes multinacionals.

Projecció internacional, sí, però també responsabilitat social de les empreses. És una lògica diferent de les seves; és normal que diguin que no, si és una lògica diferent de les seves. Per això no els ho podem votar; no és per un problema de diàleg: és per un problema de models, de conceptes i de prioritats.

No s'hi ha referit cap dels dos, ni del Partit Popular ni de Convergència i Unió, que han intervingut: Servei d'Ocupació de Catalunya, un increment del 230 per cent. Això és secundari, no és important –no és important! Economia social, un 19 per cent de creixement. (Pausa.) No, perquè també van votar l'esmena a la totalitat, i això estava contemplat, però com que això és secundari –com que això és secundari–, doncs, és una cosa menor. D'això, segurament, se'n preocuparan els sindicats o aquells que diuen que representem els sectors d'esquerres i progressistes d'aquest país.

Tema de formació contínua. Estic d'acord amb el senyor Pujol. I no és un problema només de dir que ho volem, quatre sentències... Però el Govern el que està fent..., doncs, per les peles i perquè té voluntat que això pugui tenir, doncs, una plasmació..., que sap que no depèn exclusivament del Govern de Catalunya. I en això tenim una gran coincidència –n'estic convençut– la majoria dels grups de la cambra.

Món rural. Bé, el Partit Popular fa una esmena per incrementar..., per dotar un pla d'electrificació rural de Catalunya. Bé, sap quan ha crescut –quan ha crescut– des del 2003 fins aquí? El 70 per cent. I estem parlant ja del segle XXI i encara estem parlant que a llocs de Catalunya no hi arriba la telefonia, estan mal dotats des del punt de vista de l'electrificació i hi han problemes, com deien també vostès, en alguns temes de la televisió o la ràdio.

Però això és el fum que deia abans el senyor Pujol. És responsabilitat d'aquest Govern exclusivament? No. De l'any 2003 a l'any 2004, ha crescut el 70 per cent; estem en aquest moment parlant de 4 milions d'euros en aquest Pla d'electrificació rural de Catalunya, que hi és, mirin-se bé els papers, hi és. I el 2002 i el 2001, qui va votar els anteriors pressupostos? Vostès no, potser perquè no hi eren, però el seu partit sí –però el seu partit sí. Per tant, igual ho estan, de mal electrificades, algunes zones rurals, però ara, com que estan a l'oposició, diuen: «Aquests que ho facin, perquè és la seva responsabilitat.» Ho fem dotant un 70 per cent més els plans d'electrificació rural de Catalunya.

I la Llei de contracte de conreus. No es preocupi que, en sis mesos, segons la conselleria d'Agricultura, tindrem la discussió aquí, en aquest Parlament.

I per últim, senyor Pujol, en el tema dels mercats municipals, li vaig contestar també en l'últim debat de pressupostos. Vostè diu que cal un pla d'adequació dels mercats municipals. I, en tot cas, recordar-li que la competència és una competència municipal, i no sigui cas que aquesta competència municipal li servís..., el que avui diu un diari aquí, a Barcelona, que el senyor Trias proposa privatitzar Mercabarna, que potser aquests recursos servien per dotar millor els mercats municipals de Barcelona.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Anem a iniciar ara el torn de les esmenes reservades dins del capítol de «Política social». Per fer les esmenes presentades pel Grup Popular o reservades pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

(Pausa.)

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Si el senyor López... –ah, està aquí, l'estava buscant, és que no el veia, disculpi–, ens partirem el temps: jo faré una part d'explicació i quedaran uns minuts per a les esmenes vives de l'àm-

bit d'ensenyament, que farà el senyor Rafa López, que és un expert en la matèria, com tots vostès saben.

El Grup Parlamentari Popular manté quaranta-una esmenes vives en l'àmbit de política social més tres en l'àmbit d'ensenyament. És una xifra important, perquè també és un paquet de més d'un terç del pressupost –estem parlant només en salut de 6.500 milions d'euros per enguany–, i a més a més, són un petit botó de mostra de tot el paquet immens d'esmenes que hi ha hagut en l'àmbit previ, les esmenes presentades que s'haurien hagut de discutir en comissió, i que no vull entrar en si se les han llegit els uns o els altres, o no. Jo en principi crec en la bondat de tothom i en la bona fe de les parts, però permetin-me que els recomani una relectura, perquè la relectura d'aquestes esmenes posa de manifest quines són les mancances que sobretot en matèria d'atenció primària i en matèria d'atenció socio-assistencial i psiquiàtrica, que representen una quarta part d'aquests 6.500 milions d'euros de pressupost, tenim en aquests moments en el país. I totes aquestes mancances són mancances que en essència surten del món local i surten del món associatiu.

I jo lamento moltíssim, per tant, que no hi hagi hagut per part seva, com a mínim, un esperit més obert de poder-nos argumentar el perquè del no de cada una d'aquestes esmenes. Crec sincerament que no el Grup Parlamentari Popular, sinó que els demandants, els plens municipals i les entitats, que també els ho han reclamat a vostès com a grups que donen recolzament al Govern, mereixien el respecte, l'atenció i la consideració; una resposta a una feina feta que no han rebut –nosaltres òbviament no i ells tampoc.

Crec que qüestions com la creació d'indicadors de renda bàsica per a l'àmbit de benestar; la potenciació de la prevenció de riscos en el camp de les pimes, que és un gran oblidat, en l'àmbit de treball; el recolzament a programes d'adopció internacional, en l'àmbit de benestar; la reducció a setze mesos..., a menys de setze mesos de les llistes d'espera per a la implantació de pròtesis de genoll, en l'àmbit de salut; els programes per a emprenedors, en l'àmbit de treball; el recolzament a empreses d'inserció sociolaboral, que són les esmenes 155 a 159; l'increment d'ajudes a famílies amb fills, camp en què que vostès no han fet re més que seguir aplicant, sense aplicar ni tan sols l'IPC, el que ja havien fet en el seu moment Convergència i el PP, o la creació del consorci de serveis socials de la ciutat de Barcelona eren esmenes que mereixien en el seu tràmit de comissió major atenció i interès, no ja d'aprovació, sinó de discussió de la que ens han donat fins ara.

Arribem en aquest punt a un moment, en el camp de salut, clau. Quan es torni a començar aquest període de sessions, tindrem sobre la taula les conclusions de la comissió d'experts, i, per tant, ja no valdran més excuses ni dilacions. Arribem a un moment clau en l'àmbit de benestar i família, perquè el desenvolupament de la Llei de serveis socials tampoc els permetrà a vostès tenir més excuses. I arribem a un moment clau, perquè elements com la liberalització del mercat a nivell mundial del tèxtil, element clau de la indústria, i, per tant, del progrés de Catalunya, tampoc permetrà més dilacions ni excuses en el camp del treball.

I, per tant, en els tres àmbits en què hi han aquestes quaranta-una esmenes vives, viurem en el proper període de sessions i en el proper pressupost que se'n presenti un moment en què ja no els valdrà dir: «Fa vint-i-tres anys, fa deu anys, fa cinc anys...», sinó que estaran vostès en ple exercici de les seves responsabilitats en el marc polític i econòmic i programàtic que vostès hauran volgut crear. I, per tant, serà aquest el moment de la veritat, en què ja no hi hauran més excuses de mal pagador.

Nosaltres mantenim vives aquestes quaranta-una esmenes. Sincerament creiem que moltes d'elles haurien merescut per part de vostès més consideració que dir: «No, perquè no», i perquè així els tornem, sembla, aquesta gran frustració que vostès han viscut en el pasat durant molts anys.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I tan sols, per acabar i passar la paraula al meu company, el senyor Rafa López, un comentari. Amb relació a les esmenes del Grup de Convergència, fer un especial esment de la que ells presenten amb relació a les pensions no contributives, que, si bé les recolzarem totes menys la 246, que ens abstindrem, perquè hi ha una contradicció econòmica amb una de similar del Grup Parlamentari Popular, que és la 160, vull fer un especial esment d'aquesta, que rebrà un especialment recolzament per part del nostre Grup Parlamentari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president; gràcies també al company de Grup i de partit Joan López.

Senyora consellera, gràcies per estar present; un agraïx que el conseller de la matèria sigui present quan es parlen temes de la matèria. Per això, moltes gràcies de nou.

Avui deia un portaveu d'un grup del Govern, del tripartit, que no aprovaven les esmenes perquè cadascú té el seu model de país, i que, per tant, les esmenes que presentava l'oposició suposadament no feien referència al model de país que el tripartit té.

Doncs, bé, nosaltres creiem que amb aquestes dades que ens ha donat aquest portaveu, el senyor Boada, doncs, ens aprovaran vostès les nostres esmenes, perquè precisament les tres esmenes que manté vives..., que el Partit Popular, que el Grup del Partit Popular de Catalunya manté vives en aquest bloc, que no aquest Departament, aquest bloc, doncs, són esmenes que s'insereixen en el que és el seu model de país i en el que és també el nostre model de país, perquè, en temes d'ensenyament sobretot, hi han temes que són absolutament de tots els grups de la cambra, i, per tant, d'un consens ampli.

Per exemple, em refereixo a l'esmena 133, que diu: «El Govern presentarà al Parlament de Catalunya al llarg del 2005 un programa específic que contingui el calen-

dari de la inversió en política educativa, amb l'objectiu que al final de la legislatura es pugui assolir el 6 per cent del PIB català.» Jo no he trobat cap ni un –cap ni un– dels programes electorals del tripartit, del PSC, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, que no digui que hem d'assolir el 6 per cent del PIB, cap ni un –cap ni un. La nostra sorpresa, quina ha estat? La nostra sorpresa ha estat que avui el senyor Maragall deia que el programa..., bé, que el que és el pressupost d'educació havia augmentat un 18 per cent; jo..., les meves dades em diuen un 11,35 per cent: de 3.376 milions a 3.759, és un 11,35 per cent.

Aquest augment, que nosaltres considerem insuficient..., ja li ho vam dir, i tampoc no vull fer-hi referència, ni fer referència al debat que ja vam tenir a l'aprovació inicial, però nosaltres dèiem que això era insuficient. I era insuficient, per què? Perquè si l'any passat dèiem nosaltres que, per arribar a assolir el 6 per cent del PIB, que a Catalunya ja sap que en temes de finançament de l'educació estem molt malament, molt pitjor que a la resta de les comunitats de l'Estat espanyol i molt pitjor, per descomptat, que a la resta de la Unió Europea, necessitaríem quaranta anys –quaranta anys– per arribar-hi, per assolir aquesta xifra...

Per tant, amb aquesta esmena el que volem dir és: «Escolta, tenim un mateix model de país en aquest sentit, en el tema de l'educació, i aquest model de país es resumeix que necessitem més finançament.» I aquest més finançament ha d'arribar, ha d'assolir el que és la mitjana de la Unió Europea, que és aquest 6 per cent del producte interior brut de Catalunya..., que aquest any només s'apuja nou centèsimes, 0,09 punts respecte al PIB. I, per tant, aquesta és una primera esmena que nosaltres considerem que vostès, doncs, aprovaran de bon grat.

Una segona esmena, la 134, diu: «El Govern impulsarà la revisió dels criteris del càlcul del mòdul del concert de l'escola concertada per tal d'apropar-lo al cost real de l'ensenyament reglat tot garantint la gratuïtat de l'ensenyament per a les famílies que triïn aquesta opció.»

Jo sé que la senyora consellera, l'honorable consellera, ha dit en algunes entrevistes, i faig referència a una entrevista que va tenir al diari *Avui*, diu: «Estem mantenint converses amb les patronals i defensem que la suficiència o no del concert no pot ser el que justifica la perversió final. Estem treballant en el procés de revisió del mòdul» –per la qual cosa la felicitem– «i una primera acció que hem dut a terme ha estat la de sol·licitar-ne un increment en les nostres peticions en els pressupostos generals de l'Estat.»

Ja hi som! Vull dir, jo no sé si és que les conselleres d'ensenyament o consellers d'ensenyament no saben que el mòdul del concert també des de la Generalitat de Catalunya es pot augmentar. Això, ho diu la Llei d'acompanyament –la Llei d'acompanyament– dels pressupostos generals de l'Estat. El que no poden fer és disminuir-ho, però ho podem augmentar; no cal que ens diguin des de Madrid..., que ens augmentin el mòdul des de Madrid, perquè des de Catalunya el podem augmentar. I la LOCE, la Llei de qualitat, també ho deia, que es podia augmentar el mòdul.

I, per tant, no hem d'esperar..., un té la sensació que les propostes de la conselleria d'Ensenyament són les propostes del «farem, farem». Diu: «–Escolti, porten un any de Govern... –Sí, però no sabem el que hem fet..., sí que sabem el que farem. Farem moltes coses, però encara no ens hi hem posat.» I, per tant..., i, per cert, vostè deia que volien fer un estudi sobre si el cost del mòdul cobria totes les necessitats. Tenim molts estudis, no cal fer estudis; és el que diem «l'ètica del temps»: no cal fer nous estudis, tenim molts estudis. Miri, només que apugi..., que vostè apugi el que diu el mínim, és a dir, un 80 per cent..., només que apugi aquest 20 per cent, ja ens donarem per satisfets i l'escola concertada també es donarà per satisfeta.

No tinc més temps. La 135, jo crec que també és una de model de país, que és els camins escolars. Nosaltres creiem que aquesta experiència que s'ha fet a la ciutat de Barcelona, que també s'ha fet a Lleida, que gràcies, per exemple, als Amics de la Bici –i això ho deu saber molt bé la diputada Bet Font, que dirigeix de forma brillant l'intergrup de la bici– també s'ha fet al Baix Llobregat, però necessitem ampliar-la a tot al país, ampliar-la a tot Catalunya. I, per tant, nosaltres pensem que aquesta és una esmena molt acurada també per la seva visió del país, que també és la nostra visió del país.

Per tant, tres esmenes que són fonamentals i que pensem que, per tant, hi donaran recolzament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja vam manifestar al llarg d'aquest debat pressupostari, en les esmenes a la totalitat i també en comissió, aquest pressupost per al 2005, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no té l'esperat i anunciat caràcter social. Un pressupost que globalment puja el 18 per cent; en canvi, la despesa social queda molt per sota, tant al Departament de Salut com al Departament de Benestar i Família.

Per tant, nosaltres passem a defensar unes esmenes, les que queden vives, perquè la política social passi a ser prioritària en la política del Govern actual de la Generalitat de Catalunya i que no sigui secundària, com ho ha estat –ho hem notat molt– aquest any 2004 que està acabant.

Si llegeixo la pàgina 39 del Pacte del Tinell, diu textualment: «garantir ingressos econòmics dignes a totes les persones beneficiàries de pensions. S'impulsarà durant el primer any de legislatura la llei de complement de les pensions. Establirà un ajut anual tendent a assolir entre el 80 i el 100 per cent del salari mínim interprofessional.» Paper mullat, un clar incompliment; encara no tenim llei.

Però el que és més fumut per als pensionistes que cobren pensions baixes, especialment les pensions no

contributives..., tampoc se'ls aprova cap complement. Cal dir que ara les vídues, majoritàriament, estan cobrant un complement, i a través de la Llei de pressupostos, no es necessita una llei específica. Per què ho volen retardar, vostès? Mentrestant, aquests pensionistes segueixen oblidats per l'actual Govern, que ha oblidat també què significa la paraula «progressista». 2004 i 2005, mitja legislatura; mitja legislatura sense que aquests pensionistes cobrin aquest complement de pensió, amb uns pressupostos que creixen el 18 per cent.

Però el que és més greu és que vostès ni ho recordaven, i és arran de la nostra intervenció en el Ple d'esmenes a la totalitat que vostès han esmenat els seus propis pressupostos amb l'esmena 271, però que és una esmena que no arregla res, que només queden bé amb vostès mateixos, per a l'autocomplaença, perquè, a aquests pensionistes, no els servirà per cobrar el seu complement. I, per tant, per raó de justícia social, els demanem que aprovin aquesta esmena. Ja que han tingut un oblit, doncs, que almenys rectifiquin sàviament i aprovin aquesta esmena. I salutem especialment l'Associació de Perceptors de Pensions no Contributives, que avui ens acompanyen, en aquest Ple, per ser testimonis del que farà el Govern tripartit amb el seu complement de pensions.

Hi ha també unes esmenes al complement de les pensions de viduitat. Vostès, l'any 2004, van intentar retallar el complement previst per Convergència i Unió, i van haver de fer una esmena, com ara –aquesta, almenys, solucionava alguna cosa–, que és fer una esmena idèntica a la nostra per no votar la nostra. Però ara els proposem d'arribar als 40 euros mensuals, perquè creiem que amb uns pressupostos expansius s'han d'augmentar aquestes pensions.

Tampoc tenen en compte la compatibilitat del SOVI, que Convergència i Unió ha pactat amb el Govern central, i ara resultarà que després d'estar tants anys, algunes persones, esperant la compatibilitat amb el SOVI, el dia que els la donin els trauran el complement automàticament. Aquesta serà la recompensa que el Govern tripartit donarà a aquestes persones que fa anys i anys i panys que esperen cobrar el SOVI amb la seva pensió de viduitat. Vostès ho han oblidat, com també han oblidat l'altre complement.

Un altre gran oblit és el suport a les famílies. Mentre vostès perden el temps canviant el nom de la Secretaria de la Família per «de Famílies», amb els costos que això comportarà, resulta que no despleguen la Llei de suport a les famílies, que és vigent des de fa onze mesos, i tampoc apliquen tot el que són les seves aplicacions. Per quan, per exemple, les mesures fiscals a favor de les famílies? No més impostos: mesures fiscals a favor de les famílies. Per quan el Fons de garantia de les pensions alimentàries i compensatòries, i la creació del seu òrgan gestor? Perquè la consellera ho ha anunciat moltes vegades, però ens agradaria que ho anunciés amb un decret, amb un decret de desplegament de la Llei i on totes aquestes mesures es prenguessin d'una vegada. On queden els ajuts fins als divuit anys, promesos pel senyor Maragall reiteradament? Mantenen els ajuts de zero a tres anys i els ajuts de zero a sis anys per a les famílies nombroses i les monoparentals, amb un

augment del 4 per cent. És a dir, en uns pressupostos que creixen el 18 per cent, l'ajuda a les famílies creix un 4 per cent. És a dir, els donem una propineta de 25 euros/any perquè callin.

Ara les famílies començaran a protestar, evidentment, perquè aquest any els ajuts s'estan cobrant ara per primera vegada, s'estan cobrant ara; quan es cobraven el mes de maig, ara s'estan cobrant el mes de desembre. I les famílies veuen, quan esperaven 550 euros, doncs, ara veuen que els en donen la meitat, per exemple, perquè veuen que en la lletra petita vostès compensen el primer any i el darrer, i s'estalvien una paga. Fins aquí arriba la garreperia de l'actual Govern de la Generalitat.

I, per tant, doncs, demanem també en una de les esmenes que es faci un pagament anual únic i sencer, per cada any, entre el de naixement i el del compliment dels anys establerts; per nosaltres, de zero a sis anys i de zero a vuit anys. Perquè hem d'anar-ho fent créixer, perquè no es tracta, a la campanya electoral, de dir: «fins als divuit anys», i després anar mantenint els tres anys eternament.

També demanem que es desplegui una llei de famílies nombroses en una de les nostres esmenes. També un paquet de mesures de conciliació familiar i laboral. No cal dir la cançó enfadada de la convocatòria de l'atenció a les persones amb dependència. L'any 2004, les persones amb dependència no han tingut cap ajut del Govern de la Generalitat de Catalunya, s'han hagut de buscar la vida, el Govern no els ha ajudat en res. I per això demanem que se'ls atengui de forma retroactiva.

També la presentació d'un pla d'immigració, coordinat per un departament que faci alguna cosa, com pot ser el de Presidència, perquè per primera vegada en vuit anys ens trobarem que començarem l'1 de gener del 2005 sense pla d'immigració. Resulta que, a un tema que és un dels reptes que té Catalunya com a nació, l'actual Govern li dona la importància que començarem l'any sense pla d'immigració. La consellera ens va anunciar consens. Doncs, deu estar molt verd, perquè nosaltres fa un any i ningú ens n'ha dit res. Per tant, de consens, re. Fins i tot dissabte passat hi va haver un acte i, l'aquí present, el van convidar divendres a la tarda amb la voluntat que hi poguéssim assistir. Per tant, doncs, aquesta és la voluntat de consens de l'actual Govern amb les polítiques d'immigració: que començarem l'any sense pla d'immigració; ha passat un any, i no tenim pla.

I finalment una esmena molt important, la que fa referència a la negociació urgent amb l'Administració de l'Estat per obtenir els recursos que compensin el dèficit històric que en matèria de finançament sanitari ha estat patint Catalunya. La nostra nació, amb el tripartit, no ha vist ni un euro més per a res. Altres comunitats, les quals felicitem, ja tenen el taló de 2.500 milions d'euros pel deute històric. Aquí, mentrestant, vostès ens han penjat la llufa de pagar quatre pessetes per litre de gasolina o gasoil i, mentrestant, altres ja gaudeixen d'un talonet de 2.500 milions d'euros pel deute històric. Aquest és un bon exemple de negociació amb l'Estat? A casa nostra hi ha una frase molt coneguda que no diré per respecte a aquesta cambra; aquí no és «pagar el beure»,

aquí és «pagar la benzina». Després, ja poden anar donant lliçons de com treure recursos de l'Estat. De moment, ni cinc de calaix amb el *Gobierno* amic, el del *talante* –que no el del taló–, per a Catalunya.

Per tot això, demanem el seu suport entusiasta a les esmenes que hem presentat. Així aconseguirem que aquests pressupostos tinguin més caràcter social, malgrat totes les mancances que tenen. Jo diria que els manca el més important, que és la convicció social del Govern, que tingui cor social, aquest Govern. Vostès ho fan per obligació, no per convicció. L'altre dia un dirigent, el president d'un dels grups que formen el Govern tripartit, va declarar, va afirmar que el Govern ha d'aprofundir en les polítiques socials, i va reclamar el desenvolupament de la quarta pota de l'estat del benestar, que és l'atenció a les persones dependents. Fins i tot els membres del Govern s'adonen que aquest Govern, en política social, té una assignatura pendent. Era el president d'Iniciativa per Catalunya, qui feia aquestes afirmacions en el seu Consell Nacional.

I certament, igual que la Llei de suport a les pensions més baixes, la quarta pota, la d'atenció a la dependència, vostès deuen esperar que els la solucioni el Govern de Madrid, perquè prefereixen que els vingui la feina feta. Nosaltres volem que es gestioni des de Catalunya el suport a les persones amb dependència, i esperem que, aquesta quarta pota, no se'ls hagi quedat tancada al Tinell, perquè Catalunya necessita suport...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...a les persones amb dependència.

Moltes gràcies.

El president

...s'ha acabat el temps. Gràcies. (*Alguns aplaudiments.*) Prego, si us plau, que no facin expressions en el... Té la paraula, per fer un torn en contra, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, compartim la intervenció amb la diputada Carme Valls. Jo faré tota la primera part, més aviat tot el que fa referència a benestar i família, perquè, tot i que hi han un seguit d'esmenes que parlen d'ensenyament, de treball, etcètera, nosaltres, això, de fet, farem..., la defensa de les esmenes que ha fet el senyor Rafael López, la farà el senyor Freixanet quan li toqui el torn d'educació, i a més a més això, d'alguna manera, entra dintre dels mateixos treballs transversals que es fan des dels diferents departaments; però cada departament, tot i que sigui en aquest bloc, farà el seu argumentari.

En general, de fet, les esmenes que se'ns presenten són en elles mateixes reiteratives del discurs que els grups de l'oposició estan fent des de l'inici de la legislatura, però també reiteratives en el que el Govern es proposa en certs aspectes, bé perquè ja ho té previst, bé perquè

ja s'està planificant. I, a més a més, és que en som conscients, perquè precisament la consellera de Benestar i Família ho ha exposat en diferents ocasions, en la seva compareixença en comissió al Parlament. També n'hi han algunes en què els terminis no són prou acurats, i algunes esmenes que, en definitiva, el que ens proposen és que fem possibles les seves polítiques o les seves propostes polítiques, i no les que es volen desenvolupar des del Govern. I el que nosaltres pensem que s'ha demostrat en els darrers anys és que precisament les seves polítiques, per dir-ho d'una manera elegant, no han estat gaire bones per al país, i nosaltres pel que apostem és per un nou model.

Val a dir també que aquest és el primer pressupost que el Govern catalanista i d'esquerres pot considerar com a propi per tal de desenvolupar el programa de Govern, i que en els pressupostos de l'any 2004 i el 2005 hi ha una pujada significativa del pes del Departament en el total del pressupost. Però el que hi ha, a més a més, és també una millor gestió, i es prioritzen àrees on s'havia invertit ben poc en els darrers anys, com poden ser infància o centres cívics, que amb prou feines podien mantenir algunes estructures i que, a més a més, han pogut sobreviure en condicions ben precàries. I en altres casos es preveu una inversió gran, com és el cas, per exemple, de la violència contra les dones, que té un augment total en el pressupost del 400 per cent i, en concret, en el Departament de Benestar i Família, s'hi destinaran 10 milions d'euros per a l'any 2005. No ens agradaria tornar a dir el que s'ha fet en els darrers vint-i-tres anys, però sí que hi ha un dictamen, que s'ha presentat en aquest Parlament, que ho evidencia, i, per tant, no ho reiterarem.

Aquests potser en són alguns exemples, però analitzarem les esmenes. En el bloc que fa referència a la gent gran, de fet, les inversions en l'àmbit de la gent gran suposen la principal partida pressupostària del Departament, amb 304 milions d'euros, que és un 26,1 per cent del total, i un creixement del 14,6 per cent, que permetrà, doncs, evidentment, crear places en centres d'assistència per a persones grans, tal com vostès demanen; que a més a més això entra dintre d'aquesta programació territorial, i que en aquest sentit, a més a més, es preveu una cobertura pública del voltant del 2 per cent per a les persones més grans de seixanta-cinc anys.

Pel que fa a l'atenció domiciliària, l'actual PAS, 2003-2006, preveu arribar a cobrir el 4 per cent de l'atenció domiciliària de les persones de seixanta-cinc anys i més, i cal recordar que la competència de la gestió de l'atenció domiciliària pertany a l'Administració local. El Govern, evidentment, té competències en matèria de planificació, regulació normativa, inspecció i cooperació financera, i cal destacar que es preveu, precisament, una millora en la cooperació amb el món local, per mitjà d'un increment del 10,5 per cent de les transferències per al manteniment i foment dels serveis socials d'atenció primària i dels serveis d'atenció domiciliària i teleassistència, i el servei de transport adaptat per a persones amb discapacitat.

També, evidentment, en totes les esmenes que fan referència a l'atenció sociosanitària, és clar, de fet, nos-

altres..., es preveu la posada en marxa de l'agència sociosanitària, i és, precisament, en aquest àmbit on es gestionaran les necessitats i des d'on es desenvoluparan, i per tant, nosaltres pensem que ja es contenen en la mateixa acció de Govern aquestes propostes.

Les esmenes que fan referència a diferents aspectes de la Llei 18/2003, els d'ajuts i suport a les famílies, el «Viure en família»... De fet, en el «Viure en família» ja hi ha hagut un compromís del Departament de treure la convocatòria. A més a més durant aquest any 2004 s'han hagut de gestionar els expedients pendents per a l'any 2003. I al Programa de suport a les persones amb dependència, a més a més, es preveu un augment de fins a 124 milions, tal com els hem dit de forma reiterada. Es preveu també el desplegament progressiu, evidentment, de la Llei de suport a les famílies i, evidentment, en els ajuts hi haurà un increment del pressupost d'un 6,6 per cent, que això vol dir 136 milions i escaig d'euros per al 2005, i a més a més s'ha fet palès el compromís del Govern en aquest àmbit.

Hi ha també esmenes que fan referència a la violència contra les dones. El Pla d'acció i desenvolupament de polítiques de dones a Catalunya ja preveu un calendari, però és que a més a més el Departament, tal com els he dit a l'inici, doncs, destinarà més de 10 milions d'euros l'any 95 per a l'execució del programa i crearà, el mes de gener, una unitat de violència familiar dedicada prioritàriament a impulsar el Programa per a l'abordatge integral de la violència contra les dones i, en especial, a gestionar els recursos d'atenció a les dones víctimes de la violència.

En tot cas, hi ha tota una sèrie d'esmenes que fan referència als complements de pensions. Cal recordar que qui planteja aquí els complements de pensions no és qualsevol, no és el Govern anterior, que és el de Convergència i Unió, sinó que és el Grup que jo represento quan érem a l'oposició, i que és aquesta primera proposta la que es discuteix en aquest Parlament. A més, les disponibilitats pressupostàries només permeten establir en 30 euros l'import mensual fins al límit de 7.400 euros i, de fet, la partida destinada a aquests complements de pensions de viduitat més baixes ja s'hi destinaran 44 milions d'euros, cosa que permetrà augmentar, precisament, un 20 per cent aquests ajuts. No cal oblidar també que el complement a les pensions de viduitat s'estableix per complementar aquelles pensions clarament insuficients. Si alguna persona beneficiària, per tant, deixa de complir les condicions de la convocatòria i supera els límits establerts, deixarà de ser beneficiària, com en qualsevol altra convocatòria.

I vostès parlen de la nova Llei de prestacions com si fos una molèstia. Per nosaltres és l'única eina possible; és a dir, la nova llei que, precisament, es presentarà durant el proper any regularà el límit màxim de renda, que dóna dret a percebre aquests ajuts assistencials. I, de fet, jo crec que no es pot oblidar..., nosaltres gestionem la necessitat i, per tant, gestionarem aquests complements, però de qui depèn que aquestes pensions més baixes..., la quantia d'aquestes pensions no depèn, evidentment, del Govern de la Generalitat, depèn del Govern de l'Estat. I vostès deuen conèixer i saber que el Grup al qual jo represento no fa gaire ha entrat, preci-

sament, una proposició no de llei al Congrés de l'Estat, en la qual, precisament, demanem que sigui el Govern de l'Estat, que és qui té potestat per fer-ho, qui tingui en compte que la quantia de les pensions no contributives han d'arribar al salari mínim interprofessional.

Per altra banda hi ha tota una sèrie, com he dit, d'esmenes d'Educació, de Treball i Presidència, que s'han defensat en els diferents àmbits o s'han argumentat en els diferents àmbits, i només posar –per poder deixar un minut i escaig a la diputada que...– que nosaltres creiem que, via la llei de serveis socials, via la llei de prestacions, via el nou pla i una nova planificació del Govern, nosaltres portarem a terme no només el que vostès proposen sinó que anirem molt més enllà.

El president

Senyora Valls, té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Gràcies, president. Permetin que per contrarestar el catastrofisme que ens ha precedit li digui que l'eix de polítiques socials representen el 65 per cent del pressupost d'enguany. I també permeti'm dir-li que el de salut són 7.112 milions d'euros, ho dic perquè han ballat algunes xifres, que suposa també un increment de 711 milions d'euros respecte a l'any anterior, i que suposa, per tant, traduint-ho en pessetes, 118.026 milions de pessetes més. Haurien estat molt contents, els consellers de sanitat d'abans, de poder tenir aquest increment.

I respecte a les esmenes presentades només dir-li la que vostè ha esmentat sobre pròtesis de genoll, i sàpiga que en el pressupost d'aquest proper exercici ja s'incrementa per poder arribar a unes operacions amb una espera de divuit mesos i arribar l'any 2007 a un termini màxim de sis mesos.

I respecte a les seves esmenes, a la número 141, respecte a salut mental, sida i teleassistència, dir-li que són programes que ja estan posats en marxa, ho veurà vostè en la memòria que acompanya aquests pressupostos, i que no vam poder debatre-ho a poc a poc a la Comissió no per manca de voluntat d'aquesta diputada, d'haver-s'ho llegit, sinó perquè vostès no van voler defensar les esmenes, i aleshores era difícil poder-li discutir una per una les que van presentar el Grup Popular.

El president

Senyora Valls, sentint-ho molt...

La Sra. Valls i Llobet

Sí, ho entenc. I només dir-li –un moment– que cap lliçó sobre el tema de finançament de sanitat, perquè vostès s'hi van passar vint-i-tres anys i no van aconseguir aquest pressupost. Ara ja està a la llista de la pròxima reunió de presidents autonòmics, el tema del finançament de sanitat, i esperem que tot això es desencalli en un termini molt curt.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Passem al bloc número 9, política cultural. Té la paraula, per defensar l'esmena del Grup Popular, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Ara sí que entrem al bloc pròpiament de política cultural, i per tant, al bloc de política educativa.

Nosaltres presentem una sèrie d'esmenes que considerem que el que fan és millorar el text que s'ha presentat. En alguns casos, doncs, posar l'accent en algunes contradiccions, entre allò que es deia, allò que el Departament d'Educació deia que faria i allò que realment fa. Perquè no hem d'oblidar que un programa electoral o un programa de Govern ha de tenir reflex, ha d'estar reflectit en el que són els seus pressupostos, que és allà on les polítiques veuran el seu fruit final, que és allà on el finançament de les polítiques ens diran quin tipus de política hi ha.

Nosaltres presentem tres esmenes, al principi, l'esmena 458, l'esmena 459 i l'esmena 460 que va sobre l'avaluació del sistema educatiu. Això és quelcom que ara està de moda perquè com recordaran molts diputats i diputades d'aquesta cambra, el que som aquí i aquells que s'han dedicat més també al tema educatiu, doncs, saben que aquest diputat hi ha fet referència moltes vegades i contínuament en aquesta cambra i en els seus discursos.

Senyora consellera, vostè ho sap molt bé, el fracàs escolar i la manca de qualitat al nostre sistema. Ara tenim –sí, també, senyora Carme Laura Gil, també ho sap molt bé perquè també alguna responsabilitat ha tingut de Govern–, quan parlem de la qualitat del sistema i quan parlem del fracàs escolar, veiem que tenim l'informe PISA i l'informe que també ha fet la Generalitat de Catalunya i, per tant, no podem trobar un millor moment per exigir, per demanar que s'aprovin aquestes tres esmenes sobre l'avaluació general, no només a partir d'una enquesta sinó l'avaluació general del nostre sistema educatiu per veure quins són els grans problemes, no només en fracàs escolar sinó també en la conflictivitat als centres –ara parlàvem, doncs, del que era els canvis escolars i també de l'absentisme escolar.

La nostra esmena 461 fa referència a quelcom que ens preocupa molt i que preocupa moltes famílies i molts catalans i catalanes, que són les escoles rurals. Vostès saben que les escoles rurals són escoles que, si en podem dir alguna cosa, a banda de les conegudes tres pes –pública, petita i de poble–, a banda d'això, podem dir que són molt diverses, que són molt plurals i que tenim molts tipus d'escoles: escoles amb vuit unitats, escoles amb cinc alumnes o escoles amb més de cent alumnes. I, per tant, nosaltres pensem que se li ha de donar una resposta també al per on, per dir-ho d'una forma, a l'escola rural hem de desenvolupar l'apartat específic del reglament orgànic de centre i hem de revisar les plantilles i, sobretot, el que hem de fer és revisar les condicions del personal docent d'aquestes escoles.

La nostra proposta –la nostra esmena 462– fa referència a l'increment de les partides assignades als consells comarcals per beques de menjador escolar i de trans-

port, que també preocupa molt les famílies, és una preocupació real de les famílies de Catalunya. Nosaltres considerem que és absolutament insuficient. Vostès deien, doncs, que havia augmentat molt. S'ha augmentat en total un 10,26 per cent als pressupostos. Jo vull recordar, per exemple, que entre l'any 2001 i 2002 es va augmentar un 24 per cent, van tenir augments molt importants. Però és que, a més, aquest any ens trobem amb una problemàtica afegida, que és que s'ha augmentat, com deia la conselleria d'Educació, que l'arribada, la previsió d'arribada de l'alumnat estranger està xifrada per sobre del 4 per cent; és a dir, podem parlar d'un 5 per cent, per tant, per nosaltres quedarà aquest augment real, per a les famílies quedarà en un augment molt més minso, molt més petit del que deia la conselleria en un inici.

La nostra esmena 463 va sobre l'ensenyament musical. En l'ensenyament musical nosaltres pensem, creiem i és la realitat d'aquest país, que hi han moltes escoles de música privades –moltes escoles de música privades–, que han estat les que han tirat de la tradició musical d'aquest país. En total són 252 a tot el territori, que han escolaritzat 60.807 alumnes –entre ells jo vaig estar escolaritzat també en una d'elles–, que donen treball a més de 5.850 persones –5.100 professors i 750 de personal de recolzament–, i que si mirem les seves dades econòmiques, els ingressos i despeses, cadascuna com a mitjana té un resultat positiu de 17 euros. Entendrà la conselleria la dificultat que tenen moltes escoles de música privades no només per arribar a fi de mes, perquè el 66 per cent de tota la despesa suportada per aquestes escoles correspon a personal, sinó també per fer millores als mateixos centres. Vostès pensin que el cost que poden suposar els diferents instruments, o el cost que pot suposar estar al dia per ajustar-se a la normativa d'instal·lacions, demana quelcom més, un esforç més enllà del que fa actualment la conselleria. I és que també hem de pensar que les famílies també pateixen un greuge comparatiu, que és que a les escoles de música públiques les diferents administracions arriben a subvencionar fins a un 66 per cent del que és el cost de la plaça, mentre que a les escoles privades les famílies han d'aportar el cent per cent, i no són famílies de classe alta, són famílies de classe mitjana i de classe treballadora –com era el meu cas– i famílies preocupades per un ensenyament de qualitat del seu fill, que han d'aportar tots els recursos perquè els seus fills puguin estudiar música, que és, en definitiva, també un apartat més de la formació cultural del nostre país.

Per tant, la nostra esmena 463 elabora un programa per fomentar l'ensenyament de la música a les escoles, que inclou una línia d'ajuts específics adreçats a les d'iniciativa privada.

Després, quan parlem del professorat, nosaltres parlem d'augmentar els recursos per afavorir l'ampliació de les plantilles de professorat. Vostè parlava de l'increment de les dotacions de professorat, del personal en general, en 3.500 persones, no tot de personal docent, també s'ha de dir. També sap i sabem que més de 3.000 places d'oposició per al 2005 són places realment ocupades i que, per tant, no són increment net de personal. Ara bé, si mirem els pressupostos, que és el que ens diu

quina serà la previsió real, el capteniment real, veiem com les partides de retribucions bàsiques de personal no docent augmenten un 11,32 per cent, les complementàries de personal nou docent augmenten un 9,14 per cent, i d'alts càrrecs un 12,77 per cent. Però si anem a mirar les retribucions bàsiques del personal docent només s'incrementen un 2,83 per cent, i només s'incrementen un 3,19 per cent les complementàries. Per tant, la nostra esmena 464 va en aquesta línia, en l'augment de plantilles i de suport a l'educació especial i de personal complementari, que, per cert, tenim les de més baixes ràtios de tot l'Estat.

L'esmena 465 va sobre la destinació de recursos necessaris per establir un complement retributiu de millora professional per a tot el professorat i personal tècnic. L'article 76.4 de la LOCE –aquella que era tan dolenta–, doncs, deia: «Las cantidades correspondientes a los salarios del personal docente a que hace referencia el apartado anterior harán posible que gradualmente la remuneración de aquél sea análoga a la del profesorado estatal en los respectivos niveles». Doncs, bé, actualment vostès saben molt bé, senyores diputades i senyors diputats, que el professorat de l'ensenyament públic a Catalunya gaudeix d'un complement que està associat als anys de serveis i a l'acumulació d'activitats diferents a les pròpiament anomenades lectives, i per tant, també, demanem que aquest complement s'equipari al complement que ha de rebre l'escola concertada.

466 i 467 de les nostres esmenes en l'àmbit d'Educació, sobre l'equiparació de salaris dels professors de l'escola privada concertada amb la pública, i l'equiparació dels salaris dels professors de Catalunya a la resta de l'Estat. Vostès saben que tenim informes de l'OCDE on veiem que els professors de Catalunya, els professors tant de primària com de secundària, cobren menys que la mitjana de professors de tot l'Estat. Per exemple, podem parlar que l'any 2000 el que rebien els professors de secundària era a Catalunya 23.459 euros anuals mentre que a tot l'Estat era de 23.633. Per tant, demanem aquesta equiparació entre el professorat de Catalunya amb el professorat de la resta de l'Estat.

L'esmena 468 –i amb aquesta esmena ja acabem–: «El Govern dotarà una partida pressupostària específica per fomentar la formació i l'actualització de coneixements del professorat, especialment pel que a noves tecnologies, idiomes estrangers, formació científica i didàctica, en les diferents disciplines del saber.» Vostès saben que les despeses de formació del professorat, en total –educació i universitats–, s'han reduït aquest any respecte al pressupost del 2003, que eren un total de 8.106.017 euros –aquest any és 7.830.000 euros–, per tant, nosaltres demanem que s'augmenti. No només demanem que s'augmenti sinó que demanem que la formació permanent és una formació que hem de repensar; no només la inicial, que és molt important, i també la conselleria ja ha parlat que «estan en ello», sinó també la formació permanent, perquè la formació permanent s'ha d'adequar al que és la realitat de les aules, que és molt important, i això també ens ho diuen tots els professors de secundària, que no s'adequa al que és la realitat de les aules, i, per cert, la nostra proposta que hem fet aquí és bàsicament el que diu el con-

sell escolar quan parla del pacte educatiu, quan parla de la formació permanent, quan diu el nou model, l'aplicació de les TIC i quan diu l'adequació als nous perfils professionals.

Per tot això, nosaltres pensem que no tindrem cap dificultat per a aprovar les nostres esmenes, perquè són esmenes que posen les coses al seu lloc, són esmenes que diuen: «on vostès diuen que faran, nosaltres diem que han de donar la partida pressupostària per a fer-ho», perquè, si no, no sabem com podran arribar a fer tantes coses. I, com ja li he dit abans, ens quedarem en el govern del «farem, farem, però del que hem fet no me'n recordo».

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Les esmenes que defensaré són d'educació i cultura, les que han quedat vives per a aquest Ple. I en primer lloc i per la seva singularitat, voldria defensar l'esmena 536, que és una disposició addicional que proposem nova, atès l'èmfasi que voldríem donar a la preservació de la llengua aranesa. De fet, és aquest especial respecte i protecció que el Govern de Catalunya ha de fer i ha de portar a terme i ha de liderar tal com preveu l'article 3.4 de l'Estatut. És per això que proposem una disposició addicional que garanteixi que, més enllà de la funció que té l'escola a l'hora de garantir la preservació i l'ús social de l'aranès, siguin també els mitjans de comunicació que donin un suport especial a aquesta difusió. Per això, proposem que es fomenti la utilització de la parla aranesa a les emissores de ràdio. Crec que és un bon complement que es pot donar a la funció educativa, i és una bona garantia de la difusió i de la preservació de la llengua. Estem segurs que és una disposició addicional que no tindrà cap inconvenient a trobar-hi suport.

La resta d'esmenes relacionades amb educació, les que ara jo voldria destacar, tenen relació entorn a diferents conceptes que ja vam poder debatre d'una manera més detallada al moment de defensar l'esmena a la totalitat, i que la senyora consellera, que li agraeixo la presència avui aquí, ja coneix.

D'entrada, tot allò que fa relació a la família. Abans, en l'apartat de política social, el nostre grup ja ha fet esment del que considerava insuficient en l'àmbit de la política familiar. És també relacionat amb aquest aspecte que tornem a proposar la revocació d'aquell acord que suprimia la gratuïtat per al P5, perquè entenem que és un canvi de joc que es va fer a les famílies i, per tant, donem una darrera possibilitat, i és que aquest pressupost rectifiqui i garanteixi aquella concertació que tants pares van conèixer com a possible a l'hora de matricular a P3 els seus fills.

Una altra esmena que entenem important afecta el zero a tres. A vostè, senyora consellera, no se li escapa, i als

senyors i senyores diputats ben segur que tampoc, ara que es comencen a conèixer els trets generals dels que serà el nou decret de zero a tres, el gran impacte que té aquest tema en la nostra societat, i el difícil que és créixer en aquestes places i el cost que comporta. I, alhora, la dificultat de créixer no només en nombre, sinó també en qualitat. Per això nosaltres proposem que tantes i tantes llars d'infants que ja existeixen i tenen qualitat, però són de titularitat i iniciativa social, puguin ser també comptabilitzades a canvi que la família rebi aquest apartat econòmic que ja a les de titularitat pública es preveu. Pensem que és una manera de créixer cap a les trenta mil places, i és una manera de garantir una qualitat que ja hi ha determinats centres que presten. I és això, per aquest concepte, que defensem el xec llar d'infants en aquesta doble línia del que li deia, d'ampliar en quantitat l'oferta i garantir la qualitat, perquè ara el debat que estem veient a la societat que està generant aquest projecte de decret és precisament el de la qualitat.

Però també trobaran que hi ha una sèrie d'esmenes, com no podia ser d'altra manera, que a l'hora d'exigir a tots els centres –i en això estaríem d'acord– d'avançar en el que és l'escolarització dita equitativa, però també a l'hora de dotar equitativament de recursos per poder fer aquesta funció, doncs hi ha una esmena que crec que és important que puguem explicar, que és la 529, que demana que, dins les previsions pressupostàries, es prevegin, per al finançament públic dels centres concertats, els diferents àmbits, àmbit per a equips informàtics, els monitors com a suport a la integració de disminuïts, més personal a les aules d'acollida, la formació permanent del professorat i els programes d'innovació. Aquest tractament més equitatiu, atès que demanem, també, aquesta aposta més equitativa, aposta que ja sap que nosaltres no en divergim, però sí que pensem que com més exigim més també hem de poder donar.

Hi ha un altre element, també, que jo voldria destacar, i és precisament que té en compte l'especificitat de l'escola rural, que abans s'hi ha fet esment. Veig que ara està de moda parlar de tres consonants. L'altre dia el president de la Generalitat ens parlava de les tres emes; avui el diputat que m'ha precedit ha parlat de les tres pes, d'escola pública, petita i de poble, diu ell. Jo que n'he sigut mestra, ja que fem referències personals, li puc dir que és una de les millors escoles que hi ha al món, aquesta modalitat, però també tenim un problema que afecta la conciliació i que afecta el que són els menjadors escolars, i necessitem un programa específic, perquè el que és el concepte general de menjador escolar no s'acaba d'adir amb aquesta realitat. Per això nosaltres presentem una proposta en aquest sentit.

També en aquesta línia d'ajudar les famílies a través dels serveis, home, pensem que seria el moment –i així ja ho vam retreure en el moment d'explicar l'esmena a la totalitat– que s'estava incomplint el Pla de política general 2004-2007, que derivava del pla del Tinell, que cada vegada que es va concretant veiem que hi ha una nova rebaixa, i és l'avançar gradualment en la gratuïtat dels llibres de text. Per tant, pensem que aquesta és una rebaixa que nosaltres voldríem solucionar a través

d'aquesta esmena, i que crec, sincerament, que si s'ha de fer justícia amb allò que es va signar i es va vendre, i amb allò que es va exposar fruit del debat de política general, n'hauríem de veure ja alguna concreció.

Un altre element que creiem que és important pel que és la sensibilitat envers les persones amb necessitats educatives especials és continuar facilitant aquesta integració. Des que ha començat el curs massa sovint hem rebut queixes i hem vist a la premsa dificultats per a persones que necessitaven un suport continu al llarg de la jornada perquè tingués l'escolarització en plenes condicions. Pensem que no només és en el camp de les barreres arquitectòniques, sinó també amb aquest suport d'aquest personal que hem de garantir que tota persona, sigui a Argelaguer, sigui a Breda, sigui allà on sigui –li parlo de casos que han sortit aquests dies als mitjans de comunicació–, doncs acabem d'avançar cap a la integració escolar d'una manera més plena.

Un element que no és tan qualitatiu –que en certa manera ho és– però que garanteix la competitivitat del sistema ara tan reclamada és el domini de les llengües estrangeres. Més enllà del que puguem fer a dins els centres, tots sabem que de cara a la formació permanent de la ciutadania, les escoles oficials d'idiomes són i han esdevingut un gran instrument. És per això que nosaltres mantenim, com vam mantenir en el pressupost anterior, una disposició addicional nova en la qual demanem la construcció d'escoles oficials d'idiomes a totes les capitals de comarca i fer un pas més enllà també envers els municipis de més de cinquanta mil habitants. Darrerament, ja s'han aprovat diferents proposicions no de llei demanant que s'inclogui en la programació aquestes escoles oficials d'idiomes en les comarques, però pensem que també és ben convenient tenir previst, més enllà de cinquanta mil habitants, el servei que poden utilitzar.

En definitiva, esmenes que vénen a demanar un suport més important a la família, a través de l'educació infantil, a través dels serveis com pot ser el menjador o els llibres de text, una equiparació real entre els centres públics i els centres privats, una especificitat per a l'escola rural també en els serveis, perquè realment les zones escolars rurals com a model han donat un gran fruit i els serveis i el grau de satisfacció sabem que és molt alt, però que caldria continuar avançant en aquest sentit. No renunciar i continuar avançant en l'accessibilitat i l'escolarització de les persones amb necessitats educatives especials, i un darrer punt en què voldria posar un èmfasi especial, demanem també a través d'una esmena un pla especial de formació per als directors dels centres docents. La direcció escolar es va veient cada vegada més –i es reconeix– que més enllà d'una interpretació merament participativa, està posant-se sobre la taula la importància que té una bona direcció a l'hora de valorar el rendiment d'un centre i la gestió dels seus recursos. Entenem, doncs, que ara que hi ha un consens més ampli que no hi era anys enrere entorn de la funció directiva, cal que donem una resposta a través de la formació a les responsabilitats que tenen encomanada aquests professionals.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per fer un torn en contra, en primer lloc, el senyor Francesc Boya... o el senyor Freixanet... El senyor Freixanet, doncs, el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Després, doncs, intervindrà el senyor Boya un parell de minutets, segons que hem quedat, bàsicament.

Ho dic bàsicament per començar, i començaria amb la primera que ha fet la senyora Rigau i que, en tot cas, després, el senyor Boya s'hi estendrà, el tema que vostès posaven aquí..., sobre el tema de l'aranès. Els articles 25.3 de la Llei 1/98, de política lingüística, i 2.2 de la Llei 16/1990, de règim especial de la Vall d'Aran ja contenen previsions legals relatives a l'impuls i la presència de l'aranès en els mitjans de comunicació públics catalans, i en compliment d'aquesta previsió, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió realitza emissions en aranès a través de les delegacions de TV3. A Catalunya Ràdio a Viella hi té previst ampliar-les. Per tant, li responc, i en tot cas, després ell...

Bé, si ens mirem bàsicament les esmenes que han presentat els dos grups de l'oposició en referència a educació, d'aquestes vint-i-una esmenes que jo he pogut comptar, a part d'algunes que s'han escapat després per política social o que han anat a parar a política social, diríem que jo n'he comptat quinze que d'alguna manera el que fan vostès és reconèixer la tasca que ja està fent el Govern de la Generalitat. És a dir, en tot cas són propostes que ja són activitats o accions que ja estan previstes en els pressupostos que estem discutint o bé que ja han sigut iniciades en el present curs escolar pel mateix Govern de la Generalitat. I en molts casos estan consignades en aquests pressupostos, com la 458 i la 460 del Partit Popular. En tot cas, jo li voldria dir, quant a la 458..., ja sé que vostè és particularment participatiu d'allò, que hi ha d'haver una partida per al fracàs escolar, però escolti, a veure, anualment vostè conegui que la inspecció d'educació elabora un estudi dels resultats acadèmics dels alumnes i també de l'absentisme escolar, les mesures iniciades en el present curs escolar, aules d'acollida, aules obertes, potenciació del treball de la llengua oral i la lectura a l'educació infantil i primària, i incorporació de tècniques en educació infantil i integració social, increment de professorat i de professionals dels EAPS i en els EAPS, així com d'altres actuacions, com programes d'innovació educativa, pla de formació del professorat, pretenen avançar en aquesta línia, és a dir, d'intentar afavorir que millori el sistema educatiu i evidentment totes aquestes mesures el que fan és lluitar contra problemàtiques que es puguin presentar en aquest sentit.

I vostè recordarà –i ho hem dit aquí– tot el tema de la mediació escolar. També sap vostè que el gener del 2005 es posaran en funcionament em sembla que són cinquanta programes relatius al pla de l'entorn, en el qual tenen previst, precisament, donar aquesta dimensió social, aquesta dimensió comunitària, a tot el que és el treball educatiu i, per tant, ara el Departament, en aquest sentit, té una gran preocupació perquè això es

pugui portar a terme i perquè, d'alguna manera, pugui fer front a les diferents dificultats que es puguin presentar en una societat tan plural com la que tenim en aquests moments. En tot cas, amb altres que s'han posat aquí, i per tant això faria referència al que diu vostè de l'avaluació del sistema escolar i educatiu. El reforç de l'ensenyament de les llengües estrangeres, hi estem treballant, amb un pla sobre les llengües estrangeres. El desenvolupament de l'escola rural, que n'ha parlat tant Convergència i Unió com n'ha parlat vostè, això de les tres pes. Miri, en fi, en tot cas, aquest diputat que els parla prové d'haver treballat en escoles d'aquest tipus i a les quals jo el puc convidar i els puc convidar, realment, que gaudeixin de la qualitat educativa que hi ha en aquests centres, i per tant, en els acords que s'han fet també en el protocol de negociacions amb els diferents sindicats, ja hi és explícitament posada la negociació en el tema d'escola rural. Ara bé, jo li puc dir que pel que fa a tema de professorat, jo penso que les dotacions de les escoles rurals, Déu n'hi do; pel que fa al tema d'administratiu, que també em sembla que es deia en alguna d'aquestes esmenes, doncs, s'hi està treballant. Primer, la majoria en tenen; totes aquelles zones escolars rurals que tenen nou unitats, doncs, ja gaudeixen d'un administratiu, i, en aquelles que no en tenen, és previsió del Departament anar-les adequant i adaptant progressivament, així com aquelles escoles que, d'alguna manera, no arriben a nou unitats i que no estan en zona escolar rural.

En el tema que deia la senyora Rigau, el tema dels menjadors, home, s'estan fent, s'estan fent en aquest cas, s'estan donant ajuts. Coneixem experiències sobrades en què precisament, per possibilitar, doncs, que en escoles rurals molt petites o pobles petits es puguin fer metodologies diverses perquè, realment, es pugui conciliar la vida familiar i professional dels pares, i a més a més adaptar-ho, no? I aleshores sí que s'han articulat mesures, des de *caterings* que, d'alguna manera, amb els consells comarcals s'arriba a acords que es facin en llocs en què segurament no seria possible, fins a altres sistemes que s'adapten a algun restaurant de la mateixa població. I, per tant, en aquest sentit, ja s'estan fent modalitats, no?

És a dir, jo diria que tot el tema... Les beques de menjador, estan pujant a nivell global, eh? Vull dir, aquest any s'han incrementat un 15 per cent; per tant, Déu n'hi do. Vostè ha dit que sí que s'havien incrementat un 24 per cent, però en aquests moments podem dir que, de l'any passat a enguany, s'incrementen un 15 per cent.

Bé, en general, doncs, totes són esmenes que jo crec que reforcen el que ja hi ha en aquests pressupostos bàsicament, no? I alguna seria el tema de la formació del professorat. Escoltin, no hi ha una partida única que digui «Formació del professorat», sinó que hi han moltes mesures que es reparteixen, que ajuden precisament que la formació del professorat pugui ser més bona, perquè, en tot cas, jo crec que la política del Departament o de la conselleria d'ensenyament, en aquest sentit, té clars quatre tipus d'inversió que per ell són paradigmàtics i que segur que impacten positivament en la qualitat i en l'estabilitat del sistema educatiu.

Una, que ja la hi hem dit, i em sembla que augmentem un 174 per cent amb relació a l'any 2004: tota la inver-

sió en educació preescolar, i amb aquesta coordinació i col·laboració amb els ajuntaments, a fi i efecte de poder desplegar la Llei que vam aprovar aquí el 30 de juny d'aquest mateix any, no? Per tant, en aquest sentit, anirem treballant no tan sols en quantitat, sinó també en qualitat, que és tal com s'està fent aquest nou decret.

Tot el que és suport a l'aprenentatge de la llengua. I, per tant, en aquest sentit s'hi està treballant. Totes les LICS, és a dir, el tema de llengua, integració i cohesió social, van en aquest sentit, no?, i és important que es pugui treballar amb la llengua també.

La inversió en bons equipaments. Vull dir, les obres de construccions escolars que hi han enguany superen amb escreix les que hi havien hagut anteriorment, i es fa una clara aposta per les construccions escolars.

I, evidentment, una bona formació del professorat, sigui dels directius, o sigui de la formació del professorat en general.

És evident que no podem estar d'acord... (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Això és el que queda ja, senyor president?

El president

Sí, senyor diputat.

El Sr. Freixanet i Mayans

Doncs bé, és evident que no podem estar d'acord amb altres consideracions, com és el tema del xec llar, perquè, en tot cas, nosaltres creiem que això no garanteix la verdadera cohesió social, i això marca diferències entre el que seria l'accés a l'educació de la gent en general. I per tant, en aquest sentit, no hi podem estar d'acord.

Bé, en tot cas, per no robar més temps, nosaltres direm que no a aquestes esmenes, la majoria d'elles perquè ja estan recollides, i les altres perquè, evidentment, van en contra del que seria una aportació substantiva a les propostes que es fan i perquè no garantiria la verdadera cohesió social.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Des der escon estant e, se me permet, adreça-me en aranés ara cambra, per'mor qu'ei tà parlar dera lengua occitana, qu'ena Val d'Aran nomentam aranés.

En tot cas, díder qu'ei evident qu'era situacion der aranés enes mieis de comunicacion ei ua situacion que non ei en aquest moment «boianta»; que, certament, era erència recebuda d'aguesti vint-e-tres ans mos a deishat en ua situacion congelada, d'aquerò que siguec un pas important respècte ara preséncia de mieis de comunicacion radiofonics e televisius en lengua aranesa, mès qu'en tot cas mos da era sensacion qu'aguesta esmenda resulte d'un cèrt oportunisme polític. Perqué entenem

que non ei era solucion des problèms dera lengua, estrictament, ua question de mieis de comunicacion, que tanben: ei, en prumèr lòc, un reconeishement estatutari d'un trabalh continuat ath torn dera escòla, qu'en aquest moment requè basicament sus es mèstres, e, per un aute costat, ua implicacion des administracions, des administracions locals e des administracions tanben dera Generalitat, per'mor de poder incrementar aquera preséncia absolutament testimoniau de dètz minuts ara setmana de television e tot just d'ua ora, qu'ara se repètis ena tarde, per tant de dues ores diàries de ràdio.

Pensi qu'eth Govèrn a un plan establèrt tà poder auançar en ua milhora d'aguesta situacion, e pensi que, per tant, aquesta esmenda, auem de refusà-la e dar un vòt de confiança ath Govèrn tà que pogue hèr aquest trabalh continuat.

Gràcies, senhor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Passem al bloc número 10, «Organització, administració i aspectes concrets». Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, el Grup Popular ha presentat unes esmenes –en concret, tres esmenes, són les que resten vives–, com diu el mateix departament, molt concretes, no?, amb relació a tres aspectes fonamentals.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El primer crec que és certament important i crec que cal destacar-lo, i, a més a més, malgrat el que els membres del tripartit han dit amb relació a les esmenes, el tema de les altes i les baixes, el tema de la importància o no d'aquestes esmenes, aquesta esmena primera que presenta el Grup Popular, el que reclama al Govern de la Generalitat és una cosa que no costa calés, que no costa més que voluntat política, que és fer el desplegament reglamentari de totes aquelles lleis vigents a Catalunya i que, a hores d'ara, no s'han desenvolupat des del punt de vista reglamentari.

Són lleis que, mentre el Govern no les desplegui reglamentàriament, no podran ser d'aplicació a Catalunya, i no són lleis menors, no? Són lleis tan importants com la del transport per cable, la de turisme de Catalunya, la de les cambres oficials de comerç, indústria i navegació de Catalunya i del Consell General de Cambres, la d'ordenació vitivinícola, la de protecció de la contaminació acústica, la de la lumínica, la de cooperatives, la Llei de seguretat alimentària, la de confraries de pescadors, la Llei d'aeroports o la mateixa Llei de família. Són lleis importantíssimes per al futur dels catalans, per al futur de Catalunya, i que aquest Govern, no només no és un govern que es dediqui a fer lleis, sinó que, a més a més, les que ja existeixen no es dedica a desenvolupar-les des del punt de vista reglamentari.

Això significa, senyores i senyors diputats, senyors del tripartit, que aquestes són lleis que no es poden aplicar

a Catalunya, que el Govern no pot utilitzar, que no són d'aplicació. I, per tant, lleis tan importants com les que he fet referència..., o, si em permeten, ho concretaré més amb la Llei de família: totes les ajudes a les famílies no es poden tirar endavant perquè el Govern no ha desplegat reglamentàriament la Llei de família. I, bé, jo sé que això a vostès els pot semblar menor, no?, però jo crec que un govern que es diu catalanista d'esquerreres i totes aquestes coses, no acabo d'entendre com no podrà donar suport a una esmena que no reclama més pressupost, sinó que el que reclama, simplement i planerament, és que el Govern treballi, que el Govern faci la seva feina. I sembla que, si el tripartit decideix votar que no, que el Govern no estarà per la tasca de fer la seva feina, que és desplegar reglamentàriament les lleis que aquest mateix Parlament ha aprovat.

Altres dues esmenes que el Grup Parlamentari Popular ha presentat fan referència a temes de seguretat, temes que, per nosaltres, són certament molt importants. La primera és que reclamem al Govern que s'incrementin les partides pressupostàries necessàries per tal de completar, abans del mes d'abril, el desenvolupament del telèfon d'emergències 112, com a únic referent en situacions d'emergència a Catalunya.

Vostès saben perfectament que aquest Parlament va aprovar, a instàncies del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, una moció amb la qual reclamava al Govern que, en el termini màxim de quatre mesos, implantés a tot el territori de Catalunya el telèfon d'emergències 112. Bé, amb el que apareix als pressupostos, és absolutament impossible, i nosaltres creiem que no només els ciutadans de Catalunya mereixen, mereixem tenir aquest telèfon d'emergències funcionant, sinó que, òbviament, volem fer aquest favor a Esquerra Republicana de Catalunya, ajudant-los que el Govern compleixi aquesta petició feta pel Grup d'Esquerra Republicana.

L'última esmena del Grup Popular reclama una cosa que, sincerament, lamento..., bé, sembla que el Govern no té gaire interès pels aspectes concrets del pressupost; sembla que estan més preocupats per algun ministre que malauradament ens acompanya, no? (*Remor de veus.*) Però bé, en tot cas, el que sí que és cert, senyores i senyors diputats, és que aquesta esmena que el Grup Parlamentari presenta reclama una cosa que és de sentit comú i que, a més a més, els recordo que ha estat reclamada a bastament i en els últims anys pels grups que ara estan en el Govern, i que de mica en mica s'ha anat millorant, i el Govern anterior de Convergència i Unió, amb el suport del Partit Popular, i també amb el suport de la resta de partits..., perquè els recordo que aquestes són propostes que s'aprovaven per unanimitat –eren altres èpoques, on no hi havia *tanto talante*, però hi havia molt més diàleg, no?

I, bé, aquesta proposta que nosaltres fem, el que reclama simplement és que les policies locals de Catalunya puguin tenir xarxes de connexió de dades, d'informació, de comunicació conjunta, per tal que els Mossos d'Esquadra i la Policia Local de Catalunya puguin anar coordinats i puguin, d'alguna manera, garantir una major i millor seguretat per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Pel que fa, senyor president, senyors diputats, a les esmenes del Grup de Convergència i Unió, no em centraré en cap. Simplement, anunciar que nosaltres donarem suport a totes i cadascuna d'aquestes propostes, que ens semblen certament assenyades i que contribueixen també a millorar la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar les esmenes reservades per part del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Josepina Cambra.

La Sra. Cambra i Giné

Bé, compartirem el temps. Per tant, jo començo ara per les quatre esmenes que corresponen al tema de cooperació; seguirà Núria de Gispert amb la resta d'esmenes.

De les quatre esmenes, voldria fer especial esment de l'esmena número 599, en la qual..., en el pressupost, i a més en repetits llocs del pressupost, on ha de constar, em sembla a mi, les paraules «promoció i cooperació internacional» o «exterior», consta «cultural». I, en veure-ho per primera vegada, vaig pensar que era un error, fins i tot, tipogràfic, però no: va sortint repetidament al llarg del programa. Per tant, és una variació, és una transformació feta amb una determinada, probablement, intencionalitat.

L'esmena, crec que, vaja, seria interessant que es rectifiqués i que s'acceptés, perquè em sembla una barbaritat un canvi d'aquestes característiques. És una esmena de lògica elemental. Tan elemental, que fins i tot fa com vergonya, gairebé, defensar-ho aquí i argumentar-ho excessivament. Em pregunto, no?: no deu ser que els convé que, en lloc de dir «cooperació internacional», digui «cultural» per un altre motiu intern? Deu ser alguna cosa que no arribem a esbrinar, que motiva aquest canvi una mica kafkià? De fet, a veure, ens sembla que és una greu irresponsabilitat que, al final, les polítiques que s'estan duent a terme en cooperació estiguin pendents de guerres internes; és bastant lamentable. Per tant, esperem que es rectifiqui, i potser aquesta esmena hauria de ser acceptada o revisada o..., en fi, alguna explicació hi ha d'haver, en tot això.

Quant a l'esmena 551, que fa referència ja a la quantitat, que aquí tornem a donar voltes al voltant del 0,7 per cent, tan «cacarejat» i que no s'arriba a posar mai en pràctica, no hi tornaré a insistir, perquè ja sembla que fins i tot ja fa una mica de pena tornar-hi a donar voltes. L'única cosa que sí que voldria destacar és que em sap molt de greu, sincerament, que es vagi repetint i repetint i repetint, i que, per altra banda, doncs, s'enganyí, d'una banda, tota la població que es dedica a la cooperació, i fins i tot la ciutadania. Per tant, no fem promeses d'allò que no es pot complir, siguem realistes, i si no es pot dir un 7, que es digui el que es pugui dir.

A mi em sembla que la quantitat que s'augmenta no és dolenta, eh?, no és dolenta. Per tant, dir que s'augmenti 1 milió més d'euros és com un símbol que posem en

aquesta esmena; un símbol que vol dir: «Senyors, en lloc de 10 milions més se n'haurien hagut d'augmentar 21, no 10, 21, per poder arribar a aquest famós 0,7 a què s'ha d'arribar al 2007.» Que ja es veu que és impossible. Però això ho sabem tots, fins i tot l'any passat. Ho sabem perfectíssimament. Serà un miracle que es pugui arribar a una altra xifra. Però, per favor, siguem realistes: no s'enganyi la població.

I, de fet, el Govern hauria d'aprovar un pla plurianual que reflectís amb exactitud quines són les previsions reals. Aprovar via Govern. No un full que se'ns entregui aquí, a les comissions, enredant-nos, no un full; una aprovació per part del Govern d'un pla, realista, el que sigui, que probablement estarem d'acord a compartir les dificultats que puguin existir, eh?

I, per últim, les altres dues esmenes..., tampoc no entraré en el seu detall, però simplement tenir present que en el pressupost tot són partides generals; no s'endevinen a través de les partides les polítiques que podrien permetre endevinar quines són les tendències, les polítiques, les prioritats que pensa seguir aquest Govern. Seria bo que, com a mínim, per exemple, es veiessin un parell de partides; almenys, crec jo, una que digués «Cooperació directa», que diuen que en volen fer, de cooperació directa, i que és «Cooperació a través de les ONG». Almenys això. Però és que ni això. És tan general que a través del pressupost no s'endevina absolutament res.

Per tant, interpretin les dos esmenes aquestes en aquesta línia, en una línia que és un pressupost que no detalla absolutament res i que, per tant, doncs, és clar, qui se'l miri intentant saber què és el que es pensa fer, realment és gairebé impossible.

I seguirà, doncs, Núria de Gispert.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, hem reservat, a part de les esmenes defensades per la meua companya de Grup, trenta-cinc esmenes sobre quatre blocs: emergències, seguretat, trànsit i justícia. Intentaré, doncs, destacar aquells aspectes de les esmenes reservades per al Ple que considerem que són prioritaris, i que estan en la línia de les prioritats que ha expressat el Govern, per tant, tant el Departament d'Interior com el de Justícia. El que passa és que les seves prioritats després no queden prou reflectides en el Projecte de pressupost.

Parlo, per exemple, d'emergències. I parlo de la rehabilitació, de la construcció de nou parcs de bombers. Hi han diferents moments en què es parla de quaranta o de trenta, però després retratats, retratats, només en surten nou. Jo vull recordar, i amb esmenes ho hem fet, que són necessaris els parcs de Mataró, les Borges Blanques, Valls, la Bisbal, Corçà, Gavà, Ascó.

També que s'ha de renovar la flota de vehicles, i no en dotze anys, com diu el Departament d'Interior. Nosal-

tres ja els fem una esmena que diu: «Almenys comprin cent tres vehicles en quatre anys.»

O bé, preocupar-se una mica més dels bombers voluntaris. Són dos mil i necessiten mitjans, necessiten parcs, necessiten vehicles.

I també, i en això em remeto al que ja ha dit el representant del Grup Popular, el telèfon únic 112. També estarem amatents a la Moció i recolzarem la Moció presentada per Esquerra Republicana, perquè al llarg..., o a l'abril, però, si no, al llarg de l'any 2005, pugui realment ser el telèfon únic d'emergències.

I parlem de seguretat. Ja no se'n recorden dels seus compromisos electorals i de l'avançament al 2007. Però hi ha manca d'efectius a Tarragona, a les Terres de l'Ebre, al Vallès Occidental, al Baix Llobregat, al Maresme, a Girona. I no s'hi val contestar que tinguin paciència els alcaldes i que al 2007 ja els donarem resposta. No s'hi val. Les nostres esmenes van en la línia que es convoquin més places per a l'escala bàsica, que s'avanci el desplegament, tal com es van comprometre, i que no demanin aquesta paciència.

I anem a trànsit. Tornem al mateix: es dedica més diners del que es recapta per passar-lo a la Tresoreria de la Generalitat que no pas per a inversions en trànsit. Ara, això sí: anuncis, tots; rodes de premsa, la que més; però després tot allò que es diu no es fa.

I en posaré un exemple. El mes d'abril la consellera d'Interior deia que s'instal·laven a Catalunya vint radars. De fet, es van instal·lar el 3 de desembre; no el 5 d'abril, el 3 de desembre. I això és així. Però a més a més els diré una cosa: dubto que els vint radars estiguin instal·lats i en funcionament, perquè una cosa és instal·lar-los i una altra, posar-los en solfa. I em sembla que els de Tarragona no estan en solfa. Per tant, caldria preguntar al Departament d'Interior quantes fotos sanció s'han fet des del 3 de desembre en les carreteres de Tarragona on estan, segons ells, instal·lats i entrats en funcionament els radars.

I, finalment, justícia. Prioritats: equipaments judicials. El Projecte de pressupost parla de setze edificis; en surten vuit, els mateixos que nosaltres ja vam licitar. Jo els recordo, a través d'esmenes, palaus de justícia tan importants com Manresa, Terrassa, Tarragona, l'Audiència de Girona o el Palau de Justícia de Granollers.

Mirin, la realitat és que l'any 2004 s'ha perdut, en Justícia i en Interior. L'any 2005, anem camí de perdre'l també. Moltes paraules, molts anuncis, moltes promeses de formació de personal, per exemple, en matèria penitenciària, moltes promeses de mesures penals alternatives, de programes en mediació penal, però a l'hora de la veritat en el pressupost no en surt ni una paraula, no surt res, ni de justícia de proximitat, ni de programes de mediació, ni de treball en benefici de la comunitat, ni de mesures penals alternatives. És, sincerament, un pressupost que aparenta moltes prioritats, perquè, això sí, surt en grans titulars les prioritats, però després, quan et mires la lletra petita, no hi ha cap idea nova, no hi ha cap iniciativa, se'ns pretén enganyar amb xifres surrealistes que no sabem on són.

El conseller de Justícia va presentar un pressupost als mitjans de comunicació que no tenia res a veure amb el

presentat aquí. I realment encara no sabem quin és el pressupost real, si el d'aquí o el d'allà. La realitat és que quan llegeixes el seu Projecte de pressupost, totes les prioritats no sabem on són. Sí que gasten molt en personal, això sí; perquè volen ser eficaços, volen ser eficients i volen ser molt racionals. No, res. Moltes direccions generals noves, moltes subdireccions generals noves, molt personal per a serveis centrals nous, això sí; ara, per al que són els serveis finalistes no hi ha cap rigor: hi ha més burocràcia i hi ha molt poca serietat.

Aquest és el pressupost de Justícia i Interior, i per això hem reservat aquestes esmenes al Ple, i les mantindrem.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora diputada. Correspon ara el torn en contra; té la paraula per fer-lo l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor president, senyores i senyors diputats, torn en contra per anunciar el vot contrari dels grups que donem suport al Govern a les esmenes presentades. Miraré d'anar contestant una mica cadascuna de les coses que s'han dit.

El Partit Popular ens presenta tres esmenes, la primera de les quals insta el desplegament reglamentari de totes les lleis vigents a Catalunya. Des dels grups que donem suport al Govern compartim aquesta necessitat, però entenc, senyor Sirera, que vostè estarà d'acord amb nosaltres que el desplegament reglamentari de totes i cadascuna d'aquestes lleis no es pot fer per un mandat genèric del Parlament, sinó que cal anar llei per llei, i una per una anar veient quin és el ritme adequat, segons la urgència que tingui el desplegament reglamentari d'aquesta llei, i segons les necessitats que hi hagin de diàleg amb els sectors afectats. Perquè si fèssim..., si complíssim el mandat que vostè ens proposa, d'aquí a dos mesos vostè seria el primer de dir-nos que no hem dialogat suficientment amb cadascun dels sectors afectats pel desplegament d'aquestes lleis. No es pot demanar –no es pot demanar– per via de mandat genèric el desplegament de totes les lleis, siguin del que siguin, parlin del que parlin.

Ens parla també, en les seves esmenes, en l'esmena 548, del telèfon 112. Vostè sap que jo mateix vaig entrar una moció en aquest Parlament, i em congratula veure l'interès i l'afició que té a citar-me en aquesta Moció, igual que la senyora de Gispert. No deixa de ser, per a aquest modest diputat, un altíssim honor. El problema és que, si tant els va agradar, la podien haver votat, no? La podien haver votat en la seva integritat, senyor Sirera, en la seva integritat.

Però la realitat és que tenim un pressupost d'Interior –per parlar d'aquest tema, que ja aleshores els vaig dir, en el primer debat de pressupostos– que molt els agradaria tenir-lo, haver-lo tingut a vostès, perquè els augments que té, en totes i cadascuna de les seves partides d'inversions, són importants.

I en personal també; és clar que sí, senyora de Gispert, és clar que sí. En la fase que estem, i tal com ens van

deixar, per exemple, la situació penitenciària, o tal com ens van deixar l'Administració de justícia, és lògic que haguem de créixer en personal. I pel que fa a Interior –i pel que fa a Interior– vostè comprendrà que és evidentment un punt en el qual s'ha de créixer. La gràcia és que, tot i estar en aquesta fase de necessitat d'increment de recursos humans, tot i així, creix el percentatge d'inversions per damunt de la despesa corrent. Això sí que té mèrit –això sí que té mèrit.

Pel que fa al tema de les emergències, vostès saben que hi ha una dotació molt superior a la que hi havia en el tema del 112. Està prevista una nova ubicació, un nou sistema informàtic i una evolució cap a un sistema expert, un sistema intel·ligent que activi dispositius; és a dir que trucant al 112 s'activin dispositius, a diferència del que teníem, que era una centraleta des d'on es derivava a diferents bandes. Hem de construir un sistema expert i un sistema intel·ligent, i això està previst en els pressupostos. Per tant, entenem que les seves mocions no tenen lloc.

També en l'esmena 549 fan referència a un tema que jo mateix he defensat en aquesta cambra, com l'increment progressiu..., com la coordinació amb policies locals. I em sembla que els pressupostos ja contemplen un increment progressiu de dotacions de recursos per a les connexions entre Mossos d'Esquadra i policies locals, així com, sobretot, fomentar una cultura professional comuna a partir d'una estructura de formació comuna. Per tant, ens sembla que aquests aspectes estan ben recollits, sobradament ben recollits en els pressupostos, i, per tant, les esmenes no tenen massa raó de ser.

El Grup de Convergència i Unió ens presenta esmenes, per exemple, sobre l'increment de les taxes. Recordar-li senzillament que l'increment proposat en aquests pressupostos està per sota –per sota– de l'índex de preus del consum, i que els números s'han de fer i han de quadrar, i que, per tant, no estem parlant d'un augment abusiu sinó que estem parlant d'un creixement per sota del valor de l'IPC.

En l'àmbit de cooperació internacional ens presenten una sèrie d'esmenes amb xifres concretes, que trobem que no tenen massa sentit, perquè la major part d'elles marquen unes xifres que el Govern pretén superar, que el Govern aspira a superar. No podem ficar per mandat legal de la Llei de pressupostos una limitació a la dedicació d'uns recursos –per exemple, a la solidaritat amb el Sàhara, a l'ajuda a la prevenció de la sida en països en vies de desenvolupament o a cooperació al desenvolupament en general–, unes quantitats que ens limitin i que, per exemple, fessin, anem a suposar, que si aconseguíssim més fons dels que la mateixa Generalitat porti via Unió Europea, via AECL, o sigui la institució internacional que sigui, doncs, no poguéssim..., estiguéssim limitats i acotats per les esmenes 551, 552 i 553, que ens presenta el Grup de Convergència i Unió. Per tant, hem de votar també en contra d'aquestes esmenes.

Hi ha altres esmenes que fan referència a propostes que el Govern ja té plantejades, com són la transformació de l'Escola de Bombers, que el Govern la planteja més ambiciosament del que fa la mateixa esmena; els plans d'emergència municipals; el desenvolupament del telè-

fon únic –en aquest cas de Convergència i Unió–; les actuacions en els trams de concentració d'accidents; l'educació en seguretat viària, entre d'altres.

Altres esmenes fan plantejaments que..., permetin-m'ho, eh?, però en la meua opinió, el Govern ja ha superat. De fet, les esmenes queden curtes, i creiem que seria propi de l'oposició poder somniar i anar una mica més enllà. Però en alguns casos creiem que el Govern ja les té superades.

Faig referència, per exemple, a l'esmena 556, en què vostès parlen, senzillament, que l'Escola de la Policia ha de parlar de tots els aspectes en matèria de seguretat. Home, anem una mica més enllà. Vostès saben que en aquests moments s'està plantejant la creació d'una escola de seguretat que agrupi sota seu una mateixa cultura professional per a bombers i per a policies, de tota la gent que actuen en emergències. Per tant, anem una miqueta més enllà. Que també es treballi els aspectes de la seguretat des d'un punt de vista de la transversalitat, entenent que hi ha..., si es vol treballar des d'un punt de vista de la prevenció i ficant l'accent en la prevenció més que en la resposta, s'ha de treballar transversalment en molts més àmbits.

Per tant, trobem que la seva esmena és molt poc agosarada, i en aquest cas la rebutjarem per poc agosarada.

O també passa, per exemple, amb les esmenes sobre la flota de vehicles de la Direcció General d'Emergències i de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, o sobre els convenis amb ajuntaments en matèria de mediació familiar, on propostes del Govern van bastant més enllà del que vostès ens diuen.

Si fem atenció a les esmenes que demanen uns quants mossos més aquí, uns quants mossos més allà..., permeti'm que li faci una broma, no?, però semblen una mica esmenes situades en l'esperit nadalenc dels bons desitjos, no?, perquè serien més creïbles si diguéssim «aquests que volem aquí, els volem treure d'un altre lloc», seria més creïble que diguéssim això, però dir més policia aquí, més policia allà, més policia més amunt i més avall, vostè, senyora de Gispert, que ha estat consellera, doncs, hauria de saber que s'ha de ser una mica més realista i correspondre aquesta demanda amb propostes d'on es treuen.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vostè sap que es va a tota màquina en les promocions de Mossos d'Esquadra, es va a tota màquina en el desplegament, que allà on s'ha pogut s'ha avançat i s'han avançat calendaris. Per tant, vostè sap que el fons el compartim, però la forma aquesta no seria seriós proposar, fer propostes d'aquestes sense dir d'on es trauran.

Hi ha d'altres consideracions en què tampoc podem estar d'acord, no? Diuen: «La renovació del parc mòbil del Servei Català de Trànsit.» Home!, el Servei Català de Trànsit té un parc mòbil que té dos anys d'antiguitat, exceptuant un vehicle que té cinc anys d'antiguitat; això seria malbaratar els recursos públics i com que no estem per malbaratar els recursos públics hem de rebutjar també aquesta esmena, i vostè ho sabrà comprendre.

Sí que és veritat que el parc mòbil de Mossos d'Esquadra, que fan funcions de trànsit s'ha de renovar, però si es miren els pressupostos veurà que aquesta renovació també està contemplada.

Pel que fa a les esmenes en l'àmbit de la justícia, creiem que el conjunt d'aquestes esmenes no sé si tenen cabuda en la Llei de pressupostos, però són esmenes dirigides a unes definicions de polítiques que si no és que van acompanyades de consignacions pressupostàries o altes i baixes en els crèdits adequats, ens sembla que els pressupostos no són el seu lloc. Per tant, li anuncio el vot contrari del nostre Grup a les esmenes que han presentat.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Amorós. Per tant, cridem a votació. *(Pausa.)*

Passarem, doncs, a la votació. En primer lloc votariem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Ho farem en tres blocs. El primer bloc amb les esmenes números 2, 4, 62, 64, 84, 88, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, continuant fins a la 116; 139, 143, 153, 221, 226, 231, 233, 293, 365, 367, 462, 465, 548 i 549. Comencem, doncs, amb aquest bloc.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 54 vots a favor i 69 en contra.

Faríem ara un segon bloc amb les números 135, 154, 160, 232, 236, 315, 345, 458.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor i 108 vots en contra.

Seguidament farem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 17 vots a favor, 39 abstencions, 68 vots en contra.

Seguidament..., seguidament, posarem a votació les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, si vostès volen. Sí?

Primer bloc. Esmenes números 6, 7, 8, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 29, 31, 53, 55, 56, 58, 60, 66, 67, 68, 69, 70, fins a la 76; 90, 246, 377, 378, 397, 398, 425, 426 i 430. Correcte?

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 40 vots a favor, 15 abstencions i 69 vots en contra.

El segon bloc serien les esmenes números 30, 32 i 93.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 40 vots a favor i 84 en contra.

Finalment, votariem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor i 69 en contra.

Un cop acabat el debat de les esmenes a l'articulat, se sotmet a votació el Dictamen en el lloc que no hagi estat modificat per les esmenes aprovades, inclosos els estats d'ingressos i de despeses.

Comença la votació.

El dictamen ha estat aprovat per 69 vots a favor i 55 en contra.

Projecte de llei de mesures financeres (tram. 200-00013/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures financeres. D'acord amb l'article 101, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances. Té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, senyores i senyor diputats, és un honor presentar en nom del Govern de la Generalitat el Projecte de llei de mesures financeres... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor conseller, un segon. Que potser... Ara, ara pot continuar.

Gràcies.

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé. El Projecte de llei de mesures financeres que acompanya els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2005. El primer que vull remarcar en la meua compareixença davant d'aquesta cambra és que es tracta d'un projecte de llei que, com el seu nom indica, inclou només mesures financeres.

Fa pocs mesos, concretament el 13 de juliol del 2004, i en ocasió de la presentació, llavors, del Projecte de llei d'acompanyament dels pressupostos de la Generalitat per a aquest exercici 2004, els deia que el Govern tenia la intenció que aquest tipus de llei respongués, realment, en la seva finalitat, és a dir, en la canalització de mesures indistintament lligades als pressupostos, que no troben l'encaix apropiat en la mateixa Llei de pressupostos ja que aquesta té unes característiques molt concretes, sobretot, de temporalitat.

Doncs, bé, amb la Llei d'acompanyament als pressupostos de la Generalitat per al 2004 aquest Govern va fer, ja, una opció clara i decidida a favor de la reducció dels continguts no estrictament financers d'aquests tipus de lleis. No va ser possible llavors l'eliminació total d'aquests continguts, entre altres motius perquè en el primer any de legislatura era necessari adoptar amb rang de llei diverses mesures complementàries a les

previstes a la Llei de pressupostos per tal de permetre la posada en funcionament de determinades polítiques organitzatives i sectorials. Un cop superades aquestes circumstàncies, en la Llei que ara els presento es contenen, com els anunciava, exclusivament les mesures financeres per completar la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2005.

Sobre la base d'aquest disseny, el text legal s'estructura en dos títols. El primer, dedicat a les mesures fiscals, i el segon, a les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques.

Pel que fa a les mesures fiscals, les mesures adoptades fan referència principalment a tributs propis, si bé també s'han regulat certs aspectes en matèria de tributs cedits amb la introducció de determinades normes de gestió tributària. Quant als tributs propis, la Llei porta a terme una sèrie de modificacions del cànon de l'aigua, impost gestionat per l'Agència Catalana de l'Aigua, adscrita al Departament de Medi Ambient i Habitatge. Les disposicions que inclou la Llei persegueixen objectius d'equitat i d'eficiència, així com millorar la gestió del tribut.

En l'àmbit dels usos domèstics, la Llei du a terme una modificació dels trams de consum, amb la inclusió d'un tercer tram per a consums de més de divuit metres cúbics més per habitatge, que significa una certa penalització dels consums sumptuaris, de manera que suportaran una major càrrega tributària aquells contribuents que consumeixin més quantitat d'aigua. La norma, però, no oblida la realitat de les llars catalanes, i introdueix un mecanisme de ponderació de la càrrega impositiva en funció del nombre de persones que conviuen en una llar, per tal d'evitar greuges comparatius que no serien admissibles des de criteris de justícia tributària.

Així, tot i que es rebaixa de dotze a deu metres cúbics el consum bàsic mensual per llar, es redueix paral·lelament el nombre de persones que constitueixen aquesta llar tipus, de quatre a tres, i es té en compte si hi conviu un nombre superior de persones a l'hora de determinar quina és la seva dotació bàsica, de manera que s'amplia tres metres cúbics addicionals per cada persona de més el volum mensual d'aquest consum considerat bàsic.

Cal assenyalar que, d'acord amb les estimacions realitzades, aquest tercer tram només afectarà un 5-6 per cent dels contribuents, i que l'augment mitjà estimat de recaptació pels canvis introduïts en el cànon de l'aigua se situa per sota del 8 per cent.

Pel que fa als supòsits d'utilització de l'aigua per a usos industrials, la Llei modifica el règim de coeficients reductors aplicable als grans consumidors industrials d'aigua. Es preveu ara un règim transitori durant el qual s'aplicaran coeficients reductors del tipus fins arribar, a partir de l'any 2009, al coeficient 1. Perquè quedi clar, l'objectiu d'afavorir les empreses que fan un ús eficient de l'aigua, en la tramitació parlamentària, els grups que donen suport al Govern han introduït un conjunt d'esmenes que reforcen, precisament, aquesta línia d'acció. Així, l'efecte de la mesura es veu modulad pel compromís de fixar en tres mesos uns estàndards d'utilització racional de l'aigua de cada sector productiu, de

manera que els subjectes que facin un consum situat per sota dels paràmetres de referència es veuran beneficiats amb l'aplicació de reduccions que tindran efectes retroactius, d'altra banda, a partir de l'1 de gener de l'any 2005.

Continuant amb les mesures relatives a la regulació dels usos industrials de l'aigua, destaca igualment la introducció d'una sèrie de coeficients diferents de zero, que afecten els tipus impositius de determinats sectors, la qual cosa comporta la subjecció a l'impost d'usos industrials que fins ara no tributaven.

Vull assenyalar que, d'acord amb les pròpies estimacions d'entitats molt representatives del sector, l'impacte d'aquestes mesures sobre el marge d'explotació de les empreses serà molt modest, atès el pes relatiu de la factura de l'aigua en les despeses d'explotació de les empreses industrials, de manera que l'impacte es pot situar, s'acabarà situant en un 0,11 per cent de mitjana, 0,25 per cent en els casos extrems.

En tot cas, és important assenyalar que les modificacions efectuades en el cànon de l'aigua, fins i tot més enllà de l'increment de la recaptació que han de comportar algunes d'elles, s'emmarquen dins d'una política clarament orientada a potenciar l'estalvi i l'ús eficient en el consum de l'aigua.

En segon lloc, cal fer esment de les novetats que incorpora la Llei en l'àmbit de les taxes administratives. En síntesi, destaquem que es creen divuit noves taxes, onze del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, quatre del Departament de Medi Ambient i Habitatge, i dels departaments de Salut, Interior i Educació, una cada un. I s'afegeixen trenta-set nous fets imposables a les taxes ja existents.

Els vull recordar que, tal com s'explica en el mateix preàmbul de la Llei i utilitzant les mateixes paraules: «La creació de noves taxes i l'establiment de nous fets imposables té per objecte traslladar el cost del servei o de l'activitat a aquell que n'ha resultat beneficiat o que n'ha sol·licitat la seva prestació, de manera que no sigui el conjunt dels ciutadans qui financi aquests costos a través de la imposició general.»

És també important destacar el fet que la creació de taxes noves i la introducció de fets imposables no té cap incidència rellevant en la pressió fiscal, entesa en el sentit habitual del terme, sobre els ciutadans. N'hi haurà prou a indicar que la recaptació prevista per aquestes taxes suposa el 0,06 per cent respecte del total d'ingressos tributaris pressupostats.

En concret, la taxa que més ingressos preveiem que aporti –3,5 milions d'euros– és la taxa per la prestació de determinats casos de serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments a càrrec del Cos de Bombers de la Generalitat, gestionada pel Departament d'Interior. Només vull posar-los de manifest que el Govern seria feliç si la recaptació obtinguda per aquest concepte fos zero, perquè això voldria dir que ningú no hauria hagut de requerir els serveis del Cos de Bombers durant l'any 2005, fet que implicaria, per altra banda, que la finalitat correctora d'aquestes conductes negligents o irresponsables, que inspiren la introducció de la taxa, hauria estat plenament aconseguit.

Pel que fa a aquesta taxa, vull assenyalar també que, fruit del debat parlamentari, s'han introduït modificacions, recollides en el Dictamen de la Comissió, que al meu parer milloren el Projecte inicial. Entre d'altres es canvia el terme «zones de muntanya» per «zones de risc o de difícil accés», i es preveu una entrada en vigor diferent per a les persones que no disposen d'assegurança –1 de juliol de 2005– de la prevista per a qui sí que disposa de cobertura, que serà l'1 de gener de 2006. La finalitat d'aquesta darrera mesura és potenciar precisament, donar temps a potenciar, la generalització de la cobertura de riscos mitjançant una assegurança.

Pel que fa a la recaptació estimada per a les altres disset noves taxes, vull insistir que no arriba a 400.000 euros en total. És a dir, disset de les divuit taxes, proporcionaran una recaptació inferior a 400.000, bastant menys de 0,10 euros –menys de setze pessetes– per habitant. El que es pretén va, doncs, més enllà de l'estricta finalitat recaptatòria, que ja poden comprendre que no és la primordial. Es tracta, sobretot, com he dit abans, de fer recaure el cost del servei prestat en aquells que n'hagin sol·licitat la prestació, o bé que n'hagin resultat beneficiaris, per tal com són supòsits perfectament individualitzables.

Així mateix, entre les taxes de nova creació, també vull fer esment d'aquelles que s'insereixen en el marc de les polítiques mediambientals, significativament les de regulació del comerç d'emissions de gasos com a conseqüència del Pla d'assignació de drets d'emissió 2005-2007, que desenvolupa el conveni de Kyoto i que ha comportat que l'Administració hagi de prestar nous serveis. És per a la prestació d'aquests serveis que es crea la taxa per a la tramitació de les sol·licituds d'autorització d'emissió de gasos amb efecte d'hivernacle, d'una banda, i la taxa per a la validació dels informes verificats de les emissions d'aquests gasos, de l'altra, ambdues gestionades pel Departament de Medi Ambient i Habitatge.

En matèria dels serveis relacionats amb el joc i espectacles, s'ha inclòs un nou fet imposable, amb la taxa que grava determinats serveis prestats del Departament d'Interior, referit a l'habilitació acreditativa del personal de control d'accés de determinats establiments d'espectacles i activitats recreatives, discoteques i locals similars. Aquesta mesura, cal posar-la en relació amb la regulació que d'aquest tipus de professionals es va iniciar en el Decret 348/2004, del 20 de juliol, pel qual es regulen els criteris per què s'estableixen les funcions del personal de control d'accés de determinats establiments d'espectacles i activitats recreatives i l'habilitació mitjançant l'expedició d'un carnet professional. És l'expedició d'aquest carnet i de la corresponent placa identificativa, la que se subjecta ara al pagament de la taxa.

Finalment, en relació amb les taxes, s'escometen també altres modificacions de taxes ja existents, en la majoria dels casos per motius de canvis en la normativa substantiva que regula el servei o activitat gravada per la taxa en el règim de pagament o per la previsió d'afectació del rendiment a finalitats concretes.

Pel que fa als tributs estatals cedits, les disposicions que inclou la Llei s'emparen en el marc de les competències

es normatives assumides per la Generalitat de Catalunya, en l'actual sistema de finançament autonòmic; concretament s'ha portat a terme una regulació de les obligacions formals que han de complir els contribuents en el marc de les competències que sobre la gestió dels tributs cedits es delega a les comunitats autònomes.

Així, en l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, s'exclouen de l'obligació de presentar autoliquidació les transmissions de ciclomotors i les transmissions de motocicletes i turismes de deu anys d'antiguitat o més, llevat que tinguin la qualificació d'històrics o un valor igual o superior a 40.000 euros. L'objectiu d'aquesta mesura és descongestionar les taxes de gestió que comporta la tramitació d'aquest tipus de transmissions amb un efecte pràcticament inapreciable en termes recaptatoris.

Per altra banda, s'ha modificat el termini de presentació d'autoliquidació en el cas de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i en el cas de donacions subjectes a l'impost sobre successions i donacions, que passa a ser d'un mes enfront dels trenta dies hàbils que regeix actualment. La modificació pretén adequar el termini a la implantació de les noves tecnologies, que ofereixen la possibilitat de presentar set dies la setmana, vint-i-quatre hores el dia, i, per tant, fan decaure la distinció entre dies hàbils i inhàbils. A banda, la seva simplicitat reforça la seguretat jurídica per tal com elimina la incertesa inherent al còmput en dies hàbils.

Finalment, el termini en la presentació de les adquisicions *mortis causa*, herències, es manté en els sis mesos que preveu la normativa estatal.

El títol segon del Projecte de Llei de mesures financeres, relatiu a mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques, inclou un primer capítol en què s'introdueixen quatre modificacions del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya.

La primera d'aquestes modificacions té per objecte fer possible la substitució de la fiscalització prèvia de la intervenció general per a actuacions de control financer *a posteriori* en l'àmbit de determinats expedients: subvencions, transferència a serveis públics i altres similars. La finalitat d'aquesta substitució és en tots els casos, d'una banda, agilitar la tramitació d'aquests tipus d'expedients, i, d'altra banda, assolir una major eficàcia i eficiència administrativa global. A més, es preveu que per tal d'instrumentar aquestes actuacions es determinin per ordre específicament els tipus d'expedients als quals s'aplicarà.

La segona i la tercera modificació que conté aquest capítol, aquest capítol 1, tenen com a finalitat comuna adaptar el règim de les competències en matèria de subvencions concedides en l'àmbit universitari. En concret s'eliminen les referències específiques al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, ja que amb la desaparició del Comissionat d'Universitats i Recerca ja no cal distingir atribucions competencials en relació amb les subvencions concedides en aquest àmbit.

La darrera modificació inclosa en aquest capítol consisteix a establir que les resolucions de revocació d'ajuts i d'imposició d'exempcions posin fi a la via administrativa. Aquesta modificació, que també és estrictament tècnica, suposa una adequació parcial de la normativa de la Generalitat al nou marc legal de subvencions establert per la Llei 38/2003, del 17 de novembre, general de subvencions, que va determinar amb caràcter bàsic que els acords d'imposició de sancions posen fi a la via administrativa, així com que les resolucions del procediment de reintegrament posen també fi a la via administrativa, si bé en aquest cas darrer sense caràcter bàsic.

Lògicament, aquesta adaptació parcial es duu a terme sens perjudici que la normativa de la Generalitat estigui adequada al nou marc legal de subvencions en el termini previst per l'esmentada Llei 38/2003, general de subvencions, és a dir, el proper mes de febrer de 2005.

El segon bloc de mesures del títol segon fa referència al control del sector públic, i inclou tres mesures. La primera implica la supressió del requisit de fiscalització prèvia de la Intervenció General en la tramitació dels contractes menors; contractes que es defineixen exclusivament per la seva quantia no significativa. L'objectiu és clar. Es tracta d'aconseguir una millora en l'eficàcia i l'eficiència dels processos administratius, tenint en compte el volum d'aquest tipus de contractes i vista la simplicitat de la seva naturalesa.

Com a conseqüència obligada de l'anterior supressió s'efectua també una adaptació tècnica de la regulació de les juntes de contractació que es poden crear en els diferents departaments pel que fa a la representació de la Intervenció General.

Una segona mesura preveu que la Intervenció General dugui a terme la tasca de control de la gestió en l'àmbit economicofinancer de manera continuada i permanent, seguint la línia que el Govern va acordar amb la realització d'una auditoria de gestió a principi d'aquest any 2004, amb l'objecte de conèixer la realitat economicofinancera de la Generalitat de Catalunya. El Departament d'Economia i Finances desplegarà reglamentàriament el procediment, l'abast i els mitjans per dur a terme aquestes funcions de control.

En definitiva, aquestes dues mesures, per una banda, la supressió de la fiscalització prèvia en determinats expedients d'escassa importància econòmica, i, per altra banda, l'assignació de funcions de control de gestió en l'àmbit economicofinancer de la Intervenció, impliquen una decidida reordenació de determinades tasques de control i fiscalització del sector públic, en el sentit d'encomanar a l'òrgan de control intern de la Generalitat, la Intervenció General, noves funcions de més ampli abast i significació, i d'alliberar-lo d'aquelles altres funcions de fiscalització prèvia de menor rellevància o transcendència. Aquestes iniciatives subratllen la importància que el Govern dóna a la potenciació dels mecanismes d'avaluació i control de la gestió.

La tercera de les mesures previstes en aquest capítol té per objecte la creació del Registre del sector públic de la Generalitat, adscrit al Departament d'Economia i Finances. Aquest Registre, que serà gestionat per la

Direcció General del Patrimoni de la Generalitat, durà a terme el seguiment de l'activitat de la totalitat d'ens i empreses que integren el sector públic; per exemple, la relativa a la denominació, la forma jurídica, l'objecte, el capital o la dotació, la composició dels corresponents òrgans de Govern, la durada dels càrrecs, els noms de qui els desenvolupen, etcètera. En aquest sentit, l'abast del contingut d'aquest registre, així com el seu funcionament i desplegament seran determinats reglamentàriament.

El capítol tercer del títol segon conté mesures relatives a tarifes i preus en matèria de ports. Sobre aquest tema, d'una banda, s'actualitzen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic per concessions i per autoritzacions administratives en els ports, les dàrsenes, les instal·lacions marítimes i les marines interiors de titularitat de la Generalitat de Catalunya, i també determinades tarifes per serveis generals i per serveis específics que presta directament l'entitat Ports de la Generalitat.

D'altra banda, i també en matèria de ports, es crea un nou cànon en concepte de preu pel desenvolupament de determinades activitats comercials i industrials, i la realització d'altres usos lucratiu en els ports d'iniciativa privada construïts i/o gestionats en règim de concessió administrativa, és a dir, com un ingrés derivat de l'explotació per un particular d'un bé o domini públic.

Per últim, dels continguts del Projecte de llei de mesures financeres, voldria assenyalar l'adopció d'una disposició per la qual s'estableix que les despeses per la realització d'actuacions preventives programades pel Departament de Treball i Indústria en matèria de riscos laborals seran equivalents, com a mínim, a les quantitats ingressades en concepte de sancions econòmiques per infraccions en matèria de prevenció de riscos laborals recaptades per l'esmentat Departament.

L'objecte d'aquesta mesura és impulsar el desenvolupament de funcions encomanades al Departament de Treball i Indústria en aquesta matèria, en matèria de seguretat i salut laboral, tant en l'aplicació i gestió de les normes estatals com en les de les polítiques pròpies del Govern de la Generalitat. Així, es podrà identificar la relació directa entre la despesa a realitzar en polítiques de prevenció de riscos i les quantitats ingressades per la Generalitat en concepte de sancions per infraccions en aquesta matèria. He volgut subratllar en aquesta exposició el compromís en l'àmbit econòmic i financer del Govern de Catalunya en la millora de la gestió pública i pressupostària.

En aquest context s'emmarca, molt honorable president, senyores i senyors diputats, aquest Projecte de llei de mesures financeres, que he tingut l'honor de presentar i per al qual demano l'aprovació d'aquesta cambra.

El president

Gràcies, honorable conseller. Es passa a la discussió de les esmenes. S'adverteix que hi ha unes esmenes tècniques, les quals han estat distribuïdes als grups parlamentaris, per la qual cosa, si ningú no s'hi oposa, es consideraran incorporades al Dictamen del Projecte de llei. (Pausa.) D'acord?

La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Popular. Té la paraula la il·lustre diputada la senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, prenc la paraula amb la finalitat de defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya al Projecte de llei de mesures financeres per a l'any 2005.

Fa gairebé sis mesos es va aprovar la Llei de mesures fiscals i administratives de l'any 2004, i, com no podia ser d'una altra manera, el nostre Grup Parlamentari va esmenar la totalitat d'aquella Llei d'acompanyament, en el sentit de pal·liar les mesures que s'aplicarien a partir de l'aprovació i el fet de la necessitat d'exercir adequadament el conjunt de competències, disminuir la pressió fiscal i impulsar la reducció d'impostos. Aquesta filosofia segueix vigent i és el propòsit del ventall d'esmenes presentades.

Si en aquella Llei d'acompanyament el debat estrella va ser l'impost sobre els hidrocarburs, aquesta vegada, senyores i senyors diputats, és el cànon de l'aigua, per no parlar de les divuit noves taxes i els trenta-set nous fets imposables que des del Govern de la Generalitat de Catalunya han creat.

Com vostès mateixos diuen, la recaptació prevista de les noves taxes és petita, al voltant de 4 milions d'euros, això si s'hi inclouen els 3,5 milions d'euros corresponents a la taxa per prestació de serveis de prevenció i extinció d'incendis, que grava l'assistència dels bombers i que afecta els causants del fet imposable, i que, com l'honorable conseller d'Economia deia al Ple de pressupostos del dia 22 de novembre i avui ha repetit, tant de bo que la recaptació fos zero. És clar, per al Govern és petita, però, s'han parat a pensar en els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que han de pagar? Perquè algunes d'aquestes taxes graven, per exemple, la constitució de fundacions o entitats sense afany de lucre, fet molt greu, per tal com Catalunya és pionera en l'impuls del teixit associatiu en forma fundacional, o la nova taxa per posar en marxa expedients d'expropiació forçosa, que, d'altra banda, són obligatoris.

Des del Partit Popular de Catalunya creiem que no és seriosa la creació de taxes per obtenir nous ingressos, ingressos d'imports no considerables per a la Generalitat de Catalunya, però sí per als usuaris.

Però parlem del cànon de l'aigua. Si se'm permet, faré esment d'unes paraules recollides en el *Diari de Sessions* del Parlament de Catalunya del dia 22 de novembre, quan l'honorable conseller Castells defensava el Projecte de llei de pressupostos per al 2005 i deia, amb referència al cànon de l'aigua, que no es tractava d'una taxa nova, sinó de la modificació d'una de ja existent, i que també en aquest cas el que proposa el Govern està plenament justificat. Bé, justificat per vostès, que són els que manen, però no per la resta de la societat catalana, que ha fet palesa la seva disconformitat, des d'associacions d'usuaris fins a sectors empresarials afectats o les mateixes companyies distribuïdores d'aigua. En tot cas, aquestes queixes s'han reflectit en les esmenes

que vostès mateixos presenten al seu pressupost i que ja han estat recollides, lògicament, en el text del Projecte de llei.

Només els demanaria que quan decideixin incrementar impostos mesurin les conseqüències i l'impacte que això comporta, perquè si no ens trobem, com en aquest cas, en la situació que vostès mateixos esmenen la seva Llei per tal de fer un treball que ja haurien d'haver fet abans, que és analitzar l'impacte que comportaria l'increment.

Em permeto recordar-los que estem parlant del títol primer de la Llei, que afecta fonamentalment els tributs propis de la Generalitat de Catalunya que dintre de la seva capacitat normativa en matèria d'impostos pot exercir el Govern. La capacitat normativa tant es pot fer servir per apujar com per abaixar impostos.

Seguint amb la defensa de l'esmena a la totalitat de la Llei de mesures financeres, i amb referència al capítol segon, corresponent a les normes de gestió tributària, el Partit Popular de Catalunya ha presentat tot un seguit d'esmenes que modifiquen l'actual text del Projecte de llei de mesures financeres amb l'objectiu de defensar els drets dels contribuents, com ara les esmenes per canviar els terminis de presentació de l'autoliquidació de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats o successions i donacions, que en el Projecte de llei passen de sis mesos a un mes. Les nostres esmenes demanen la modificació d'un mes per trenta dies hàbils, amb això guanyem alguns dies més, i, per altra banda, demanem, amb referència a l'impost sobre successions i donacions, que el termini d'autoliquidació sigui de tres mesos i no d'un mes, tal com queda en el text del Projecte de llei; he comentat abans que passa de sis mesos a un mes.

També demanem la supressió del punt 2 dels articles 12 i 13. Aquest nou punt fa referència al fet que, mitjançant el Decret, el Govern pot modificar el termini de presentació regulat en l'apartat anterior. Tècnicament és legal, però de cara al contribuent no és correcte, i des del nostre parer es tracta d'un abús de poder. I les esmenes presentades són en aquest sentit.

Un altre apartat dins de la Llei de mesures financeres seria el de les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques. Amb el propòsit d'enriquir i completar el text d'aquest Projecte de llei, el Partit Popular de Catalunya hem presentat un ventall d'esmenes adreçades a clarificar alguns dels articles que consten en aquesta Llei, com és la creació d'un registre del sector públic de la Generalitat de Catalunya, creació que ens sembla correcta i necessària, però també creiem que amb la presentació de l'esmena que fa referència a aquest nou organisme en clarifiquem l'abast i el funcionament.

Arribant ja a l'apartat de les disposicions, el Partit Popular de Catalunya ha presentat un seguit d'esmenes que, si bé en el preàmbul de la Llei fan una opció decidida a favor de la reducció dels continguts no predominantment financers, el nostre Grup Parlamentari considera necessàries.

La primera esmena pel que fa a les disposicions addicionals es refereix al Projecte de llei de prevenció de riscos laborals de Catalunya. Amb la presentació d'aquesta esmena, el nostre Grup Parlamentari insta el Go-

vern a presentar en un termini de sis mesos, en el marc de les competències de la Generalitat en matèria laboral i de seguretat i higiene en el treball, un projecte de llei que reguli de forma prioritària les mesures específiques a adoptar pel que fa a l'avaluació de riscos laborals, les mesures preventives i correctores, així com les disposicions de caràcter sancionador. En la segona part del debat exposaré amb més detall aquesta esmena.

La segona esmena presentada pel que fa a l'apartat de disposicions addicionals té com a objectiu demanar al Govern que en el termini de sis mesos presenti el Projecte de llei sobre la seguretat de les instal·lacions industrials de Catalunya, amb el benentès de la necessitat d'adequar una llei que data de l'any 1987 a les noves tipologies d'instal·lacions industrials, així com actualitzar les infraccions i les sancions en la matèria.

Pel que fa a la tercera esmena, relativa a l'impost de successions i donacions, és una esmena que tornem a presentar una vegada més, però, si s'hi han fixat, aquesta vegada ja no demanem la supressió de l'impost; ara els demanem que presentin el Projecte de llei sobre aquest impost. A més a més, cada cop reduïm el termini de presentació esperant que es presentin en els terminis compromesos pel Govern. Serà interessant, una vegada presentant el Projecte de llei, veure com quadra el fet de reduir l'impost, si és que ho fan, amb la previsió de l'augment per al 2005 d'un 6 per cent pel que fa a aquest impost.

En la segona part del debat, en tot cas, exposaré més a bastament les esmenes presentades a l'articulat d'aquest Projecte de llei.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per defensar-la l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup de Convergència i Unió hem presentat una esmena a la totalitat al Projecte de llei de mesures financeres per diversos motius. En primer lloc, perquè aquest Projecte de llei s'ha fet ignorant la realitat i els reptes potencials de la societat catalana. En segon lloc, perquè es denota clarament que el Govern desconeix l'impacte d'aquestes mesures. Com diuen al meu poble, primer disparen i després apunten, i això en política i en economia és fatal. D'aquí que fins i tot els grups que donen suport al Govern hagin esmenat la plana al mateix Govern. Ara ofereixen un cert diàleg, quan veuen que, per dir-ho finament, l'han vessat, i volen fer un pedaç que genera més confusió. En tercer lloc, perquè suposa un clar increment de la pressió fiscal que no compartim. És la seva segona llei de mesures i, per segona vegada, apugen la pressió fiscal. En quart lloc, perquè aquest Projecte de llei està totalment mancat de sensibilitat social. I, en cinquè lloc, perquè no preveu cap mesura que ajudi a la competitivitat de la nostra economia, sinó tot al contrari.

En definitiva, la presentem tant pel que hi ha, que no compartim, com pel que no hi ha i creiem que hi hauria de ser en el context actual. En economia, però també en política, les tendències són molt importants, i aquest Projecte de llei consagra aquesta dinàmica d'afany recaptador desafortat del tripartit.

No cal dir que l'estrella que hi ha per al 2005 és el cànon de l'aigua, que suma i segueix l'impost sobre carburants aprovat aquest 2004. Abans d'entrar-hi a fons, dues constatacions sobre aquesta mesura.

La primera: per molt que en els discursos la justifiquin per tal d'aconseguir un suposat estalvi d'aigua, l'única finalitat que documentalment consta en les diferents memòries és l'afany recaptador. I dic això perquè enlloc es diu quan es preveu estalviar d'aigua amb aquestes mesures i, en canvi, sí que es diu quan es pensa ingressar de més. Per cert, un marge de diferència amplíssim, que vol dir que, efectivament, no saben l'impacte real que tindrà.

La segona constatació: els governs seriosos dels països moderns i desenvolupats, davant d'objectius com el de l'estalvi d'aigua, el que fan és el que se'n diu l'«estudi d'elasticitat de la demanda», és a dir, veure i calcular quant baixarà o disminuirà el consum si s'apuja la tarifa i a partir dels resultats prendre una o altra mesura. I vostès no ho han fet, perquè, hi insisteixo, el que els mou és el seu afany recaptador i prou.

En aquest tema del cànon de l'aigua hem de distingir tres aspectes: l'ús domèstic, en primer lloc; l'ús industrial, en segon, i, en tercer lloc, el territori.

Pel que fa a l'ús domèstic, vostès varien l'estructura dels trams i varien la xifra que afecta el càlcul pel que fa a les persones que viuen en un mateix habitatge i passen el mínim de quatre a tres, que vol dir afectar la gran majoria d'habitatges, i és aquesta gran majoria els que més rebran. I, per què? Doncs perquè ja tot falla per la base. I, què vull dir? Doncs que vostès volen negar la realitat del nostre país i parteixen de la base que el consum normal és el de 100 litres per persona i dia, però vostès saben que la mitjana de consum al nostre país és de cent 128 litres a Barcelona ciutat –per cert, molt per sota de moltes ciutats europees comparables–, 126 litres a l'àrea metropolitana, 158 litres a la Catalunya central, 141 litres a Lleida, 172 a Tarragona i 198 a Girona. Per tant, és aquí on hi ha la trampa. Ho fan d'esquena a la realitat i saben que la base no pot ser 100 litres per persona i dia. La gent, fàcilment i sense malbaratar, superarà el tram, i automàticament vindrà l'important increment en el rebut.

Diferents agents municipals i del sector del subministrament de l'aigua han fet el càlcul diferència 2004-2005 segons aquest Projecte de llei, i, oh!, sorpresa, es confirma que en el millor dels casos puja quatre vegades per sobre la inflació, i atenció: on puja proporcionalment menys el cànon, que puja, on puja menys, és justament on hi ha més consum d'aigua. Per tant, fantàstic, amb l'aplicació real de la seva pròpia proposta, per enrevessada que sigui, se'ls veu el llautó. Ni equitat ni eficiència.

En definitiva, aquesta reforma que proposen no s'aguanta ni tècnicament, ni políticament ni socialment

per enlloc, per no entrar en els greus problemes de gestió que traspassen als ajuntaments de les dificultats per controlar el possible frau; saben que en el tema d'empadronaments les altes i les baixes són constants i immediates.

Pel que fa als usos industrials, vostès saben que la gestió de l'aigua industrial de Catalunya ha estat posada en molts llocs d'Europa com a exemple a seguir, i el premi és la garrotada al sector. Ara, amb aquestes modificacions que proposa el Govern, en comptes d'incentivar la inversió en la millora d'aquests processos, com era mantenir el coeficient reduït del primer any, vostès el penalitzen. En aquest tema, el Govern aplica al sector industrial una lògica molt perversa i sense cap fonament, i és assimilar els grans consumidors d'aigua amb grans malbaratadors d'aigua. Només el desconeixement de certs processos industrials consumidors d'aigua, com ara el sector tèxtil, el paperer o l'alimentari, entre d'altres, pot portar a afirmar que un consum elevat d'aigua industrial s'ha de penalitzar perquè suposa un malbaratament del recurs.

Per altra banda, per si fos poc, la naturalesa d'algunes de les modificacions proposades no tenen per objectiu corregir comportaments ambientalment nocius, sinó gravar claríssimament determinades activitats econòmiques consumidores d'aigua, concretament la modificació dels coeficients zero per a la generació d'energia elèctrica, inhibició i aquicultura, entre d'altres.

En definitiva, el que fan és gravar un factor de producció, com és l'aigua, amb una finalitat purament recaptadora, que no té res a veure amb un objectiu desincentivador de la contaminació, i, a més, ho fan escollint uns percentatges aleatoris i del tot injustificats. I, en aquest sentit, compte amb un sector que rebrà, i de veritat, i és el sector turístic i hotelier. Aquest és un país on el turisme és una activitat cabdal, i això que fan, i sobretot el que volen fer, que m'hi referiré, sobre el cànon de l'aigua els afectarà molt negativament.

En definitiva, poden fer grans discursos de competitivitat, però a l'hora dels fets impulsen mesures que afecten negativament la productivitat i, per tant, la competitivitat.

Pel que fa a la incidència en el territori, ja m'he referit abans a les diferents mitjanes de consum que hi ha, però, a més, un tema que no pot passar per alt i que afecta un àmbit territorial molt concret del nostre país –i en aquest sentit voldríem un aclariment explícit, ja que pot suposar un greuge comparatiu molt important–, i em refereixo que l'entrada en vigor de l'esmena presentada pels grups que donen suport al Govern a la Llei de pressupostos, la compensació de l'anomenat «cànon CHE» de l'aigua de l'Ebre, desapareixerà com a molt tard el 30 de juny del 2005, d'aquí a sis mesos, amb la qual cosa els ciutadans de Tarragona, que reben aigua del CAT, Tarragona, Reus, Salou, Cunit, Torredembarra, Vila-seca, etcètera, etcètera, pagaran, per un costat, el cànon de l'aigua complet amb els nous trams, a més del cànon de derivació, sense oblidar que paguen l'amortització dels actius d'infraestructura al Consorci dins del preu de l'aigua.

Si no és un greuge comparatiu quant a la doble fiscalitat que pot suposar, ja m'explicaran el que és. Crec que,

per a tranquil·litat d'aquests ciutadans i dels seus ajuntaments, això ho han d'aclarir. Com pensen plantejar aquesta qüestió de la compensació? La pensen treure? Hi ha molta gent que espera aquest aclariment.

Bé, fins aquí m'he referit de què consta el Projecte de llei que ara discutim sobre el tema de l'aigua. Però el més preocupant és que tot això sols és la punta de l'iceberg, sols és el primer «bon dia» comparat amb el que ens espera. Quan deia allò de la dinàmica recaptatòria desaforada, no ho deia per casualitat.

En el tema de la fiscalitat dels temes vinculats a l'aigua, l'ACA ha embogit. Per què ho dic això? Doncs, perquè l'ACA –i consta documentalment– preveu moltes mesures més on el cànon de disponibilitat en serà l'estrella. No tinc temps per llegir-les totes, però en destacaré algunes de les que s'ha dit i escrit i, per exemple, fan referència a la voluntat de crear l'impost d'activitats turístiques de platja i mar, l'impost d'activitats turístiques de lleure als rius i embassaments, l'impost turístic d'estacionalitat o garantia d'abastament estacional, cànon impost a l'equilibri dels preus de l'aigua i, atenció, impost directe al rec agrícola, etcètera, etcètera.

Sincerament, sobren qualificatius, i espero que ho aclareixin. I, és més, a qui correspongui que ho desautoritzi, si no ho comparteix.

Pel que fa a la resta del Projecte de llei, i en aquesta mateixa línia, diu el següent. Pel que fa a les taxes n'aproven divuit de noves, s'incorporen trenta-nou fets imposables nous. Entre el 2004 i el 2005 hauran creat unes cinquanta noves taxes i unes vuitanta revisades. Per a nosaltres és clarament excessiu, en algunes no hi estem d'acord, com no estem d'acord amb els increments aplicats, en el millor dels casos, molt per sobre de la previsió de creixement, i en d'altres s'arriba a doblar, i el més greu, sense cap estudi que ho justifiqui.

Vostès posen taxes per tot i vostès faran pagar absolutament per tot. Unes referències especials a algunes d'aquestes, al servei d'atenció en un accident de trànsit. El conseller, quan ho explicava a la Llei de pressupostos, ho deia com si fos sols en casos d'imprudència, i no és cert. El fet imposable diu clarament «accidents de trànsit». Nosaltres no hi estem d'acord, gens d'acord amb el fet que sigui cobert pels afectats a l'accident. Molta gent atesa haurà estat víctima de l'accident i no haurà estat causant de l'accident. Vostès coneixen mil exemples d'accidents de trànsit en què paguen justos per pecadors. El servei de bombers, com el d'ambulàncies o policia, en aquests casos ha de ser un servei universal i gratuït. Seguretat i Salut són pilars bàsics de l'estat del benestar. A més, el cost d'aquesta nova taxa caurà sobre els ciutadans, i ho saben, ja sigui directament o bé pel fet que les asseguradores de risc augmentaran el cost de les pòlisses.

I en els altres supòsits, quan parlen d'imprudència o temeritat en múltiples casos, qui determina la imprudència o temeritat d'alguna acció o situació, el Govern? Allò de la divisió de poders entre l'executiu, el legislatiu i el judicial, no fa per a vostès?

O una altra taxa que no compartim per ella mateixa ni com a filosofia, i és el fet, per exemple, de fer pagar les entitats sense ànim de lucre no per un servei que sol-

liciten, sinó per donar compliment a una obligació que estipula la pròpia Administració. Tampoc compartim que se les ignori sense cap tracte diferenciat amb moltes de les tasques per serveis, en aquest cas sí, sol·licitats. Perquè ignorant-les a elles s'està ignorant la funció social que tenen i que desenvolupen les entitats sense ànim de lucre.

Pel que fa a les normes tributàries, en aquesta Llei se'n toquen bàsicament dues: transmissions patrimonials, impost de successions. En primer lloc, i l'any s'està acabant, fer notar l'incompliment del que preveia la mateixa Llei del 2004, de reforma de l'impost de llei de successions. I, en segon lloc, el més sorprenent en aquesta lògica, sense que ningú es posi vermell, i diuen: «Com que la reformarem, ara l'apujarem, que després ja l'abaixarem.» Això ni és creïble ni és seriós.

Pel que fa a l'AJD i transmissions patrimonials segueix sense haver-hi la més mínima sensibilitat social, ni per als joves ni per a les persones amb discapacitat, ni aturats, ni per a cap dels col·lectius que requereixen una atenció especial.

I, finalment, amb relació al que hi ha, que no compartim, destacar la mesura, suposo per a allò que són més transparents que ningú, i com que el que es veu la coherència no és pas un criteri del tripartit, no estem d'acord que es carreguin la fiscalització pública dels contractes de 3.000 a 12.000 euros. És a dir, també reculen pel que fa a la transparència.

Pel que fa al que no hi ha i hauria de ser, també ens decep aquesta proposta. No recull tampoc cap iniciativa que posi sobre escrit les mesures previstes en el seu document de pacte de Govern, que a bombo i plateret tant han difós. Si no estigués aquí, però estigués a la Llei de pressupostos, ho podríem valorar, però tampoc hi és. No es contemplen mesures de caire fiscal en l'actual context socioeconòmic de Catalunya que tendeixin a incentivar l'activitat productiva tot afavorint la inversió empresarial. No hi ha cap mesura que instrumenti nous i diferents ajuts a les famílies, res de res.

Per tot això, perquè moltes de les mesures previstes no estan justificades i no tenen cap mena de solvència, ni tècnica, ni social, ni política; perquè s'ha fet partint del desconeixement de la realitat del país i sense calcular l'impacte de moltes de les mesures previstes; perquè no hi ha la més mínima sensibilitat social cap als sectors més desafavorits ni la més mínima sensibilitat cap a la funció social de les entitats sense ànim de lucre; perquè les mesures previstes suposen un increment de la pressió fiscal per als ciutadans que no hi estem gens d'acord, i perquè les mesures previstes afecten greument la productivitat de la nostra economia i, per tant, també a la seva competitivitat, i perquè no l'han pogut ni defensar els grups que donen suport al Govern que l'han esmenat de manera notable. Per tot això presentem aquesta esmena a la totalitat i els demanem el seu suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer un torn en contra té la paraula el senyor Jordi Carbonell, del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president. Senyores i senyors diputats, escoltant els grups de l'oposició i intentant justificar unes esmenes a la totalitat totalment injustificables, em dona la sensació i estic d'acord –que quasi tothom estarà d'acord amb mi– que estem parlant de projectes de llei que no són els que avui presentem a aquesta cambra.

És impossible que els ciutadans de Catalunya es creguin que el Projecte de llei de mesures financeres aconseguirà aquests desastres per a Catalunya, que ens amenacen si no els aprovéssim les seves esmenes a la totalitat. Per sort per a Catalunya, i penso que en nom de tots els grups que donem suport al Govern, naturalment, aquestes esmenes seran rebutjades, per les raons que a continuació els explicaré, i només algunes d'elles.

Primer tema. Home, la primera vegada que a aquesta cambra es presenta una llei de mesures d'acompanyament, que només són financeres, jo penso que només per aquest fet ja cal reconèixer que aquest nou Govern, catalanista i d'esquerres, vol fer les coses bé; ho va denunciar en el passat i ara ho demostra amb fets i amb paraules. I això és així, senyores i senyors diputats, és una llei de mesures financeres que només fa referència a canvis tributaris o nous mecanismes de control de la gestió que garanteixen una major transparència del funcionament de l'Administració.

Qui pot estar en contra, senyores i senyors diputats, d'una major gestió pública i pressupostària? Aquest Projecte de llei, en el seu articulat, així ho pretén, i estic convençut que així ho farem. Només per aquest fet jo penso que és suficient raó perquè es puguin retirar per part de l'oposició les esmenes a la totalitat que, sincerament, no hi veig cap motiu per poder-les justificar.

A veure, qui pot parlar, per favor, d'una major pressió fiscal o, com deia un col·lega meu, «un afany recaptatori desmesurat» –m'ho he apuntat perquè no m'ho creia, m'ho he apuntat literalment perquè, és clar, aquestes frases ja sé que serveixen per quedar bé–, però ningú es creu, i menys els senyores i senyors diputats que ens escolten, que una recaptació prevista de 400.000 euros signifiqui, sincerament, un afany recaptatori desmesurat. Ho tornarem a repetir, perquè em penso que vostès no han volgut escoltar l'honorable conseller Antoni Castells. Ell ens ho ha explicat molt bé, es tracta de taxes que l'únic que fan és que l'usuari pagui el cost d'aquest servei. I, per tant, el que estem fent és, d'alguna manera, que aquests serveis es facin d'una manera racional i l'únic que el pagui és qui l'utilitza. Estem parlant, per tant, de racionalitzar una sèrie de serveis que s'estan aplicant.

De la taxa sobre salvament jo penso que no hem de dir res més, ja queda clar quin és l'objectiu, queda clar quina és la previsió pressupostària –i ho ha dit molt bé el conseller, de 3,5 milions d'euros–, i diem que tant de bo no s'hagi de recaptar res. Allò que deia algú de «cero patatero», que esperem que sigui així al llarg del 2005. Per tant, aquí, senyores i senyors diputats, ni pressió fiscal, ni afany recaptatori, ni res de res.

I sobre la nova cultura de l'aigua, els grups parlamentaris i el Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi estem molt satisfets del canvi que hem aconseguit en els pocs

mesos que portem al Govern. Hem aconseguit parar el transvasament, hem aconseguit, per tant, redefinir una política de l'aigua basada en el seu ús racional, i per això aquest ús eficient l'únic que fem és afegir un nou tram a l'ús domèstic, un tram que significa –ho ha dit molt bé el conseller–, només, el 5 per cent d'usuaris, de possibles usuaris afectats, i, per tant, del que estem parlant realment és d'un ús més eficient de l'aigua.

Quant a la competitivitat de les nostres empreses, qui millor que nosaltres per defensar-les? Ho estem fent amb l'acord de competitivitat, i com vostès hauran llegit, amb les millores que hem introduït en el Projecte de llei, on les empreses que fan una actualització racional de l'aigua i un esforç d'inversió per menys utilització tindran el suport que es mereix d'aquest Govern.

Per tant, sincerament, aquí estem parlant, doncs, d'un projecte de llei que finalment suprimeix tots aquells aspectes administratius que cada any ens feien colar d'una manera, al nostre entendre, totalment il·legítima i il·legal, i finalment fem un projecte de llei que només és de mesures financeres.

Per tant, ni pressió fiscal..., i al revés, afavorir la competitivitat, i aquesta nova cultura de l'aigua el que fem, per tant, és donar un suport a aquesta política que volem fer de recolzament al conjunt de la societat.

Home, eliminem coses evidents, petites, que és l'impost de transmissió dels vehicles usats de més de deu anys, ho eliminem perquè era un fet evident. El tema de l'actuació, sobretot jo vull assenyalar, com a antic responsable d'alguns aspectes de gestió administrativa d'altres administracions del passat, jo vull assenyalar un aspecte molt important: el control de la gestió pressupostària, és a dir, la forma de treballar la nova responsabilitat de la intervenció general farà que sigui més àgil la seva execució. La supressió de la fiscalització prèvia per contractes menors és un tema importantíssim i, per suposat, finalment, i ens hem de felicitar, disposarem d'un registre del sector públic de la nostra Generalitat. Ja era hora.

Per tant, senyores i senyors diputats, penso que són arguments suficients perquè vostès retirin les esmenes a la totalitat i siguin conscients que aquest Projecte de llei és un projecte de llei que millora substancialment el que es feia en el passat i que va en la línia que tots desitgem, que és una política més transparent i una gestió del pressupost més àgil al servei de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició sobre les esmenes a la totalitat tenen ara la paraula la resta de grups. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara tot just fa sis mesos, concretament el juliol d'enguany, estàvem debatent aquí, en seu parlamentària, el que era la Llei de mesures fiscals i administratives del pressupost de l'any 2004. De fet, era una llei que en aquesta mateixa tribuna els grups que donem suport al Govern i en el cas concret del nostre, el Grup

d'Esquerra Republicana, en fèiem esment que era una llei que reduïa, diguéssim, el que havien estat les darreres lleis d'acompanyament. És a dir, reduïa no només la seva dimensió sinó també l'ús. I, precisament, una de les virtuts que hi trobàvem era que s'havia reduït d'una manera substancial el mal ús d'aquestes lleis d'acompanyament.

Això és en aquell moment, donat que, tal com diuen molts dictàmens del Consell Consultiu de la Generalitat referits a altres lleis d'acompanyament, aquestes, en el seu mal ús, esdevenen uns veritables calaixos de sastre. De fet, ja era..., havíem vist aquí en altres legislatures com s'utilitzaven per introduir lleis senceres amb tot el seu articulat que, en definitiva, segons aquests dictàmens del Consell Consultiu, doncs, no deixaven d'atemptar contra el que podríem considerar la seguretat jurídica. En aquestes moments, ens trobem davant una llei d'acompanyament que conté exclusivament mesures financeres. I és en aquesta línia que també volem donar suport, des del Grup d'Esquerra Republicana, a aquesta Llei d'acompanyament. És a dir, allò que es va iniciar ara fa sis mesos, ara s'ha confirmat. Realment, estem davant d'una llei d'acompanyament exclusivament de mesures financeres, concretament amb dos títols: per una part, mesures fiscals, i per una altra, mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques.

Però és clar, aquest bon ús –que nosaltres, doncs, entenem que és realment bo–, quan observem la resta d'esmenes que presenten, concretament des del Grup de Convergència i Unió, i que posteriorment, en el debat de l'articulat, doncs, tindrem temps per parlar-ne, veiem com s'introdueix un tercer títol. És a dir, no en tenen prou que sigui una llei només de mesures fiscals, sinó que també volen mesures administratives, i continuen amb aquest mal ús que ja havien fet quan estaven al Govern, i ara volen que incorporem aquestes esmenes. Per tant, aquí, ho sentim, però nosaltres considerem molt bo que una llei d'acompanyament només tingui unes mesures financeres i no tingui mesures administratives.

Però, entrant en matèria, quant a mesures fiscals, breument, entenem que no hi ha cap canvi normatiu en l'àmbit fiscal. De fet, pel que fa a taxes, es creen divuit noves taxes, amb el propòsit que el cost de determinats serveis sigui assumit per les persones que se'n beneficien i que no recaigui sobre el conjunt dels ciutadans, per tant, a la mateixa definició de taxa. Per tant, no entenem aquest escàndol quant a la creació de divuit noves taxes. L'anterior Govern, l'any 2002, en va crear disset, de noves. L'any 2003, en va crear 15. Per tant, si no ens escandalitzàvem aleshores, no ens escandalitzem ara. En aquestes divuit noves taxes, disset representen recaptacions insignificants del total del pressupost. La recaptació total prevista d'aquestes disset augmenta, segons la previsió, a 280.000 euros. I l'única que representa un impacte econòmic significatiu, com bé ja s'ha dit, és la taxa de la prestació de serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments en casos d'imprudència i negligència, que en molts casos acabaran sent repercutides en les mateixes companyies d'assegurances.

En segon lloc el referent al cànon de l'aigua. I aquí sí que m'agradaria detenir-me un segon en el que seria el seu ús industrial, perquè, com bé ja ha anunciat el con-

seller, els tres grups que donem suport al Govern hem introduït –vam introduir– una esmena, que precisament en la famosa Comissió d'Economia i Finances van ser introduïdes, i ara ja la trobem incorporada al mateix Dictamen de la Llei, i és quant al seu ús industrial. Concretament es fixa amb disposició addicional que «en el termini màxim de tres mesos, a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern ha de fixar a través dels procediments de concertació sectorial adients» –és a dir, a través de reglament– «els estàndards d'ús eficient de l'aigua per a cada sector» –i això és una gran novetat: establir coeficients reductors per a cadascun dels sectors, quan abans era genèric, s'aplicava d'una manera genèrica– «i els quals podran tenir efectes des de l'1 de gener de 2005». Per tant, encara que existeixi aquest termini de tres mesos, tindran efecte a partir de l'1 de gener.

Nosaltres entenem que amb aquesta disposició addicional, realment, en l'ús industrial de l'aigua entrem –i ho perfillem i ho especifiquem d'una manera més específica– en el que nosaltres entenem que seria un ús racional i eficient de l'aigua en el seu ús industrial, i així el sector ens ho ha fet saber. I així el sector ens ho ha fet saber, quan han vist que s'ha incorporat a la Llei de mesures aquesta disposició addicional.

Pel que fa als usos domèstics, el nou cànon de l'aigua estableix tres trams de consum. Hi afegeix un tercer tram, que permet penalitzar en major mesura el que fins ara eren consums excessius. Estem parlant sempre quant als usos domèstics dels consums excessius. Això és tenir sensibilitat per a l'ús eficient de l'aigua. Però estàvem parlant dels usos industrials, quant als nous coeficients reductors que s'estan ja negociant ja amb el sector. Però estem parlant també quant als usos domèstics. Estem parlant de penalitzar els consums excessius.

Finalment, en un segon títol també estàvem parlant de les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques. Telegràficament, estem parlant de tres grans blocs. En un primer, s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, com bé ha explicat el conseller. En un segon bloc, hi ha una sèrie de mesures que impliquen la reordenació de determinades tasques de control i fiscalització del sector públic. I finalment, en un tercer bloc, s'estableixen una sèrie de tarifes i preus en matèria de ports.

En definitiva, des del Grup d'Esquerra Republicana, donem suport al contingut del Dictamen d'aquesta llei i, per tant, anunciem que no donarem suport a les dues esmenes a la totalitat, tant la presentada per Convergència i Unió com la presentada pel Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, nosaltres volíem argumentar una mica

quins són els aspectes més interessants que fa, doncs, que rebutgem l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió i del Partit Popular sobre la Llei de mesures financeres, i contestar una mica les intervencions de l'oposició.

Miri, hi ha una cosa que segur que hi estarem tots d'acord i que no s'ha dit, i em sembla que s'hauria d'haver dit, que en tot cas aquesta Llei compleix estrictament els principis en què ha estat concebuda, no?, una llei de mesures financeres. Ho dic perquè, si algú volia parlar de transparència, semblava que el senyor Turull, doncs, deia que no en tenia gaire, el Govern de la Generalitat, doncs, aquí ja té un exemple clar que és una transparència, un element de transparència claríssim el fet de fer una llei ajustada al que està proposada, una simple llei de mesures financeres, i que em sembla que és un element important i que s'hauria de dir i que s'hauria de tenir en compte, però sembla que des de l'oposició no es veu així. Però bé, nosaltres li diem això: que té una virtut clara, aquesta Llei.

Té altres virtuts, aquesta Llei, no?, a part de la seva idoneïtat, que he dit abans, sinó que a més és una llei molt concisa, una llei molt concreta, molt limitada al seu àmbit i, sobretot, com he dit abans, una llei transparent. A més és breu, que també és una virtut, això. En aquest cas, només té vint-i-quatre articles. Fins i tot ja hem superat la marca de l'anterior, que en tenia cinquanta-vuit. I, a més a més, hem superat l'última que va fer Convergència i Unió, que tenia noranta-dos articles. Ho dic perquè si parlem de transparència, coherència –ho deia també el senyor Turull–, home, jo no sé si troba gaire coherent que en una llei d'acompanyament, una llei de mesures financeres, doncs, hi haguessin una quantitat de disposicions addicionals que modificaven altres lleis, furtant el debat que podia existir aquí. Però bé, cada u entén què vol dir coherència i què vol dir transparència. En tot cas, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa ho deixem molt clar, que signifiquen totes aquestes qüestions.

A més a més, dóna la sensació que les senyores diputades i els senyors diputats de l'oposició tenen complex de sicofanta, no?, els tipus sicofantes clàssics que pregonen contínuament l'elevada pressió fiscal. El senyor Turull ha arribat a dir –jo també m'ho he apuntat, senyor Carbonell– «afany recaptatori desaforat». Mare meva! Bé, suposo que s'han d'inventar tots els adjectius possibles, no?, però el senyor conseller els ha explicat en què consistia exactament, la quantitat de diners que significava, i encara va dient que sí, que és un afany recaptatori desaforat. Deu ser que no tenim entès què vol dir «afany», ni què vol dir «recaptatori», ni què vol dir «desaforat». Devem tenir versions diferents, lingüístiques, sobre què significa cada una d'aquestes paraules, no?

Escolti, és que no és veritat. En tot cas, vostès poden dir el que vulguin. Ja està bé que ho diguin, perquè ho han de dir, i a veure si els escolta algú i si els fa cas algú. Però és que no els farà cas ningú, sobre aquestes qüestions. Ja els hem explicat el que signifiquen disset de les divuit taxes que hi ha, que representen aquests 400.000 euros. Però si m'arriba..., si féssim fins i tot una divisió, bé, el conseller deia l'altre dia: «Això significaria

uns deu cèntims d'euro *per capita*.» Doncs no, senyor conseller, s'ha equivocat. Són set cèntims d'euro *per capita* –set cèntims d'euro *per capita*. Això se'n diu, segons Convergència i Unió, «afany recaptatori desaforat». S'ho facin mirar, recuperin en Coromines, que segur que veuran que aquestes paraules no signifiquen el mateix per a vostès que per a nosaltres. Bé, quasi diria per a la majoria de mortals, però en tot cas cada u fa el que creu convenient. O sigui, això és el que en diuen vostès la terrible pressió fiscal.

Miri, la funció de les disset taxes, que jo deia abans, no és recaptatòria, sinó disciplinària moltes d'elles, no?, ja que el que pretenen –ja s'ha dit– és cobrar serveis que dóna la Generalitat, com són les fotocòpies que es fan al Departament de Política Territorial i Obres Públiques a instàncies de tercers, plànols, per exemple. També es pretén cobrar l'aprofitament de béns de domini públic en virtut de concessió, cosa que de manera tan gràciosa, doncs, vostès no feien, o havien exonerat, o fins i tot, doncs, també altres qüestions.

Però entrem potser al cànon de l'aigua, no?, que és l'estrella, en tornarem a parlar després, no? El cànon de l'aigua no és un tribut nou. Hi estem d'acord tots, no? Bé, encara sort. Ho dic perquè m'ha semblat que algunes intervencions..., que aquest desaforament també era el cànon de l'aigua. Ja existia. Només és una modificació del ja existent, des d'un punt de vista de la sostenibilitat, paraula que vostès no aplicaven mai. Ara s'ha d'aplicar, perquè així ho diu l'Acord del Tinell i perquè així s'ho creuen els grups polítics que donen suport al Govern. Però és que el cànon només s'ha incrementat amb relació a l'IPC. (*Veus de fons.*) Sí. El cànon, sí.

El que ha canviat –el que ha canviat, perquè la societat canvia–, el que ha canviat és la realitat social del país, ha canviat. I les unitats de cohabitació, les unitats familiars, també han canviat. I el que s'ha fet és, en tot cas, relacionar-ho. S'ha reduït el nombre dels seus membres, moltes d'aquestes famílies, per la qual cosa es passa del mòdul familiar mínim de quatre a tres membres. De tota manera es manté el consum estàndard *per capita* de cent litres. Per cert, a l'àrea metropolitana de Barcelona, senyor Turull, disminueix contínuament. L'última –segur que ho deu haver llegit– són 113. De mitjana, sí. Ho acaba de publicar la setmana passada –cent tretze litres– un nou estudi de l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient i de l'Aigua. Cent tretze, imagini's, imagini's l'afany recaptatori que significarà això, eh? Estàndard, cent litres diaris i per persona, amb un mínim de deu metres cúbics mensuals per habitatge.

Això vol dir que aquelles unitats familiars de tres o menys membres tindran dret a consumir a preu reduït els 333 litres, la qual cosa representa deu metres cúbics el mes. Les famílies amb més de tres membres incrementaran el seu mínim proporcionalment als cent litres diaris. Això vol dir que només les famílies malbaratadores d'un bé tan escàs com és l'aigua –en això estarem d'acord–, doncs, veuran incrementada la seva factura en funció d'uns trams, que jo no repetiré, que vostès ja coneixen. Cap problema.

Sectors. Vostè deia: «Hi ha hagut una quantitat d'estudis..., m'han dit que han fet quinze estudis...» A veure

si ens els presenta, aquests estudis que han fet que això significa uns dalta baixos impressionants en les famílies i en les indústries. Jo no n'he vist cap. Perquè, bé, hem parlat amb les associacions de veïns, per exemple amb la Confavb. Entenen perfectament aquesta estructura. No hi ha cap tipus de problema. I li diré més: tots aquests canvis s'han parlat i s'havien parlat abans de..., en el Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, on hi ha els sectors de distribuïdors d'aigua, d'empreses, també hi ha l'associació de veïns, i evidentment, ja, aquí hi havia un pacte, doncs, que després li explicaré més concretament, quan parlem de les esmenes referents a l'aigua, que els les tornaré a dir, més que res per no allargar-me, amb l'altre aspecte. Ho dic perquè ho sàpiguen, ben bé, què significa.

Quant als usos industrials. Bé, què passa? Si no pagaven fins ara. O és que no han de col·laborar també l'Agència Catalana de l'Aigua que es nodreix bàsicament del cànon per pagar les infraestructures que fan referència a l'aigua. Només ho han de pagar els ciutadans? O els grans consumidors industrials no han de fer aquesta aportació? No, per vostès, no. Bé, vostès deuen tenir la seva visió, però en tot cas, vostès afavorien un sector en contra de l'altre, que havia d'assumir ell únicament, que pagava el cànon d'usos domèstics. Vostès sí que anaven en contra dels ciutadans. Nosaltres el que fem, en tot cas, és regular aquesta situació. Que paguin tots els que consumeixen aigua i, en aquest cas, també, les empreses que pagaven..., algunes ja pagaven. Estic parlant sempre dels grans consumidors, eh?, que eren els que no pagaven. Amb un procés de cinc anys, a mi em sembla..., amb l'aplicació d'uns coeficients que després també explicaré per si no s'havien entès, amb les esmenes que hem presentat.

Bé, em sembla que també fem pagar –o es farà pagar, també– a les grans..., les embotelladores, que em sembla que és coherent, perquè estan agafant aigua, doncs, de capçalera, etcètera.

No ho sé, em dóna la sensació, a mi em sembla claríssim, doncs, que el que hem fet és un exercici de racionalització d'allò que se'n diu nova cultura de l'aigua, que evidentment tots aquells que en consumeixin, doncs, l'hagin de pagar i, sobretot, portem una política d'eficiència i d'estalvi d'un bé tan escàs com és l'aigua. D'això se'n diu una política sostenible, d'això se'n diu una fiscalitat ecològica. Vostès no hi creuen. Perfecte, cap problema. Però, en tot cas, és un model nou, que aquest Govern vol seguir, i ho està fent i ho continuarà fent de ben segur amb altres elements. I veuran com a la llarga la ciutadania i, si m'hi obliguen, fins i tot vostès, ho arribaran a entendre.

Tota la resta de taxes, doncs, ja han estat explicades, sobretot les operacions de salvament –ja han estat explicades– pels equips de rescat. Ja no cal que insisteixi en totes aquestes qüestions, perquè em sembla d'una racionalització molt coherent amb el que es pretén en aquests moments, no?

En definitiva, allò que vostès en diuen «el terrible drac de la pressió fiscal», una vegada ben explicat i al màxim d'objectivament, es converteix com a mínim en una inofensiva sargantana, que el que intenta és posar raó, disciplina, a tots aquests temes que nosaltres hem

plantejat. En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, aquesta llei té moltes virtuts des del nostre punt de vista, segur que al final vostès les reconeixeran, més endavant... –costa, ja ho sé, en principi..., ho dic per experiència... (rialles)–; és un bon instrument per al Govern; és pràctica, perquè recull allò que és imprescindible; és entenedora per als ciutadans –almenys per als ciutadans, per a vostès no ho sé–, i, en definitiva, és una llei eficaç. Ah!, i se m'oblidava: i no incrementa la pressió fiscal.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies, senyor Boada. Cridem a votació, atès que han estat ja defensades totes les posicions, i, per tant, hem de votar les esmenes a la totalitat.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat, que votariem en conjunt.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 53 vots a favor i 69 vots en contra.

Seguim el debat amb les esmenes a l'articulat, que farem seguidament, i al final, votariem les esmenes i el Dictamen.

Té, en primer lloc, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la paraula la il·lustre senyora Belén Pajares.

(Remor de veus.)

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president... (Persisteix la remor de veus.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... (Pausa.) Senyora Pajares, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies de nou, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, comencem la segona part del debat del Projecte de llei de mesures financeres per al 2005 amb la defensa de les esmenes a l'articulat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Sent coherents amb l'esmena a la totalitat, s'han presentat un conjunt de vint-i-sis esmenes a l'articulat, amb la voluntat de millorar el text que es presenta per part del Govern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Dins del capítol primer, que són els tributs propis, l'esmena número 1 demana la supressió de tot l'article 1, que fa referència al cànon de l'aigua. Amb les modificacions que s'aplicaran a partir de l'aprovació d'aquesta llei no només gravarem el mal ús de l'aigua, sinó també el seu ús. L'augment que aplicarà una distribuïdora d'aigües, en concret de la ciutat de Barcelona, a

les tarifes de l'any vinent, serà aproximadament d'un 3,72 per cent. Si a això hi sumem el cànon de la Generalitat i les taxes dels ajuntaments, el total de l'increment és d'un 5 per cent en el rebut de l'aigua; un 5 per cent més que pagaran les famílies catalanes amb un consum de 30 metres cúbics el trimestre, que conformen el 75 per cent del total de l'àrea metropolitana de Barcelona. I als domicilis amb un consum superior als 72 metres cúbics / trimestre, que corresponen a un 5 per cent de famílies, s'incrementarà un 15 per cent. Per cert, aquestes dades van ser facilitades pel senyor Josep Cuervo, president de l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient, a principis de novembre, i avui, pel conseller d'Economia.

Quasi una tercera part de l'increment se l'emporten els impostos. Les modificacions del cànon de l'aigua no només afecten els usos domèstics, sinó també els usos industrials. Aquestes mesures graven determinades activitats econòmiques grans consumidores d'aigua, com són els sectors industrials del tèxtil o papereres, que exigeixen, en els processos de transformació, grans quantitats d'aigua. Aquests sectors es converteixen en empreses malbaratadores de l'aigua a les quals es penalitza amb l'aplicació dels nous coeficients. A més a més, les noves mesures graven determinades activitats econòmiques, els grans consumidors d'aigua, però no rectifiquen els comportaments mediambientals nocius, com són l'ús i la contaminació de l'aigua.

Modificant els coeficients per a la generació d'energia elèctrica, innivació i aquicultura, es perjudica l'activitat econòmica d'un conjunt d'empreses que, primer, no generen cap contaminació, segon, la dotació de l'aigua ha estat atorgada per l'Administració, i tercer, l'aigua retorna al medi ambient natural sense modificació.

Com tampoc han mesurat l'impacte del gravamen a les petites i mitjanes empreses.

Però tot això vostès ja ho sabien. La proposta de dictamen sobre l'avantprojecte de llei que emet el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya recull moltes de les consideracions no favorables que s'han sentit i es sentiran avui sobre el cànon de l'aigua.

En tot cas, hem arribat a un acord de transacció amb els grups que conformen el Govern en el sentit d'acceptar la proposta de transacció d'afegir una nova disposició al text del Projecte de llei, mitjançant la qual l'article 69 punt 1, punt 2 i punt 3, referits als usos domèstics de l'aigua, d'aquesta llei entraria en vigor l'1 d'abril del 2005.

Continuant amb la defensa de les esmenes del nostre Grup Parlamentari, i dins encara del capítol primer, de «Tributs propis», hem presentat cinc esmenes de supressió, les números 18, 19, 20, 21 i 22. Les quatre primeres esmenes de supressió corresponen a: les taxes específiques de la Direcció General d'Urbanisme; la taxa per la prestació de serveis de caràcter administratiu per part del Departament de Política Territorial i Obres Públiques; la taxa per la tramitació d'expedients d'expropiació forçosa, i la taxa per a la prestació dels serveis i la realització d'activitats relatives a les zones de servitud de protecció. Algunes d'aquestes taxes graven expedients administratius en els quals és obligatò-

ria la intervenció de l'Administració, per tant, existeix l'obligació de prestar servei per part de l'Administració, o bé són afectacions per obres de l'Administració.

L'esmena número 22 suprimeix l'article 7, pel que fa a les modificacions incorporades a les taxes pels serveis prestats per la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques. Com he comentat en el transcurs de la defensa de l'esmena a la totalitat d'aquest Projecte de llei, Catalunya és pionera a impulsar el teixit associatiu de caire fundacional. Amb aquestes noves taxes, penalitzem les entitats sense afany de lucre o les fundacions.

Dins del capítol segon, «Normes de gestió tributària», es presenten quatre esmenes: les esmenes números 31 i 35, 32 i 36. Les dues primeres esmenes modifiquen els terminis de presentació de l'autoliquidació de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que passa a ésser d'un mes a comptar de la data en què es causi l'acte o contracte, i que, des del Partit Popular de Catalunya, demanem que sigui de trenta dies hàbils, d'aquesta manera el còmput de dies és més clarificador.

Pel que fa a l'impost sobre successions i donacions, l'esmena número 35 sollicita que passi d'un mes a tres mesos, pels casos de donacions, el termini era de sis mesos. Apostem per reduir el termini a un punt just i equilibrat.

Les esmenes 32 i 36 demanen la supressió del punt 2, que diu, i cito textualment: «Mitjançant decret, el Govern pot modificar el termini de presentació regulat a l'apartat anterior.» Es refereix als terminis esmentats anteriorment. Des del Partit Popular de Catalunya, entenem que tècnicament és correcte l'ús de la deslegalització, però no és idoni en aquesta matèria tan sensible. I en el sentit de defensar els drets dels contribuents, hem presentat aquestes dues esmenes.

Dins del títol segon de la llei, que són les mesures relatives al règim jurídic i a les finances públiques, i en el seu capítol segon, «Mesures del control del sector públic», es crea el Registre del sector públic de la Generalitat de Catalunya. El Partit Popular de Catalunya ha presentat una esmena de modificació del text inicial amb la voluntat de millorar el text actual. Estem d'acord amb la creació d'un registre del sector públic, però volem completar el seu propòsit, com n'he fet esment..., de quin és l'abast del contingut d'aquest Registre o de determinar en quines condicions o requisits s'hi pot accedir. En aquest sentit hem arribat a l'acord amb els grups que conformen el Govern per transaccionar l'esmena presentada pel nostre Grup Parlamentari. En el nou redactat es recull les aportacions fetes per millorar el text.

Retirem l'esmena número 75, ja que es tracta d'una esmena tècnica que feia referència al preàmbul del Projecte de llei, a la creació del Registre del sector públic de Catalunya.

I ja en el capítol de les disposicions addicionals, l'esmena número 55 neix de la necessitat d'elaborar, en matèria laboral i de seguretat i higiene en el treball, un projecte de llei de prevenció de riscos laborals de Catalunya. Durant la sisena legislatura es va debatre en aquesta cambra en un ple monogràfic sobre la sinistra-

litat laboral. Del debat van sorgir una sèrie de propostes de resolució. Des del Partit Popular de Catalunya, estem convençuts de la importància de reprendre aquell debat, però ara mitjançant la proposta d'un projecte de llei que el Govern pot presentar en el marc de les seves competències.

Sobre les esmenes números 56 i 57, ja m'hi he referit en el transcurs del debat anterior. En la primera es tracta d'actualitzar una llei que data de l'any 1987, la Llei de seguretat de les instal·lacions industrials, adequant-la a les noves tipologies d'instal·lacions industrials. En l'esmena número 57, que es convertiria en una nova disposició addicional, els sol·licitem la presentació del Projecte de llei de l'impost de successions i donacions.

Les esmenes que resten són esmenes, per dir-ho d'alguna manera, tècniques, que completen el sentit del Projecte de llei.

Per acabar, es tracta d'un seguit d'esmenes presentades amb la voluntat de millorar el text del Projecte de llei i que sotmetem a la seva consideració.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pajares. He entès, em fa l'efecte, que retiraven l'esmena número 75... (*Veus de fons.*) D'acord. Gràcies.

Per a la defensa de les esmenes del Grup de Convergència i Unió..., em fa l'efecte que han demanat dividir la intervenció, oi? (*Pausa.*) Per al primer bloc, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, ens partirem el torn d'intervenció; jo m'ocuparé fonamentalment del cànon de l'aigua i el company Antoni Castella farà la resta de la Llei.

Amb relació, entrant ja en matèria, al cànon de l'aigua, algunes consideracions –i lamento que, per enèsima vegada, no hi hagi cap membre del Govern en aquest hemicicle. En sentir la intervenció del senyor Boada..., home, és clar, un es pregunta, doncs, per què caram han fet les esmenes? Si van fer una llei tan meravellosa, per què les han fet, les esmenes al cànon? Voldria recordar una cosa: de deu esmenes entrades en la Llei d'acompanyament, cinc es refereixen al cànon de l'aigua. Alguna cosa deuen haver fet malament.

I els explicarem breument la seqüència. Primer, entren una mala llei. Entren una mala llei amb relació a tot el que fa referència al cànon de l'aigua, perquè en qualsevol cas no la parlen amb ningú, i sobretot no se la parlen entre vostès, dintre del Govern; no se la parlen dintre del Govern.

I respon a una seqüència molt senzilla. Medi Ambient diu: «Jo necessito tants recursos que no me'ls dona el pressupost, miri, els traslladaré al cànon.» I respon a això i respon a una altra cosa: «Com que sóc incapaç de treure un sol euro de Madrid, ho imputaré sobre els ciutadans a través, en aquest cas, del cànon de l'aigua.»

I, per tant, no els queda més remei que autoesmenar-se. Hi insisteixo: de les deu esmenes que tenim en discus-

sió, vives, la meitat es refereixen al cànon de l'aigua. Alguna cosa deu haver fet malament el Govern que els grups que li donen suport l'autoesmenin.

Però és que aquestes esmenes encara ens preocupen més, ens preocupen molt més. Perquè si teníem una mala llei, ara tenim..., perdonin l'expressió, però tenim un bunyol, i un bunyol considerable.

Si es llegeixen amb cura les esmenes, escolti, a qualsevol industrial d'aquest país –i ara parlo dels usos industrials–, el dia d'avui, li és impossible fer l'escandall de costos, en aquests sectors, grans consumidors d'aigua –estic parlant del tèxtil, del paperer, del químic–, li és impossible fer l'escandall de costos perquè no sap, el dia d'avui, què pagarà de cànon d'aigua el mes de maig; no ho sap, llei en mà. «Ho hem posat en mans del Govern, que farà una comissió, que no sé què més farà, que ens dirà quins són els estàndards, que ens dirà...»

Escolti, facin els deures, i, quan els hagin fet, portin la Llei al Parlament. Però generem inseguretat econòmica –i, si no, responguin-me a veure quin empresari pot saber, el dia d'avui, què pagarà d'aigua en l'exercici que ve, a partir d'aquest trimestre– i inseguretat jurídica: estem parlant d'un tribut. O no en som conscients? O resultarà que al final el tribut no figurarà en la Llei, hi figurarà o hi haurà una comissió amb la concertació..., que diuen: «D'aquí a tres mesos el Govern fixarà, a través de procediments de concertació sectorial adients» –ja ens han dit el que és; ens ha dit que era un decret–, «els estàndards d'ús, i a partir d'aquí...»

Només hi ha una cosa ben feta, d'aquí: que no diu el Departament de Medi Ambient, que diu el Govern. Per tant, ho celebrem –i aquesta és subtil– i en felicitem l'autor o els autors. Ens està dient: «Miri, aquesta vegada ja no li ho deixarem fer al conseller Milà sol; ho farem amb tot el Consell Executiu. Ho farem també, sobretot, amb Indústria, i ho farem amb Turisme, i ho farem amb tots.» Perquè, escolti, a última hora el que s'està veient amb aquesta mala Llei i amb aquesta mala esmena que estem fent, és que introduïm inseguretat per als sectors, des de la perspectiva econòmica, que el dia d'avui no saben què pagaran, i introduïm incertesa també jurídica. És molt més vulnerable, aquest tribut, és infinitament més vulnerable, perquè fem una mala Llei, si aquesta progressa. I tot apunta, en qualsevol cas, que avançarà, no?

Nosaltres, què és el que proposem, des de Convergència i Unió? Doncs, els proposàvem, una mica, fer els deures ben fets. No hem qüestionat mai, senyor Boada, que els grans usuaris hagin de pagar. Som nosaltres qui ens vàrem inventar el cànon de l'aigua l'any 81; som nosaltres qui el vàrem imposar, l'any 81, li ho recordo. Per tant, no ens vinguin a donar lliçons aquí de fiscalitat ambiental i de progressivitat en els impostos. Ja ho hem aplicat, i bé que ho hem aplicat. En qualsevol cas el que proposem, escolti, aquestes transicions que hem de fer..., i potser fins i tot ens posarem d'acord amb l'objectiu final on volem arribar. Però fem-les raonablement, fem-les a cost conegut per als sectors empresarials.

I, si no, escolti, no ens vinguin amb aquesta divisió, que diu que el conseller d'Economia s'equivoca, dels 0,7

cèntims d'euro per ciutadà. Escolti, si realment fos així, el tripartit hauria fet tot aquest reguitzell d'esmenes per corregir la plana al Govern de la Generalitat, i particularment al conseller de Medi Ambient? Home, els demanem que facin les coses ben fetes, i sobretot els demanem que donin seguretat i que permetin als sectors que prou malament que ho passen, com és el cas per exemple del tèxtil, que puguin fer els deures i la transició cap a aquest model més sostenible, que fins i tot, hi insisteixo, seríem capaços de posar-nos-hi d'acord.

Ara, vostès no han parlat amb els sectors, no han parlat entre el Govern, ni quan feien la Llei ni ara, quan fan les esmenes. Perquè els ha sonat malament, que tothom estava esverat i tothom ha vingut a tocar a la porta dels partits del tripartit; també, evidentment, doncs, del primer Grup d'aquest Parlament, com és Convergència i Unió. D'aquí que hem fet un conjunt d'esmenes, i, per no acceptar les de Convergència i Unió, fan una espècie de bunyol que, hi insisteixo, no aconsegueix aclarir absolutament res amb relació al que és el cànon de l'aigua.

I, en el cànon domèstic, tres quarts quarts parts del mateix. S'han dit xifres del senyor Cuervo, de l'Ajuntament de Barcelona, de l'àrea metropolitana. És evident que hi ha una pujada dels impostos, i tot el que aconseguim és la crònica d'una mort anunciada. I lamentem, doncs, aquesta esmena que se'ns ha anunciat aquí, pactada entre el tripartit i el Grup Popular, que l'únic que fa és dir: «Escolti'm, en comptes de l'1 de gener, els matarem l'1 de maig, o el primer trimestre.» En qualsevol cas, això no soluciona res.

Sí que demostra una cosa: que no havien parlat tampoc amb les operadores que fan, doncs, la gestió del tribut. I, per tant, els han dit: «Home, que no s'adonen que no ho podem fer de cop i sobte, tot això?» I, com que és impossible d'aplicar, aquí han de fer aquesta finta, aquesta correcció, aprofitant una esmena –i ho respectem, faltaria més!–, aquest acord amb el Grup Popular. Però no el compartim gens ni mica, perquè no canvien res de la filosofia de fons, perquè segueixen exactament igual. L'únic que fan és, hi insisteixo, demorar tres mesos més aquesta voracitat recaptadora, en qualsevol cas, o no sé quina expressió havia utilitzat el company que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i que evidentment compartim. Si no, de què, doncs, tota aquesta correcció que fan?

Per tant, conclusió. En sabem una, de cosa; això sí, ens ha ajudat molt aquest debat a clarificar-ho: pagarem més, pagarem molt més per l'aigua. Quant més? No ho sabem. Ens ho dirà el Govern; ja no el conseller de Medi Ambient, la qual cosa comença a ser un respir, perquè suposem que els altres consellers, doncs, intentaran esmenar-li la plana, corregir els temes. Però han demostrat amb aquesta proposta que no es parlen amb Indústria, que no es parlen amb Turisme..., tot l'espectacle de la innivació és realment deplorable; mentre una part del Govern diu: «a favor de la neu, turisme de qualitat...», l'altra imputa un nou tribut...

En qualsevol cas, nosaltres lamentem que no hagin volgut escoltar, no ja a nosaltres, que no hagin volgut escoltar els sectors productius d'aquest país, les distribuïdores d'aigua, els ajuntaments i, per descomptat, els

grups parlamentaris que hem intentat endreçar, que ho hem intentat, amb les esmenes, posar un cert ordre i fer possible allò que volem, que és un ús de l'aigua molt i molt més sostenible. Vostès ni han dialogat, sinó que han imposat, ni han estat capaços d'escoltar ningú. I de transparència, per favor, no ens en parlin, perquè no són capaços de contestar la pregunta: què pagarà un industrial aquí, un trimestre, de l'aigua? No ho sap ningú, ni tan sols el Govern, i això és més que lamentable.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. I l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies, senyor president. Passo a la defensa de la resta d'esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i, per la limitació de temps, passaré en blocs a les més importants.

Demanem l'eliminació de les noves taxes i quotes pels serveis prestats per la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques a fundacions, associacions i federacions, col·legis professionals, acadèmies i mediació familiar. I, si no les volen eliminar, com a mínim posin una bonificació del 50 per cent.

Segon, impost sobre actes jurídics documentals. Home, jo els demanaria –ja els ho vaig demanar en l'últim debat pressupostari– una mica de sensibilitat social. Com a mínim –i van dir que ho farien, i no ho han fet una altra vegada–, aprovin una bonificació del 50 per cent en els casos que els compradors d'habitatges siguin joves, persones amb discapacitats, aturats o famílies amb ingressos inferiors a sis vegades el sou mínim interprofessional.

Impost de successions; se n'ha parlat abans. El conseller d'Economia ens ha anunciat i ens va anunciar en el seu moment que presentaria una nova llei sobre successions, que permetria reduccions, excepcions, i que el límit s'esgota a final d'any. Ens diuen que es presentarà a finals del mes de gener, però en aquests moments aprofitem la Llei per apujar-ho. S'ha dit abans: «Ho apugem, i farem una nova llei amb què ho tornarem a abaixar.» Home, intentem ajudar-los amb les esmenes que presentem. I, per tant, presentem un reguitzell d'iniciatives per passar del tipus marginal màxim del 32,98 a un 25 per cent; o el mínim del 7,42 al 6,5, i reduir el nombre de trams de setze a deu; o com elevar de 18.000 euros a 300.000 la part exempta de tributació en els casos de successions entre familiars directes; o bé eximir del tribut l'habitatge habitual; o la reducció del coeficients multiplicadors del patrimoni preexistent. Entenem que, si aquesta és la voluntat de fer la nova llei, haurien d'acceptar aquestes esmenes.

Deduccions per lloguer de l'habitatge habitual. Proposem augmentar la deducció del 10 per cent a l'IRPF, de 300 a 600 euros, 900 si la unitat familiar és una família nombrosa; elevar també l'edat per tenir dret a la deducció de trenta-dos a trenta-cinc anys, i la base imposable màxima, de 30.000 a 40.000 euros. Si no ho fem, la mesura és molt limitada –és molt limitada.

Cinquè. Home, supprimeixin l'impost sobre benzines; n'hem parlat també aquest dematí. Ara, finalment, s'ha demostrat que no ha servit per a res més –això sí– que agreujar la inflació i escurar les butxaques dels contribuents; per cap altra cosa. I vull tornar a recordar que, quan es va anunciar l'impost de les benzines, el conseller d'Economia el va anunciar dient que ja deia que això no era una mesura per solucionar el finançament de la sanitat, sinó que havíem de fer un gest davant del Govern de Madrid i que segur que la contraprestació vindria en els pressupostos del 2005. Doncs, miri, ja ha vingut la contraprestació, que és res, absolutament res. Model de finançament que venia ja de l'època Solbes, la primera època Solbes; el mateix Solbes, curiosament, és el que diu: «re de re». Ens hem quedat amb el gest. Per tant, o els han enganyat a Madrid, o ens van enganyar en el seu moment; algú no diu la veritat. Però vull tornar a recordar que el compromís era fer un gest perquè la contraprestació vindria en els pressupostos de l'Estat 2005, i no hi ha res.

Finalment, per reblar el clau, ens proposen les noves taxes en cas de salvaments. Diuen «situacions de risc», «per imprudència»... Hem tingut un debat fa un moment. Qui ho decideix? Qui decideix si és risc? Comissió d'experts –a vostès els agraden molt les comissions d'experts–, són els que decidiran discrecionalment si una situació és de risc o no és de risc, i, per tant, en funció d'això cobrarem una determinada quantitat, elevada, que és molt elevada. I es diu: «No, això no és per recaptar; això és per disciplinar els ciutadans.» Sona gairebé stalinista, una mica; però és per disciplinar-los. Bé, no ho sé si és per recaptar o per disciplinar-los, però en tot cas qui decideix què és la situació de risc?

I, llavors, quin serà el següent pas en la propera llei? Que aquesta mateixa persona que ha tingut l'accident, si resulta que a més s'ha trencat una cama, quan arribi a l'hospital, també li ho farem pagar? I, escolti'm, aquella persona que ingereix molts aliments amb colesterol i arriba un dia que ha d'operar-se, algun dia li ho farem pagar? I fumar no és una situació de risc que té un cost per a la sanitat? També li ho farem pagar?

Fins on arribem, amb aquesta línia? I deixin-me que els digui una cosa, a més. Senyors i senyores diputats, el Govern, amb aquesta proposta de taxa, el que vol fer és negoci amb la desgràcia de la gent –negoci amb la desgràcia de la gent. I m'explico.

A la Llei d'acompanyament diem que en un cas d'aquest tipus, els mitjans aeris, si s'han d'utilitzar, el cost/hora de l'helicòpter serà 2.119 euros. Això és el que li cobrarem: 2.119 euros. I, curiosament, el 13 de desembre entrem una pregunta parlamentària al Govern en el mateix sentit, i se'ns contesta: «De conformitat amb el que estableix el contracte signat el passat 1 de juny, el cost/hora de vol és el següent: 1.117 euros.» Mil cent disset euros és el que costa un helicòpter de la Generalitat pel contracte, contestat pel Govern; i resulta que a la Llei d'acompanyament els cobrarem 2.119 euros. Bé, escoltin, els mil euros que hi han pel mig, això no és fer responsable la gent del cost, no: això és fer negoci –això és fer negoci.

Per tant, creiem, senyor president, que això no és «de rebut». I, per tant, davant de la contundent pallissa fis-

cal que el Govern vol engaltar als ciutadans de Catalunya amb aquesta Llei, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió se sent en la responsabilitat de mantenir totes les esmenes i demanar-ne el recolzament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Per al torn en contra, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, comunicar, president, si li sembla bé, que, la part de les esmenes referents al cànon de l'aigua, la faria el meu company il·lustre Joan Boada, perquè és un tema que el viu en directe, i penso que segur que ho faria molt més bé..., ho farà molt més bé que jo.

Bé, hi tornem a ser, ho repetim –això ja sembla una mica la moviola, que en diuen en termes esportius–: a veure, aquí no hi ha pressió fiscal, aquí no hi han taxes que pretenguin molestar ningú, ni cap interès recaptador; ho hem repetit vint vegades, i aquesta potser serà la vint-i-un. Per tant, nosaltres rebutgem una per una totes les esmenes que fan referència a tocar qualsevol aspecte que tingui relació amb la redacció de totes i cada una de les taxes.

Mirin, tinc aquí vint fulls que estic disposat a resumir-los (*algú diu: «No»*), però que en tot cas (*rialles i remor de veus*) hi estic disposat, eh? –hi estic disposat; primer faig un glop d'aigua per anar..., eh? (*Pausa.*) En tot cas, amb això em refereixo que ens hem treballat totes i cada una de les esmenes; hem intentat veure si hi havia algun aspecte que millorés el seu redactat o afegir algun aspecte que poguéssim tenir en compte, i li prometo, senyor president, que sentim possible trobar aquesta possibilitat, excepte dues transaccionals que tindrem ocasió de comentar.

Per tant, la taxa sobre el servei de rescat i salvament..., em penso que dir en seu parlamentària que l'objectiu d'aquest Projecte de Llei és fer negoci amb la desgràcia del Govern com a mínim és una expressió que jo espero que pugui ser retirada actualment, i si no es retira penso que és una utilització absolutament demagògica del sentit i del contingut d'aquesta taxa.

De les taxes referents a Política Territorial, un exemple: home!, doncs, tot el que sigui reproducció de plànols de colors és normal que es cobri pel servei que fa al ciutadà. És a dir, tot el tema de serveis de caràcter administratiu que fan referència a tots els temes urbanístics, d'actuació per als ciutadans que utilitzen aquest servei, és normal que cobrin per la seva utilització. No seria just que ho paguéssim entre tots.

De Justícia, tot el tema referent al servei prestat per aquest Departament quant a la inscripció d'entitats jurídiques penso que són coses absolutament raonables i evidents.

De Medi Ambient, també, comentem..., hi ha tots els temes relacionats amb una sèrie de taxes que són absolutament defensables, amb el tema de la Direcció Ge-

neral de Tributs, etcètera. És a dir, de la relació de taxes jo penso que se'n fa una utilització racional, es justifiquen pel seu contingut i, per descomptat, hi insisteixo, la seva possible recaptació l'any 2005, estem parlant de 400.000 euros l'any..., i la taxa de salvament, un màxim de 3,5 milions, esperant que no s'hagi d'utilitzar.

Hi ha una part d'esmenes referents als tributs cedits, a l'impost de successions i donacions. Aquí, també, és clar, aquí són esmenes que en el cas de... exclosos eleven el nivell; per tant, en altres casos també fan referència a donar més avantatges tributaris, i, és clar, nosaltres ens preguntem el de sempre: són esmenes que el que fan és disminuir els ingressos previstos de la Generalitat de Catalunya i, per tant, significarien un augment del dèficit previst, que ja saben que, malauradament, l'hem hagut de reduir en els propers anys a causa de l'herència que ens vam trobat amb el pressupost definitiu del 2003.

Llavors hi han aspectes molt concrets que fan referència... Bé, sobre l'impost de successió i donacions ens passa el mateix: elevar el mínim exempt, etcètera. És a dir, són coses que nosaltres creiem sincerament que tenen un fort impacte en la recaptació de l'impost, i la seva proposta és, jo diria, una proposta una mica incongruent amb la situació amb què ens hem trobat de dèficit pressupostari en el passat recent.

De modificacions d'aspectes legislatius..., no cal comentar-ho, i, finalment, efectivament, amb el registre del sector públic de Catalunya, l'esmena 49 l'hem transaccionat amb el Partit Popular, tal com figura en el text.

De tarifes i preus públics..., està clar –està clar– que hi hem de fer algun tipus d'actuació, i nosaltres ho defensem, i, finalment, comentar també que, és clar, que hem de treballar en el tema de riscos laborals, ja saben que tenim el projecte d'una llei de seguretat industrial de Catalunya, i, finalment, també, amb el tema de l'impost sobre la renda de les persones físiques, la condició de vidu o vídua, d'aturat, etcètera, fa que sigui molt difícil aplicar aquest terme. En tot cas, recordar que la deducció en la quota autonòmica de l'impost ja té en compte aquesta circumstància.

Per tant, per part nostra, dir molt clar que nosaltres estem a favor, naturalment, d'una nova llei de successions, una llei que aquí, en seu parlamentària, el Govern s'ha compromès a presentar els primers mesos del 2005, i ja tindrem ocasió de discutir-la en detall.

Per tant, senyor president, senyors i senyores diputats, aquestes esmenes referents a les taxes, referents als temes impositius, referents a una sèrie de propostes que ens fan, significarien, ni més ni menys, que empitjorar el Projecte de llei que tenim en aquest moment.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de fet, amb tota la simpatia que em caracteritza

(*remor de veus*), senyors de Convergència i Unió, sembla que hagin fet un curs accelerat de com fer frases fetes amb relació a la fiscalitat. Entre l'afany –espero, que el tinc apuntat, perquè jo no l'he seguit, aquest–, «afany recaptador desaforat» o la «voracitat fiscal», o l'última, aquesta l'ha brodat, eh?, senyor Castellà, «engaltar una pallissa fiscal als ciutadans»... Això està bé. Estic segur que fins i tot els de retransmissions esportives, fins i tot, també utilitzaran aquesta frase. Està bé –està bé–, és graciós, està bé; no, no, jo no els desmereixo, eh?, la capacitat que tenen de trobar frases, però, és clar, troben frases i res més.

(*Forta remor de veus i rialles.*)

Els ho explicaré, no? És clar, diu: «Per què han fet les esmenes?» Bé, precisament, cosa que el senyor Homs no entenia, estem en un tràmit parlamentari que ens permet dialogar, consensuar i arribar, doncs, a acords –ja li explicaré, llavors, com arribem als acords– sempre per millorar la llei, evidentment. En aquest cas, i li explicaré, doncs, el procés que hem seguit..., que hem introduït unes quantes esmenes que encara milloraven més la llei davant uns aspectes concrets.

Deia vostè que entren una llei o que no en parlen..., entre nosaltres, no?, deia. (*Veus de fons.*) Bé, no sé si vostè és el senyor Rappel o Pitoniso Pito de torn, però, en tot cas, no sap vostè si en parlem o no en parlem; evidentment que en parlem, de les lleis, i li demostraré com. Miri, no solament entre els grups que donen suport al Govern, sinó també amb els industrials. Li ho explicaré. Miri, hi ha hagut una reunió, ja li he explicat abans, hi havia una reunió del Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, en què vostè ja sap, doncs, que hi ha tots els sectors allà, i es va discutir la introducció del cànon –la introducció del cànon, no, sinó les modificacions del cànon–, i, evidentment, doncs, també, es va quedar d'acord que posteriorment a l'aprovació d'aquesta llei es faria, evidentment, aquesta concertació entre els sectors industrials per veure quins havien de ser els estàndards de consum perquè ara no existien. A partir del fet que, conjuntament amb els industrials, amb diàleg, doncs, es pugui discutir l'estàndard de consum del tèxtil, de l'alimentació, etcètera, doncs, sabran la pregunta: què pagarà un industrial? Llavors sabran què pagarà un industrial. Vostè diu: «Ah!, ja sabem com ho farem, amb un decret.» No, amb una llei –amb una llei... No, vostè ho ha dit, amb una llei. Per què? Perquè estem parlant de tipus de gravamen, i vostè sap, perquè ha estat conseller, que els tipus de gravamen, evidentment, s'han de canviar a través d'una llei. Doncs es farà una llei abans d'aquests tres mesos on s'haurà fet tota aquesta concertació, perquè se n'haurà d'haver parlat, primer, ha de sortir amb la llei d'acompanyament, perquè tot el canvi de model que fem s'ha de restablir amb una llei de mesures fiscals, no amb una altra cosa. I ja els sectors industrials saben –saben–, tots, i a més a més hi estaven d'acord, que faríem aquest procés de buscar aquests estàndards, i, a més a més, també, parlaríem amb ells per si hi ha alguna activitat industrial que millori l'eficiència i l'estalvi de l'aigua, doncs, possiblement, podria haver-hi, doncs, punts de baixada del cànon o de decreció del cànon. Aquesta és la qüestió. Quin problema hi ha, amb això? On està la inseguretat econòmica i

jurídica? Cap. Al contrari: més seguretat, no només més seguretat, sinó també participació, també, del sector. Sortosament, vostè no és un industrial, i, llavors, ja per això ells no entenen que és un bunyol, vostè sí, perquè no entén el procés aquest de concertació. Bé, sí que l'entén, però, en tot cas, jo li ho explico, perquè poder no ho sabia o poder no ha sabut interpretar-ho amb les esmenes que plantejàvem aquí en aquests aspectes, no?

Clar, vostès ens estan parlant del fet que el cànon és un «afany recaptador». I, quan el van implantar vostès –molt ben implantat, per cert– no era «afany recaptador»? (*Veus de fons.*) Vostè sí? Doncs no cal que anem marejant la perdiu. Escolti, vostès tenien una visió de per què era el cànon de l'aigua, nosaltres li vàrem dir que estava molt bé i nosaltres continuem i fem els canvis relacionats amb els canvis socials que hi ha hagut per tal d'adaptar-ho a una nova cultura de l'aigua que vostès no tenien; pitjor, que encara no tenen. Però ja n'aprendran, ja la tindran, aquesta nova cultura de l'aigua relacionada amb la sostenibilitat. Només això. Doncs no ens diguin «si amb afany recaptador»..., el mateix que vostès quan el varen introduir, en tot cas. (*Veus de fons.*) D'acord, vostè diu que no, ja s'espavilarà, però, en tot cas, pot ser el mateix, no?

Bé, nosaltres hem arribat a un acord amb el Partit Popular per a una esmena transaccional... (*Remor de veus.*) Sí, em sembla bé, i vull agrair a la senyora Pajares l'esperit de col·laboració, perquè és veritat, senyor Espadaler, hi havia un error, té tota la raó del món, aquesta transacció que ha acceptat el Partit Popular és per millorar encara més la Llei a partir d'un error, que no hi havia a la Llei el pas que l'aplicació del cànon d'ús domèstic passés de l'1 de gener a l'1 d'abril, perquè era tècnicament impossible. Va ser un error dels que varen fer aquesta Llei i que jo n'era el responsable, i abans d'arribar a pitjors mals el Partit Popular ha acceptat aquesta transacció i vostès no. Diàleg, senyor Homs. A mi, em sembla que és un element importantíssim, i que jo ho reconec i no tinc cap tipus de problema a reconèixer-ho, només faltaria. En tot cas, el que sí que és bo és reconèixer, també, la col·laboració per evitar una situació que sí que seria pitjor, seria molt dolenta, aquesta, i em sembla, doncs, perfecte. Vostès ni a això s'han vingut. Llavors, està clar, miri, els hauríem aprovat quasi quatre o cinc esmenes de cop, i semblava que vostès..., però no m'importen les esmenes, no, és la manca de col·laboració que jo els havia demanat en nom del Govern i que vostès no han acceptat, sí que ha acceptat el PP, gràcies, senyora Pajares, perquè no és a favor de tripartit o del Govern, sinó a favor dels ciutadans.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Deien: «Pagarem més.» No, no es pagarà més de l'aigua, sinó el cànon, i només si es malbarata aigua. Només qui malbarati aigua pagarà més del cànon, i ens sembla, hi torno a insistir, que aquest és un model de sostenibilitat que em sembla molt acceptable i que és el que s'ha de portar a terme. En definitiva, ja veuen que tot està controlat, tot està pensat, tot està consensuat, i, evidentment, doncs, veurà que els ciutadans veuran que aquesta política, doncs, està relacionada amb allò que nosaltres hem plantejat: la necessitat que davant d'un bé escàs, com és l'aigua, es facin polítiques sostenibles, polítiques d'efi-

ciència, polítiques d'estalvi, i les portarem a terme conjuntament, ja ho veurà vostè, a partir de l'abril, amb els sectors industrials i els sectors, doncs, que estiguin més relacionats amb tot aquest tema. I aquesta és la funció que han fet els grups que donen suport al Govern, i per això n'estan contents i orgullosos, d'aquesta llei, i de les polítiques que hi ha darrere aquesta llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. I cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Comencem la votació, doncs.

En primer lloc, votarem les esmenes transaccionals signades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa i el Grup Parlamentari Popular i que afecten les esmenes números 1 i 49 del Grup Popular. És així?

Comença la votació.

(*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat aprovades per 79 vots a favor i 39 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Popular. Retirada la número 75 farem tres blocs. En primer lloc votarem les números 22, 31, 32, 36, 45, 55 i 56.

Doncs, comença la votació.

(*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor i 67 en contra.

Seguidament votarem l'esmena número 35.

Comença la votació.

(*Pausa.*)

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 12 vots a favor i 106 en contra.

Seguidament votarem la 18, 19, 20, 21, 46, 54, 57, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74 i 76.

Comença la votació.

(*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 12 vots a favor, 38 abstencions i 68 vots en contra.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Farem dos blocs. El primer bloc amb les esmenes números 30, 33, 51 i 58.

Comença la votació.

(*Pausa.*)

A veure, s'anul·la la votació –s'anul·la la votació, eh? Aquesta votació no val. Si us plau, poden matisar la votació? (*Veus de fons.*)

La Sra. Pajares i Ribas

Sobre la 30, la 31, la 55 i la 58.

El president

Bé, doncs, 30, 31, 55 i 58.

Comença la votació.

(Pausa.)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor i 67 en contra.

Seguidament votarem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

(Pausa.)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 39 vots a favor, 67 en contra i 12 abstencions.

Un cop acabat el debat de les esmenes a l'articulat se sotmet a votació el Dictamen.

Primer votarem la disposició addicional segona, que afecta les lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut i

que requereixen per a la seva aprovació el vot favorable de la majoria absoluta dels membres de la cambra.

Comença la votació.

(Pausa.)

Ha estat aprovada per 68 vots a favor i 50 en contra.

Votarem ara la resta del Dictamen amb les esmenes tècniques incorporades.

Comença la votació.

(Pausa.)

Han estat aprovades per 66 vots a favor i 47 en contra.

Per tant, queda aprovat el Dictamen.

Els grups que ho desitgin poden fer explicació de vot. Doncs, si no hi ha explicacions de vot se suspèn la sessió fins demà a les 10 del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i dotze minuts.

EDICIÓ EN MICROFITXA

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**